

Ж-6004

ПРИЙДИТЕ КО МНІ ВСІ

КНИЖОЧКА

МИСІЙНА

1896.

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНЬСКИЙ
Редакторъ „Посланника“
и „Книжечное просвѣщеніе“
ВЪ ДАШНІНЪ ДОЧКА ВЕРЕЖАНЫ.

83200

Джульнъскій

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНЬСКИЙ
Редакторъ „Посланника“
и „Книжечное просвѣщеніе“
ВЪ ДАШНІНЪ ДОЧКА ВЕРЕЖАНЫ.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

ПРІЙДІТЕ КО МНѢ ВСІ.

КНИЖОЧКА

МИСІЙНА

Слава Іисусу Христу!

Перечитай съ увагою, дорогій Читателю, тую маленьку книжочку. Въ ней спочиває велика сила! Писане слово Боже дѣйде и тамъ, где голошене нѣколи не доходить...

Щобы книжочки тѣ могли дальше удержатись и що разъ краеше розвиватись и процвитати, потреба, щобы они заходили до каждой руской хаты. Передавайте ихъ „ѡтъ хаты до хаты — зъ рукъ до рукъ“.

Книжочки мисійны выходять точно каждого мѣсяця.

Нема у насъ такъ убогого чоловіка, щобы не мѡгъ дати 3 кр. на мѣсяць, а зновъ нема такъ бѣдной осады, щобы не знайшлось 5-охъ членѡвъ, котры бы напередъ зложили 36 кр. на цѣлый рѡкъ або 18 кр. на пѡвъ року.

Менше якъ 5 книжочокъ не можемо посылати и такожь на кредитъ и сплату нѣкому бѡльше посылати не будемо. Предплату належить напередъ зложити на цѣлый рѡкъ або на пѡвъ року.

Родимцѣ! пѡдъ Вашу опѣку ѡтдаємо тѣ книжочки. Ихъ будучнѡсть спочиває въ Вашихъ рукахъ. Пріймѣть ихъ такъ радо и щиро, якъ щиро и пѡсля наилучшой волѣ мы радѣ послужити для добра нашої Церкви и русского народа.

Оправны рѡчники книжочокъ зъ року 1894 и 1895 по 50 кр.

Редакція.

ж-6004

РѢКЪ 1896.

КНИЖОЧКА МИСИЙНА.

Число перше.

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНСКИЙ

РЕДАКТОРЪ „ПОСЛАНИКА“ И „КНИЖОЧКИ МИСИЙНЫХЪ.“
ВЪ ЛАПШИНЪ ПОЧТА ВЕРЕЖАНЫ.

„КНИЖОЧКИ МИСИЙНЫ“
выходятъ каждого мѣсяца и коштуютъ рѣчно:
по 10 що мѣсяца: 3 зл. 60 кр.;
по 5 що мѣсяца: 1 зл. 80 кр. Поодинокій числа по 3 кр.

Менше якъ 5 не посылае ся.

Л. Джулыньскы

ПЕРЕМИШЛЬ.

ПЕЧАТНЯ С. Ф. ШОНТКЕВИЧА, ВЪ ПОСЕЛѢНІИ Н. ДЖУЛЫНСКОГО

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНСКИЙ

Редакторъ „Посланника“

и „Книжочекъ мисійныхъ“

ВЪ ЛАПШИНЪ ПОЧТА ВЕРЕЖАНЫ

Св. Апостолъ Андрей.

ЛЪВВСЬКА БІБЛІОТЕКА

АН УРСР

№

1689551

Отъ хаты до хаты, зъ рукъ до рукъ.

Тиха, сердечна, щира, спокѣйна,
Съ Новымъ Васъ Рокомъ отсимъ витае
И щирымъ рускимъ словомъ желае
Мала сесея „Книжочка мисійна“.
Она пѣдъ кожду стрѣху загляне,
Сердечнымъ братомъ хоче Вамъ стати,
Щирого слова скрѣзь несе звукъ:
Пріймѣть ю радо брата краине,
Зашлѣть „ѡтъ хаты дальше до хаты“,
„Изъ рукъ до рукъ!“

Тамъ, где нещастье, лихо и горе
Она съ потѣхи словомъ поспѣе,
Душевну ниву она заоре,
И святымъ, божимъ зерномъ засѣе.
Стане Вамъ братомъ въ кождѣй пригодѣ,
Радабъ потѣху всегда подати,

Охоронити ѿтъ слёзъ и мукъ —
 Тому ширѣтъ ю всѣ въ рускѣмъ родѣ,
 Зашлѣтъ „ѿтъ хаты дальше до хаты“
 „Изъ рукъ до рукъ!“

* * *

Книжочко наша! несись въ всесвѣты
 И старымъ нашимъ рускимъ звычаемъ
 Витай всѣхъ щастьемъ, витай всѣхъ раемъ.
 Радѣ ты пріймутъ чей рускѣ дѣти.
 Ты роси миромъ нашѣмъ законы,
 Щобъ жниво наше було богате,
 Всюда достаткѣмъ щобъ було гукъ,
 Множись мѣжъ нами ты въ міліоны,
 Несись „ѿтъ хаты дальше до хаты“,
 „Изъ рукъ до рукъ!“

Романъ Сурманъ.

Кожде дѣло

начинай съ благословеніемъ!

Преподобного Отця Θεодосія Печерскаго *) посѣтивъ одного разу Великій князь Изяславъ и позôставъ у него на обѣдѣ. На простомъ столѣ была поставлена звычайна проста страва, яку уживали въ праздничніи дни монахи постники и такожь грубый, темный, разовый хлѣбъ; но тота страва якъ и хлѣбъ оказались Великому князю дуже вкусными, а не могучи поняти, задля якои причины онъ все съ надзвычайною солодичею вкушавъ, съ подивленьемъ сказавъ наконецъ до старця: „У мене всего подостаткомъ; припасы лучшій, розличніи приправы выписують ся зъ чужихъ земель, кухарѣ знаютъ свое дѣло; но рѣдко могу ѣсти хотьбы съ малою лише охотою до стравы“. — „Князю! — от-

*) Память его обходить ся 3-го мая и 14-го августа.

повѣвъ Θεодосій, — у насъ братя, коли хотять варити страву, або печи хлѣбъ, приходять до настоятеля и просятъ у него благословенія; потѣмъ дѣлають 3 поклоны передъ олтаремъ и запаливши свѣчу ѣтъ елея горѣющого передъ образомъ Господнимъ, розводять нею огонь въ кухнѣ, або въ пекарнѣ. Такимъ способомъ у насъ все дѣе ся съ благословеніемъ и то причина, длячого страва наша має вкусъ и солодичъ. Противно же ваші слуги кожде дѣло починають съ нарѣканьемъ, досаджуючи одинъ другому; а где суть грѣхи, чижь тамъ може бути задоволенье? Кромѣ того ваші дворяки бють часомъ слугъ за саму малу провину; ихъ слѣзы такожь додають много горькости до вашихъ стравъ, хоть бы и якъ вкусно они були здѣланіи.“ Великій князь признавъ правду словамъ старця и принявши ѣтъ него благословеніе, повернувъ до дому свого.

Признати мусимъ, Христіане, що поученье преподобного Θεодосія особливо для насъ потрібне; мы бо по

легкомысленности або рѣвнодушію релігійномъ, якъ якѣ погане, не лишъ безъ благословенія забираемъ ся до кожного дѣла, но и сѣдаючи за стѣлъ, щобы насытити ся дарами Божиими, залишаемъ побожный звичай предковъ нашихъ, помолити ся до Бога, — що бѣльше! на нещастье часами уважаемъ за встыдъ даже перекрестити ся! И щожъ дивного, що безъ благословенія Божого наша праця не приноситьъ пожитку, — що въ дуже вкусной стравѣ не почуемъ солодичи и задоволеня. Св. Апостоль Павелъ навчає: „Аще убо ясте, аще ли пиете, аще ли ино что творите, вся въ славу Божию творите“ (І. Кор. X, 31.). При всѣхъ нашихъ дѣлахъ маймо на цѣли прославленіє Бога, а тогды кожде, навѣтъ такъ маловажне дѣло, якъ ѣдженіє и питіє, буде добрымъ и передъ Богомъ заслужительнымъ дѣломъ. Послѣдуймо звичаямъ первыхъ Христіянъ, котрі по свѣдоцтву Тертуліана, (писателя церковного зъ II.

вѣку) входячи въ домъ и выходячи
зъ дому, одѣваячи ся и сѣдаючи за
столъ, идучи спати и при кождомъ
занятію звыкли знаменовати ся зна-
комъ св. Креста. Такъ само дѣлали,
по свѣдоцтву старинныхъ лѣтопис-
цевъ, предки нашѣ — такъ дѣлаютъ
и нынѣ всѣ побожні Христіане. Зна-
комъ Креста св. выражаютъ нашу
вѣру въ Бога, въ Троици святѣй еди-
ного и въ І. Христа, распятого за насъ
на Крестѣ; такожь умоляемъ собѣ отъ
3 Особъ Божихъ благословенія и бла-
годати, заслуженой намъ І. Христомъ
на Крестѣ. Св. Ефремъ мовить. „Вмѣ-
сто щита ограда себе дорогоценнымъ
знаменемъ св. Креста; дѣлай тоє не
только рукою, но и мыслию при всѣхъ
дѣлахъ твоихъ“ — а если тоє знамя
будешь дѣлати съ вѣрою и уновані-
емъ, то присвоишь собѣ благословеніе
Боже во всѣхъ твоихъ предпріятіяхъ
и дѣлахъ, — и ты почувешь солодичъ
и задоволенье въ сердцю твоємъ.

И. А. Гмитрыкъ.

Послѣдна молитва св. Андрея.

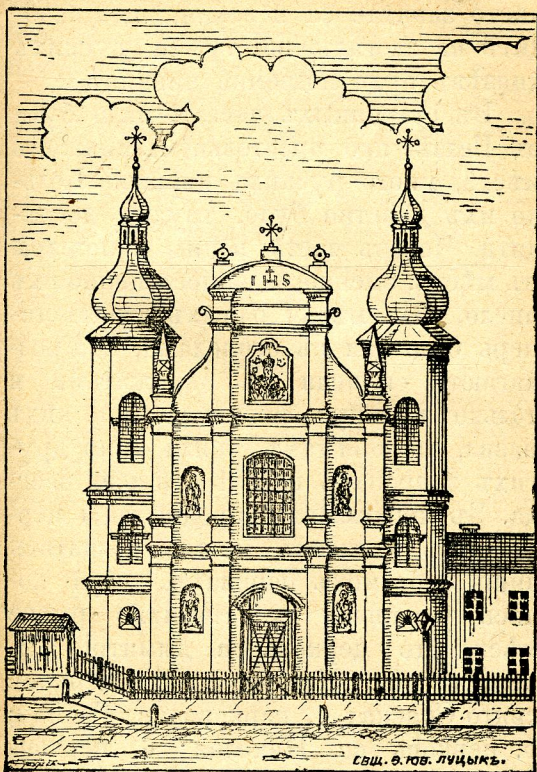
Вже ся зближае година смерти,
Крестъ вже готовый! Чижь бути може,
Щобъ бувъ я гѣднѣй на немъ умерти?
Якъ жежь Ты добрый о Вышнѣй Боже!
Годино щастя, любя, свободна,
Витай ми хвиле житя послѣдна!

Каты берѣтъ мя! прибийте руки,
Ноги прибийте! Я васъ вмоляю!
Менѣ солодкѣ всѣ вашѣ муки,
Бо я душею въ небо взлѣтаю,
Живу вже въ божѣмъ, святѣмъ Сіонѣ,
Стелю ся сердцемъ при божѣмъ тронѣ.

Боже будь съ вами! о Христіане,
Котрыхъ крестивъ я, учивъ словами,
Нехай чертогомъ Крестъ для васъ стане!
Крестъ най святить ся всегда мѣжь
[нами,
Стремѣтъ до неба а тамъ горою
Крестъ насъ сполучить колись съ собою.

Божои, остаючи въ велико́й почести у мѣстцевыхъ та окрестныхъ людей. Голосить переказъ, що ту св. икону до́ставъ бувъ Володимиръ Великій съ богатымъ вѣномъ за Анною, царѣвною грецкою, спровадивъ ту икону зъ Греціи на Русь, а въ часѣ домо-выхъ военъ, умѣщено єи въ замку белзкѣмъ яко въ безпечнѣмъ мѣсци.

Въ тѣмъ то замку, а властиво въ замковѣй рускѣй церквѣ, переховувала ся тая св. чудотворна икона черезъ довшіи часы, ажъ князь Володиславъ Опольскій забравъ єи зъ Белза 1379 р. и умѣстивъ въ костелъ въ Ченстоховѣ, де остає до теперъ, яко въ славнѣмъ ѡтпустовѣмъ мѣсци. По стариннѣмъ замку белзкѣмъ и єго замковѣй церквѣ, нема теперъ и слѣду; на ихъ мѣстци стоить побудованный деревяный костелъ, до которого горнуть ся люде, бо знають зъ переказѣвъ, що ту переховувала ся чудотворна икона Матери Божои, котру забрано въ Ченстохову. При ораню поля близько згаданого костела, вы-

Церковь въ Белзѣ.

орують ся деякѣ желѣзнѣ рѣчи а часто западає ся и земля, що наводить на здогадъ, що ту за рускихъ князѣвъ були пѣдземнѣ пивницѣ.

Въ старинныхъ часахъ мало бути въ Белзѣ, яко престолюнѣмъ княжѣмъ мѣстѣ, много рускихъ церквей. Кѣлько ихъ дѣйстно було, трудно дослѣдити. Черезъ частѣ вѣйны и пожары въ мѣстѣ, зменшало ся поступенно ихъ число. На мѣсци одныхъ стоять теперъ будынки съ огородами, або розлягають ся поля съ сѣножатями и тѣлько выказує полишена по нихъ назва, що они тамъ стояли — по другихъ запропавъ навѣтъ слѣдъ на всегда. Зъ переказѣвъ народныхъ и церковныхъ записокъ можна дѣзнатись лишь о ѣсьмохъ церквахъ, котрѣ колись украшали се старинне руске мѣсто а то: церковь св. Димитрія; 2. церковь св. Климентія; 3. церковь свято-Спаска; 4. церковь св. Тройци; 5. церковь св. Николая; 6. церковь василіяньска; 7. церковь св. Духа; 8. церковь св. Параскевіи, котра сто-

ить старенька на цвинтари. Она пережила всѣ свои сестрицѣ белзкѣ, памятна давныхъ часѣвъ.

Коли перейшла Галичина пѣдъ Австрію, були въ Белзѣ двѣ деревяннѣ церкви, одна пѣдъ возваніємъ св. Духа въ мѣстѣ, а друга высказана св. Параскевіи стояла на цвинтари, по дальше за мѣстомъ. Позаякъ церковь мѣйска св. Духа хилила ся для старости до упадку, подаровавъ цѣсарь Іосифъ II. Русинамъ белзкимъ знесенный костель монахинь Домініканокъ, украшений двома высокими вежами, съ всѣми престолами, образами, лѣхтарями, лавками, аппаратами, церковнымъ бѣльемъ, навѣтъ съ органами на хорахъ. Передача костела Домініканокъ Русинамъ, ѡтбула ся дня 12. мая 1785 р. за часѣвъ о. Теодора Витусовского, офіціала генерального, крылошанина, декана и пароха белзкого, въ присутности комисаря циркулярного зъ Жолкви, та упрошенныхъ свѣдкахъ. Довгѣ лѣта стояла та церковь съ внутрѣшнымъ устроємъ

въ такѣмъ станѣ, въ якѣмъ она по-
лишила ся по монахиняхъ Домінікан-
кахъ, ажъ бл. п. пок. о. Плятонъ Па-
славскій, мѣсцевый парохъ, занявъ ся
ей внутрѣшними украшеніями, а его
наслѣдникъ, о. Ѳеодоръ Карпакъ у-
крашае ея дальше. Дня 12. мая 1885
року обходили Русины-мѣщане белзкій
столѣтню памятку переданя Русинамъ
костела Домініканокъ церковнымъ тор-
жествомъ въ присутности численнаго
духовенства та окрестнаго народу,
при котрѣмъ торжество пишучій тѣ
звѣстки выголосивъ проповѣдь. Пѣс-
ля Богослуженя, ставъ тогдашній тру-
долобивый сотрудникъ белзкій, о. Ми-
хаиль Мрыць збирати першій грошеві
датки на конечне перестроєнне та у-
крашенне сеи оказалои церкви; тѣ
датки не устають до теперъ, и въ
церквѣ белзкій єсть вже помальована
презвитерія, новыі хоршій иконо-
стасъ съ спроваджеными зъ Монахи
св. иконами вартости 800 зр., но-
выі великій престолъ, ѣкна, дверѣ
и т. д

Честь и слава честнымъ Русинамъ-мѣщанамъ белзкимъ, що не щадять своихъ лепть мимо тяжкихъ часѣвъ для окрасы Дому Божого.

Вас. Чернецкій,

парохъ въ Сѣльця-белзкого

О церковныхъ и богомольныхъ походахъ.

Богданъ В. Копытцакъ.

Церковні походы або процесіи суть то релігійні, всенародні походы, котрі священники съ вѣрными внутрь або внѣ церкви въ певномъ порядку, при набожныхъ пѣніяхъ и горячихъ молитвахъ отправляютъ. Такі походы були въ употребленію у Жидѣвъ. Такъ читаемо въ Исходѣ, що коли Израильтяне вышли зъ Египту и перейшли чудеснымъ способомъ черезъ Червоне море, бо море имъ розступилося а войско Фа-

раона затопило, тогды Мойсей и всѣ Израильтяне заспѣвали Богу пѣснь: „Заспѣваймо Господеви, славно бо прославивъся: коня и ѣздця ввергъ въ море. Помѣчникъ и покровитель бувъ менѣ въ спасеніе, сей мѡй Богъ и прославлю Его, Богъ Отця мого и вознесу Его. . . .“ При тѡмъ Марія, сестра Мойсея, взяла въ руки тимпанъ а съ нею и всѣ женщины и пѡдъ проводомъ еи ѡтспѣвали ту саму пѣснь въ честь Бога. Іисусъ Христосъ передъ своими страстями торжественно вѣхавъ до Єрусалима а той вѣздъ не бувъ чимъ инымъ, якъ власне такимъ походомъ. Походы такі ѡтиравляли и перші Христіяне въ пѡдземныхъ печерахъ (катакомбъ хъ); въ походѣ переносили тѣла мученикѡвъ зъ одного мѣсця на друге; въ часѣ загальныхъ нещастъ и нужды въ походѣ удавали ся до гробѡвъ св Мученикѡвъ, где въ горячихъ м литвахъ просили Бога о помѣчъ и ратунокъ. Правда, що пѡдчасъ гоненій походы тѣ не були

явні, але все таки були. Такъ на пр. перенесли Христіяне въ торжественнѣмъ нѣчнѣмъ походѣ мощи св. Кипріяна зъ мѣсць мученя до дому Макробія. Коли гоненія устали, т. е. ѳгъ часѣвъ Константина Великого, суть церковні походы загально знаємѣ и уживанѣ.

Важнѣйші походы у насъ суть: на водосвятіе Іорданьске, на кладбища въ свѣтлу седмицю або на зеленѣ свята, на освященье новопоставленнаго креста, благословеніе засѣянаго поля, въ великі праздники коло церкви, въ часѣ ювілея и три иншихъ въ особливыхъ случаяхъ.

Порядокъ при походахъ має бути слѣдуючій: Напередѣ крестъ до горы пѣднесеный, дальше хоругви, потому священники и вѣрні, на передѣ мушны а на кѣнци женьщины.

(Конецъ буде).

Царю небесный.

Царю небесный, Боже могучій,
Ты утѣшитель, духъ правды Ты,
Иже вездѣсый и всевѣдучій,
Твоеи ласки намъ низпосли!

Царю небесный, скарбе ласкъ многихъ,
Дателю жизни на насъ згадай,
Прійди, вселися въ сердцамъ убогихъ,
Ласки твоѣи здрѣй намъ подай!

Царю небесный, ѡтъ всякѡй скверни
Ты очисти насъ, око Твое
Нехай намъ небо знову приверне,
И души наша Блаже спаси!

У. В. Л.

О. Нижанковский.

Поволи:

Ца-рю не-бес-ный,

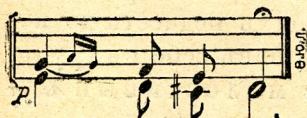
Бо-же мо-гу-чий, Ты у-тѣ-дѣ-тель,

духъ прав-ды Ты, И-же ве-здѣ-мый

и все-вѣ-ду-чий, Тво-е-и да-ски

намъ низ-по-сли!

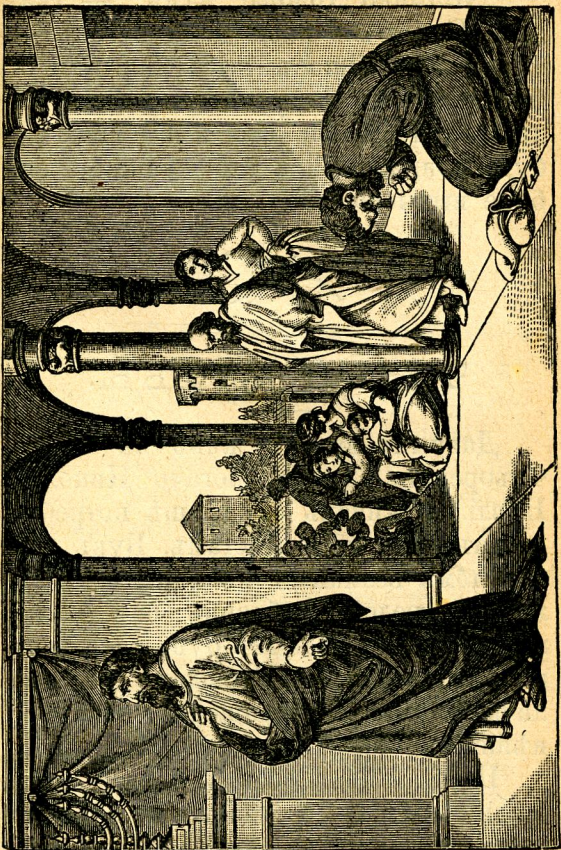
МЫТАРЬ И ФАРИСЕЙ.

Молитва наша повинна бути смиренна, якъ того навчає І. Христось въ повѣсти о мытарѣ и фарисею.

Фарисеи були люде учені, богаті, но зарозумѣлі; мытарями же называно тыхъ, що стояли на мытѣ, а понеже дуже часто обманювали и брали бѣльше грошей, якъ имъ належало ся, то погорджувано ними яко грѣшниками.

Одного разу прійшло до церкви помолити ся двохъ людей: оденъ Фарисей а другій мытарь. Фарисей станувъ на передѣ и гордо моливъ ся такъ: „Дякую Tobѣ Боже, що я не такій, якъ другі люди, лакомі, несправедливі, або якъ той мытарь. Пощу два разы на тыждень и жертвую даю, десятую часть изъ всего, що маю!“

Мытарь стоявъ при дверехъ, не смѣвъ и очей своихъ пѣднести до неба, но въ покорѣ бивъ себе въ груди, мовлячи: „Боже милостивый буди менѣ грѣшному!“

Мытарь и Фарисей.

валося йому, що умеръ наглою смертію. Въ глибокій темнотѣ узрѣвъ свѣтлого Ангела, св. Михаила. Архангелъ съ вагою въ руцѣ обтяжавъ шальки тои ваги. Побачивъ тамъ Нерлі всѣ тѣ застави убогихъ и вдовиць, дорогі камѣня и перлы, котрі набувъ неправымъ способомъ и лихвою, всѣ ошуканьства и кривды, пѣзнавъ, що се єго житє вже замкнене, а св. Михайлъ важить передъ нимъ всѣ дѣла єго. Одна шалька остала дуже обтяженою.

— Святий Михайле! — промовивъ Нерлі — єсли на однѣй шальцѣ кладешъ лукаві дѣла мои, то положи на другѣй, єсли твоя ласка, всѣ тѣ хороші фундаціи, котрі свѣдчили о моєй побожности. Не забудь о вежѣ на церквѣ, до котрої будовы я щедримъ даткомъ причинивъ ся.

— Не обавляй ся, ѡтповѣвъ св. Михайлъ, о ничимъ не позабуду!

И благословенною рукою своєю положивъ св. Михайлъ на другѣй шальцѣ конулу вежѣ и шпиталь и

рѣзьбы и мальовила, якими украшавъ церкви. Але шалька ничь не опала. Николай Нерлі почувъ непокôй въ серцю и промовивъ дальше:

— Алежъ шукай еще лучше! Не положивесь тамъ еще рѣзьбленной штукарями проповѣдницѣ, кропильницѣ, образôвъ жертвованныхъ до церквей, все много грошей стояло!

Архангель положивъ все тое на вагу, але вага ничь не обнизилась. Чоло Николая Нерлі скропивъ зимный пôть.

— Святый Михаиле — запытавъ, чи ты певный, що вага ретельна?

Св. Михаилъ ôтповѣвъ съ усмѣхомъ. що она певно ретельнѣйша ôтъ всѣхъ банковыхъ вагъ на земли.

— Якто? — промовивъ богачъ перестрашенный, то всѣ тѣ мои дары богатѣ, тая вежа, шпиталь, проповѣдница, кропильница не важать бôльше, якъ стебло соломы або пушокъ цѣря.

— Видишь Николаю — сказавъ Архангель — що тягаръ твоихъ не-

правостей о много перевысшае легку вязанку добрыхъ учинкѣвъ, здѣланныхъ для хвальбы и славы людской. За нихъ отримавъ ты вже надгороду на земли.

— То маю пойти до пекла? — закричавъ зъ перераженя Фльорентійчикъ.

— Будь терпеливый Николаю — ѡтповѣвъ вождь силъ небесныхъ — не скѣнчилисьмо еще. Еще щось по-зѣстало.

И святой Михайлъ взявъ чорнѣй хлѣбы, котрѣ богачъ кидавъ жебракамъ. Зложивъ ихъ на шалѣ добрыхъ учинкѣвъ а тая обнижила ся нагло, друга поднесла ся въ гору и обѣ станули на ровнѣ.

Богачъ не вѣривъ своимъ очамъ.

Свѣтлый Архангелъ сказавъ: Ви-дишь Николаю Нерлі, не идешь теперь анѣ до неба, анѣ до пекла. Иди, вертай до Фльоренціи! Помнажай въ твоимъ мѣстѣ хлѣбы, котрѣ давѣсь своею рукою, въ ночи, коли никто не видѣвъ, а будешь спасеннымъ. Знай, що небо стоитъ ѡтворомъ для розбѣй-

ника, котрый ся кае и для явногрѣшницѣ, котра проливае слезы жалю. Милосердіе боже есть не скѣнчене; спасае навѣтъ богача. Нехай такъ и съ тобою буде! Богъ не хоче смерти грѣшника, але щобы навернувъ ся и живъ Помнажай хлѣбы, бо видишь, скѣлько они заважили. Иди!

Николай Нерлі обудивъ ся. Постановивъ пѣйти за радою Архангела и умножати число хлѣбѣвъ для бѣдныхъ, щобы вѣйти до царства небесного.

Черезъ три лѣта, котрѣ проживъ еще на земли по першѣй своей смерти, бувъ милосерднымъ для убогихъ и щедрою рукою роздававъ милостиню. И ты роби такъ само!

СЛОВА ѠТВѢЧНОЙ ПРАВДЫ.

Въ однѣй давнѣй стариннѣй церквѣ були умѣщенѣ на стѣнѣ написанѣ слѣдующѣ слова:

Господь говорить :

Вы называете мене Спасителемъ —
и вы не прибѣгаете ко Мнѣ.

Вы называете мене Господомъ —
и вы не служите Менѣ.

Вы называете мене Учителемъ —
и вы не слухаете Мене.

Вы называете мене Путемъ (доро-
гою) -- и вы не слѣдуете за Мною.

Вы называете мене Жизнею — и
вы не живете Мною.

Вы называете мене Истиною — и
вы не вѣрите Менѣ.

Вы называете мене Свѣтомъ — и
вы не шукаете мене.

Вы называете мене Милостивымъ —
и вы ничего не просите у Мене.

Вы называете мене Премудрымъ —
и вы не запытуете Мене.

Вы называете мене Благимъ —
и вы не любите Мене.

Вы называете мене Всемогучимъ —
и вы не почитаете Мене.

Вы называете мене Праведнымъ
— и вы оскорбляете Мене.

*

*

*

Читай любый Друже тѣ сло-
ва разъ, другій и десятый!...

Евстахій Шмериковскій.

Для старыхъ и молодыхъ.

І. Христось сказавъ слѣдуючу притчу:
„Одень купецъ глядавъ за великою и кра-
сною перлою, и коли не найшовъ, продавъ
цѣлый свѣй маетокъ, щобы тоту перлу ку-
пити“. — Перла та велика и прекрасна —
то вѣра наша свята, котрой каждый чо-
ловѣкъ, хочачи бути дочасно и вѣчно ща-
сливымъ, глядає и за котру все, що по-
сѣдає, ѡтдати готовъ

Святый Іоаннь Златоустый, великій
учитель Церкви, проповѣдавъ такъ: „Знаю,
що вы часто приходите ту слухати слова
Божого. Тѣшитъ мене тото дуже, но щожъ
вамъ поможе, хочъ бысьте и якъ часто
проповѣди слухали, если ихъ въ житю не
заховуєте. Ты захланнику, на що при-

дадутъ ся тобѣ проповѣди, если не вы-
надгородишь добро несправедливо забране.
Ты розпустнику познаешь злобу твоего
грѣха, котрымъ и себе убиваешь и дру-
гихъ до упадку приводишь; но то надар-
мо, если не покаешь ся и не станешь жи-
ти честно и праведно. Ты піяку! Щожь
тобѣ зъ того, що ты познаешь и возды-
хаешь надъ огидностію твоеи склонности
до питя, если не присягнешь ту передъ
Богсмъ, бѣльше не упивати ся? Пѣ-
мнѣть, що слово Боже тогды вамъ не
тѣлько не поможе, но васъ еще осудить
во вѣки“.

Такъ научавъ св. Іоаннъ Златоус-
тый передъ пѣвтора тысяча лѣтами А
чи нынѣ може иначе научають слуги
Божі? Небо и земля минуть ся а слова
Божі не мимоидуть.

Ч. 30. орд.

Позваляе ся печатати.

Перемышля дна 9. сѣчня 1896.

Юліянъ
Епископъ.

ДРУКАРНЯ

стереотипія и складъ друкѡвъ

С. Ф. ПОНТКЕВИЧА

державецъ

Н. Джульинскій

ВЪ ПЕРЕМЫШЛИ

у.л. Водна ч. 10

выконує

ВСЯКИ РОБОТЫ ДРУКАРСКИ

якъ:

брошуры, молитвословы, цѣнники,
ноты, запрошенія, плякаты, програмы,
образки кольорові, більеты, табелѣ
и пр.

по дуже умѣренныхъ цѣнахъ.

ПОСЛАННИКЪ

одинокъ церковно-народна часопись, выходитъ
1. и 16. каждого мѣсяця.

Предплата на рѣкъ 2 злр., пѣвъ року 1 злр.

Календарь „Посланника“ 35 кр.

Юсифъ въ Египтѣ

образъ религійный въ
5 актахъ.

Цѣна 20 кр.

Нѣчь Виолеемска

ораторіумъ сценічне въ
4 актахъ.

Цѣна 20 кр.

О наслѣдованію Іисуса Христа

въспомнѣ книга Оемы зъ Кемнісь займає перше
мѣсце по св. Писмѣ. Може служити за молитво-
словъ въ церквѣ и за побожне чтеніе въ дома.

Цѣна безъ оправы: 50 кр., па велик. пап. 70 кр.

РУСКІЙ

НАРОДНЫЙ ИМНЪ

съ нѣтами на 4 голоса

Цѣна 3 кр.

БИБЛИОТЕКА

„Посланника“ мѣстятъ
образки драматичный
для сельскихъ сценъ.

Ч 1 и 2 по 20 кр.

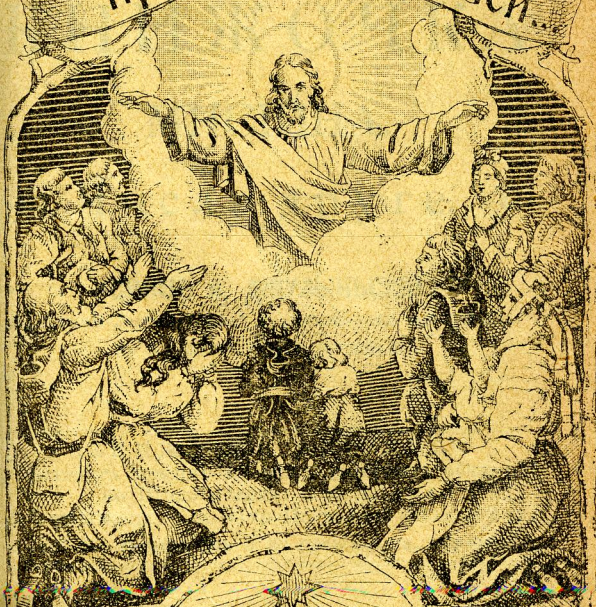
РУСКІЙ АМВОНЪ

бібліотека проповѣдей

выходятъ триаркушевыми зошитами каждого
мѣсяця. — Цѣна зошита 30 кр.

10 зошитѣвъ становитъ томъ. — Цѣна тому 3 зл.

ПРІЙДІТЕ КО МНѢ ВСИ

КНИЖОЧКА

МИСІЙНА

Рокъ 1896.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число друге.

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНСКІЙ

РЕДАКТОРЪ „ПОСЛАННИКА“ И „КНИЖОЧОКЪ МИСІЙНЫХЪ.“

ВЪ ЛАПШИНЪ ПОЧТА БЕРЕЖАНЫ.

„КНИЖОЧКИ МИСІЙНІЙ“

ВЫХОДЯТЪ КАЖДОГО МѢСЯЦА И КОШТУЮТЪ РѢЧНО:

по 10 що мѢСЯЦА: 3 зл. 60 кр.;

по 5 що мѢСЯЦА: 1 зл. 80 кр. Поодинокіи числа по 3 кр.

— Менше якъ 5 не посилае ся. —

ПЕРЕМЫШЛЬ.

ПЕЧАТНІА С. Ф. ПОНТКЕВИЧА, ВЪ ПОСЕЛІИ Н. ДЖУЛЫНСКОГО.

1896.

Страстнѣ пѣснь.

РОМАНЪ СУРМАЧЪ.

I.

Мукъ зближае ся година,
Въ Гетсеманѣ на колѣна
Нашъ Спаситель припадае,
Потъ кровавый Го зливае,
Боль тяжелый грудь стискае.

*

А въ терпѣню, болю тому
Отцу молить ся Онъ своему:
„Пренебесный Отче милый!
Укрѣпи Ты въ менѣ силы,
Щобъ мя въ страсти не лишили!

*

Но я, Отче, Тебе молю
Отверни ту чашу болю!

Но якъ всегда, якъ и всюды,
 Въ кождѣмъ серцю, въ кождѣй
 [груди
 Нехай Твоя воля буде!“

✱

Ангель божій зъ неба сходитъ,
 И тяжкій той бѣль солодитъ,
 А каты вже пѣдъ горою,
 По Іисуса йдуть юрбою,
 Ведуть Юду изъ собою.

✱

Ставъ зъ молитвы нашъ Спаситель,
 Свѣта того Ѡткупитель,
 Юда скоро ся зближае,
 Поцѣлункомъ Го витае,
 Лихимъ — добре ѣтвдячае.

✱

Вже начались страсти, муки,
 Вже звязали жида руки,
 На судъ Спаса проважають,
 Святе Лице зневажають,
 Хмары небо покрывають.

✱

II.

Вже Фарисеѣ на судъ ся зѣбрали,
 Вже ложнѣ свѣдки неправду зѣзнали,
 Тебе, безбожнымъ вже оголосили
 Ісусе милый!

Вже Ананія одѣжъ роздирає,
 Тебе выновнымъ смерти называє,
 Вже по Лицю Тя бѣ жовнѣрь здичѣлый
 Ісусе милый!

Вже и Апостолъ скушений ѡтъ злого
 Кажє: „не знаю чоловѣка того“,
 Тебе ся выперьъ, Петро несмѣлый
 Ісусе милый!

Жида безбожнѣ, гѣршѣ якъ погане,
 Тебе въ темницю ввергли и въ кайданы,
 Ажъ нѣчь мине ся, настане день бѣлый
 Ісусе милый!

Черезъ тѣ муки, черезъ тяжкѣ страсти,
 Недай Ісусе въ пекло намъ попасти,
 Всѣми забутий, збитый и знѣмѣлый
 Ісусе милый!

III.

До Ирода *)

Тебе гнали

Исусе Христе, Сыне божій — помилуй
[насъ.

Въ бѣлу одѣжь

Прибирали

Исусе Христе, Сыне божій — помилуй
[насъ.

Пилать судить,

Подивляе,

Исусе Христе, Сыне божій — помилуй
[насъ.

Безневиннымъ

Называетъ!

Исусе Христе, Сыне божій — помилуй
[насъ.

Щобы жидамъ

Вдоволити,

Исусе Христе, Сыне божій — помилуй
[насъ.

Казавъ Тебе

Тяжко бити!

Исусе Христе, Сыне божій — помилуй
[насъ.

*) Спѣвается на ноту: „Претерпѣвый...“.

Знаю добре
Спасе милый,
Исусе Христе, Сыне божій — помилуй
[насъ.

Що за мене
Тебе били,
Исусе Христе, Сыне божій — помилуй
[насъ.

Теперь щиро
Тя вмоляю:
Исусе Христе, Сыне божій — помилуй
[насъ.

Аминь.

IV.

Вънець тернений голову стискає,
Въ рукахъ тростину Спаситель тримає,
Жовнѣры ся насмѣвають,
На колѣна приклякають,
По лицу Го ударяють,
„Кто Тя вдаривъ?“ ще пытаются.

Бувъ тамъ великій розбѣйникъ Варрава
И Пилать пѣсля жидѣвского права,

Цѣлый народъ ставъ пытати:
 Кому волю даровати,
 Чи Варраву покарати
 Чи Іисуса розôпняти?

А Фарисеѣ народъ збунтовали,
 И велегласно всѣ вразъ закричали:
 Най Варрава волю має,
 Назорей нехай страдає,
 Най людей не навчає,
 На крестѣ житє кôнчає.

Тогды Пилать вже умыває руки,
 Судить Іисуса на смерть и на муки.
 Найдорожшій Божій Сыну!
 Въ смерти моеи годину
 Ты забудь мою провину,
 Най на вѣки не загину.

Аминь.

V.

Глянь на Голгоѣу! до креста припня-
 [тый
 Спаситель свѣта, Господь благодати,
 За злобу нашу;

Щобы ѿтъ пекла насъ охоронити
Хотѣвъ Спаситель ажь до дна изпити
Болѣзней чашу.

Вже лице блѣдне, око погасае,
Кѣнчать ся муки, вже ся нѣдближае
Смерти година ;

Пречиста Дѣва пѣдъ крестомъ стояла,
Сердечна Мати въ послѣдне прашала
Рѣдного Сына.

А той ся молитъ: „Отче мѣй милый!
Прости тымъ людемъ, то що вчинили,
Прости провину ;

За нихъ я тутки тяжко страдаю,
За нихъ и кровь всю я проливаю,
За нихъ я гину !

Погасло сонце и земля трясє ся,
Заслона въ церквѣ на двоє дере ся
Конецъ завѣта ;

Мерцѣ изъ гробѣвъ до житя повстали,
Люде запѣзно блудъ свѣй розпѣзнали,
Померъ Царь свѣта.

О! роде людскій припадъ на колѣна,
Ты виненъ смерти Небесного Сына
Мый ся слезами;
О! Божій Сыну, Ты на крестъ при-
[пнятый,
Зволь намъ покуты благодать послати
И будь все съ нами.
Аминь.

VI.

Черезъ потъ твоѣ пролитый
Кроваными каплями,
Исусе змилуй ся надъ нами!

Ты на судъ ставъ ганьблячій
Покликаныи жидами,
Иисусе змилуй ся надъ нами!

Лице Твоє ранили
Безбожники руками,
Ісусе змилуй ся надъ нами!

И голову стискали
 Терневыми вѣнцами,
 Иисусе змилуй ся надъ нами!

До стовпа ты вязали
 Жиды ланьцухами,
 Иисусе змилуй ся надъ нами!

Тѣло святе ранили
 Покрывали ранами,
 Иисусе змилуй ся надъ нами!

На крестѣ Ты прибили
 Желѣзными гаками,
 Иисусе змилуй ся надъ нами!

Уста твои поили
 Жовчею и оцтами;
 Иисусе змилуй ся надъ нами!

Боку твоѣму святой ранили
 Жовнѣри копіями;
 Иисусе змилуй ся надъ нами!

Тѣло твое мастили
 Пахучими мастями,
 Иисусе змилуй ся надъ нами!

До гробу ты зложили
 Мѣжь дикими скалами,
 Иисусе змилуй ся надъ нами!

VII.

Небо, земля, сотворѣнье
 На Голгоѣу припадъ нынѣ,
 Надъ Іисусомъ заридати
 Слезами ся обмывати.

Вже поблѣдло лице красне,
 Вже погасло око ясне,
 Смерть до Него приступила,
 Душа зъ тѣла улетѣла.

Грѣхи нашѣ Го звязали,
 Грѣхи нашѣ бичовали,
 Грѣхи нашѣ Крестъ зробили,
 Грѣхи нашѣ Христа вбили.

Тожъ кто хоче ласку мати
 Щастя вѣчного зазнати,
 Пôдъ крестомъ нехай жалѣе
 И слѣзми ся жалю мое.

О! Пречиста, Ты стояла
 Пôдъ крестомъ тяжко страдала
 Мати Божя. о! єдина
 Причини ся Ты до Сына.

Будь при насъ въ кождой хвилинь,
 Будь при насъ въ смерти годинъ,
 Черезъ Твои святѣ руки,
 Отъ некойной спаси муки.

Аминь.

КАРА БОЖА.

Казала менѣ матуся: ей хлопче,
 будь милосердный надъ малыми пта-
 шенятами и нероби имъ пакости, але
 я не услухавъ голосу матусѣ, но поѣ-
 шовъ того самого дня до лѣса гля-
 дѣти за гнѣздами птахѡвъ и ось знай-
 шовъ на однѡмъ высокѡмъ буцѣ на
 вершку. Чи були тамъ молодѣи чи нѣ,
 тра було ся переконати, тожъ набравъ
 я силы и полѣзъ ажъ у самъ верхъ и
 знайшовъ тамъ молодѣи пташенята, ко-
 трѣ роздзявивши свои ротики, гадали,

що мати ихъ прилетѣла, щобъ ихъ на-
кормити. Но я не бувъ ихъ мамою,
але лихою якъ разъ мачухою, покру-
тивши имъ головки и завязавши въ
шапчину кинувъ емъ на землю. И що
ся стало! въ той хвили збравъ ся
вихоръ, зачавъ колысати гилями такъ
сильно, що мене одорвало отъ гилѣ
и я лишивъ ся висѣти лишъ на ру-
кахъ около 15 мѣнута. Но не досыть
на томъ; коли трѣха ся утихомирило,
я збравши остатнѣ мои силы, щобъ
учѣпити ся зновъ ногами, почавъ
дальше на дѣль злазити и ось въ поло-
винѣ бука ломить ся гиляка, а я
впавъ на землю — где перележавъ
зо три години якъ мертвый. Прий-
шовши до себе, пригадавъ я собѣ за-
разъ еще теплѣ слова моеѣ матусѣ и
отъ того часу не робивъ я вже бѣль-
ше пакости молодымъ пташенятамъ.
Чижь не була то кара Божя?

Написавъ Анастазій.

ПЕРШІЙ ЗВОНЪ

(пôсля побожного переказу).

Уже звыжь 1500 лѣтъ якъ давъ ся чути першій разъ голосъ великого звона на вежи церковнôй, бо якъ вѣдомо, що въ першихъ вѣкахъ вѣры христової не знали о звонахъ, лишъ уживали двохъ гладкихъ дощинокъ, ударяючи ними объ себе, або деревяного молотка, ударяючи до дверей помешканя, абы тымъ способомъ дати людемъ знакъ, що часъ вже до молитвы денной або до згромадження ся въ святыню Божу, що заховало ся и по нынѣ въ народѣ жидôвскôмъ. Дѣяло *ся то въ мѣстѣ Нолі, въ провѣнціи* италійскôй Кампаніи — где пôдъ той часъ проживавъ побожный и праведный Павлинь, епископъ мѣста Нолі. Ёго то тримають за вынаходця звонôвъ на вежахъ церковныхъ. Якимъ то се способомъ стало ся, оповѣдає побожноє преданіє зъ устъ до устъ помежи народомъ христіянъскимъ:

Однаго разу, по цѣлоденной духовной працѣ, епископъ Павлинъ вышелъ на проходъ въ пребогатый въ цвѣты лугъ. щобы засягнути свѣжихъ силъ до дальшой працѣ а було то о заходѣ солнца — всюда тихо а роса небесна почала падати, якобы перлы та ѡтсвѣжати собою цвѣты, котры здавались ити вже на спочинокъ. А коли послѣдний лучъ солнца Божого освѣтивъ еще цѣлу ту красу природы, мовъ бы працаючи ся съ нею, не оминувъ освѣтити и побожного епископа, однакъ не свѣтломъ природы, але свѣтломъ правды, такъ, що той пробудивши ся изъ своєї задумы, вознѣсь очи на небо и почавъ молити ся: „О Господи свѣтѡвъ! будь благословенный и возхваленный такъ на небѣ якъ и на земли! дай менѣ знакъ, що Ты Боже есь съ мною и при менѣ останешъ до послѣднихъ дней житя мого“. Въ тѡмъ наоколо него давъ ся чути голосъ звонѡвъ и побожный епископъ зауважавъ, якъниѡ енькѣ цвѣты звоночки зачались колысати и якобы звонити.

На памятку сеи щасливои для него години, розказавъ богобоязливый епископъ Павлинъ вылати зъ металю великій звѣнъ, взявши форму изъ цвѣта звоночка и умѣстити на вежи церковной въ мѣстѣ Нолі — и то бувъ першій звѣнъ церковный, назначеный на хвалу Богу.

Анастазій Лотоцкій.

Д о б р а р а д а.

Цѣсарь греческій Василій давъ сынови своему, которого дуже любивъ, слѣдуючу добру науку: „Нѣколи, сыну мѡй, не будешь жалувать жадного учинку, если собѣ всегда живо представишь, що Богъ на тебе глядитъ и уважае; въ той спосѡбъ нѣколи не посмѣешь учинити ничъ злого анѣ явно, анѣ тайно, бо хотяй будешь мѡгъ укрывитись передъ людьми, то передъ Богомъ, который проникае глубину сердца, укрывити ся не зможешь“.

Колибы люде бôльше о тôмъ памятали, що Богъ есть всюды притомный и всевѣдучій, скôлько то грѣхôвъ булобы менше и въ дѣлахъ и въ словахъ? Скôлько то слезъ покаянія не поплылобы? Золоті слова цѣсаря греческого стосують ся до старыхъ и молодыхъ, богатыхъ и убогихъ, высоко поставленныхъ и всѣхъ упослѣдженныхъ.

Даже погане вѣрили, що божеству не сûtь укриті и найтайнѣйші справы. Греческій мудрець Талесь, которого запытали, чи учинки людскі не уходятъ часами уваги богôвъ, ôповѣвъ: анѣ навѣтъ мысли наші, а то длятого, щобысьмо не тôлько руки але и сердце заховали чисті, понеже вѣримо, що даже найскритшихъ нашихъ мыслей есть свѣдкомъ небесне естество. — Иншій мудрець поганьскій Ціцеро закликавъ: Ктобы не боявъ ся Бога, всевѣдующого, всеиспытующого, все судячого? — Справедливо повѣдає св. Кассіянь, що всевѣдучôсть Бога прикладає грѣшникови якобы

нѣжъ до горла а добродѣтели ѡтвирає ворота.

Христiянине! не забувай нѣколи, що ходишь передъ лицемъ Бога три-святого, що Богъ на тебе глядитъ зъ высоты небесъ, що Богъ анѣ обманути анѣ обманутымъ бути не може. Дѣтямъ пригадуймо всегда, що Богъ есть всюды притомнымъ. Слухай, на що ся скаржитъ оденъ чоловѣкъ: Давнѣйше говорено дѣтямъ: то грѣхъ передъ Г. Богомъ, всевѣдучимъ. И дѣти зъ боязни цофали ся передъ злымъ учинкомъ або словомъ. Теперь родичѣ говорятъ до дѣтей: то не гречно, то не чемно, то не красно. Показує ся, якiй успѣхъ дає таке воспитанье. Говорять дѣтямъ: що тамъ о тѣмъ люде скажутъ, що скаже свѣтъ! Рѣдко коли мати заговорить: що Богъ всевѣдучiй о тобѣ помыслить собѣ? Длятого многимъ людемъ бѣльше о то ходитъ, щобы ся добрыми бути здавали, якъ щобы дѣйстно добрыми були, щобы тѣлько люде не видѣли и не знали, то не журять ся о Бога.

О церковныхъ и богомольныхъ походахъ.

(Конецъ).

Богомольнѣ походы (богомольства, прощи) суть то добровольнѣ подорожи, котрѣ вѣрнѣ предпринимають до мѣстъ ѡтдаленыхъ, вславившихъ ся чудесами, щобы Бога прославити а себе освятити. Такѣ походы були у всѣхъ народѡвъ и по всѣ часы. И такъ Греки ходили до Дельфі, Додоны и на иншѣ мѣсця, где своихъ божкѡвъ почитали. То само находимо у Израильтанъ, котрѣ зѡ всѣхъ сторѡнъ поспѣшали до Іерусалима до храму, щобы ѡтдати честь правдивому Богу. Той побожный звычайъ освятивъ самъ І. Христосъ, коли самъ ишовъ до храму Іерусалимского.

Богомольнѣ походы находимо и у Христіянъ, бо уже Апостолы и иншѣ побожнѣ люди ходили на грѡбъ Христа. Въ часахъ гоненій походы тѣ не були явнѣ и численнѣ, бо втогда христіане мусѣли скрывать ся передъ своими врагами и гонителями. Коли гоненія устали а церковь получила

повну свободу, то ѡтбувались такі походы частѣйше. Мѣся, куда богомольцѣ ѡтъ найдавніѣйшихъ часѡвъ удавали ся були: Іерусалимъ, Римъ, Компостеля въ Испаніи, въ Єфесѣ и инші.

До Іерусалиму спѣшили, щобы тамъ Богу помолити ся, где І. Христосъ страдавъ и умеръ. Коли Ислямиты почали христіянъ утискати, повстали крестні походы, въ которыхъ много тысячѣвъ людей, веденыхъ великою религійною идечю, посвятило свою кровь и житье, щобы ѡдобрати зъ рукъ невѣрныхъ землю, освящену житьемъ и дѣлами Христа (1096 — 1291). Вправдѣ тѣ походы скѡнчили ся нещасливо, бо утратою на всегда Палестины а черезъ то число богомольцѣвъ зменшило ся, но не упало, бо и въ нынѣшнихъ часахъ многі удають ся до св. земли, такъ добре имъ зъ святаго Письма знанои. До Риму ишли богомольцѣ, щобы поклонити ся гробамъ св. верховныхъ Апостолѡвъ Петра и Павла, до Ком-

постели въ Испаніи до гробу св. Якова, до Єфесу до гробу св. Іоанна и такожъ и до иныхъ гробѣвъ св. Мученикѣвъ и Исповѣдникѣвъ. Такіи мѣсця були прославленіи чудесами а межи ними прославили ся въ различныхъ краяхъ особливо мѣстци посвяченіи почитаню Преч. Дѣвы Маріи, котріи для того называютъ ся мѣсцями чудесными. Церковь св. надѣлила такіи мѣсця ѡтпустами и тому называютъ ся они мѣстцами ѡтпустовыми. Церковь не приказує такіи богомольніи подорожи, якобы они була конче потрѣбніи, але и не спротивляє ся, знаючи, що подорожи такіи суть средствомъ до поднесенія побожности, до прославленія Бога и освященія вѣрныхъ.

Но щобы богомольніи подорожи осягнули свою цѣль, треба ихъ совершати такъ, якъ церковь жадає, т. є. щобы цѣлый той часъ побожно жити, всѣ труды дороги терпеливо зносити а прибувши на св. мѣсце побожно молити ся и до св. Тайнъ при-

ступати. Въ противномъ случаю они розминають ся съ своєю цѣлю и дуже часто въ мѣсто отпуству есть роспуста. Ошибочне есть мнѣніе гдекотрыхъ, що треба конче пойти на отпустъ, бо такого самого отпуству можна доступити и въ своѣй церквѣ. Щожъ поможе таке тягання ся и волоченье ся, если кто занедбуе свои обовязки, а спѣшитъ не длятого, щобы Бога прославляти и себе освятити, але для звычаю, або щобы свою церковь оминути. Слушно говорить въ томъ взглядѣ Тома зъ Кемпісь: котрѣ часто предпринимають такі подорожи, рѣдко себе освящаютъ.

Богданъ В. Копытцакъ.

Кто спознавъ?

До родинного мѣста, зъ далекихъ краѣвъ, по дуже довгой дорожѣ повертае молодой чоловікъ.

Лице его обгорѣле, спорошена одѣжь, цѣла стать ѡтъ умученя похиlena а хѡдъ все вѡльнѣйшій. Кто ѡнъ? Нѣкто не знае.

Молодой ѡнъ еще, но выглядаетъ старшо, пѡзнати по немъ, що мусѣвъ много терпѣти.

Иде повѡльно, а що хвиля пристае и съ радостію споглядае на всѣ стороны. Знае ѡнъ тутъ каждый камѣнь, кожде дерево, каждый корчъ. Дитиною туды бѣгавъ, тамъ ходивъ по цвѣты, ту бравъ зъ керницѣ воду, тутъ рвавъ ягоды. Якъ то давно вже було! Потомъ ѡтѣхавъ въ край далекий, бо думавъ що въ чужинѣ, щастье може бути, но по невчасѣ пересвѣдчивъ ся, що кто въ чужинѣ не умѣе щастя шукати, не знайде го вже нѣгде. И вертае теперь до дому, до родины и пріятелѣвъ. Но самъ, не знати вже котрый разъ, пытае себе: кто го спѡзнае?

Кто го спѡзнае, накопи такъ змѣненный, коли горяче сонце заморскихъ краѣвъ опалило его а туга за ѡтчи.

ною и родиною, старшимъ го зробила. Кто го спознае?

Но отъ се въ тѣй хвили иде противъ него давныйъ его пріятель, Олекса съ котрымъ разомъ ходивъ до школы. О Боже! Перейшовъ, погланувъ, не спознавъ?

Хотѣвъ повернутись за нимъ, простягнути руки и сердечно промовити: „пріятелю мѣй, чи не познаєшь мене? но нѣ... потѣмъ... теперъ скорше до дому... до дому.

Ажъ отъ се старый дѣмъ родинный. Все въ немъ такъ само выдаеся, якъ було.. Тѣ самы цвѣты въ огородци, такъ само похиленѣ дерева, такъ само розтворенѣ дверѣ и видно сѣнь ясну и чисту.

А! отъ се Гануся, его сестра, якъ выросла, чи спознае, чи спознае?

Выбѣгае на порѣгъ хаты весела, усмѣхнена, прибрана въ красну корсетку и жменю зерна кидае голубамъ. Хотѣвъ крикнути: „сестро! Ганусю!“ Но нѣ, нѣ, она не спознала, спогля-

нула, зѣ страхомъ на чужинця и замкнула скоро дверѣ ѿтъ сѣней.

— Нѣкто вже мене не спѣзнае! — подумавъ подорожный и пѣшовъ до недалечкои церковцѣ а бѣль мавъ великій въ серцю и слезою зайшли его очи. Зѣ церковцѣ власне выходитъ якась старушка, якъ голубъ сива, здаеся, що вже не бачить добре.

— Дай Боже щастье! — озвавъ ся подорожный, а старушка глянула на него и съ радостію закликала:

— Сыну мѣй, сыну...

Мати... спѣзнала!...

О судахъ Божихъ неисповѣдимыхъ.

Пѣславъ Богъ архангела Гавріила въ одно мѣсто выняти душу у одной бѣдной умирающей вдовы. Прійшовши до ней, заставъ ю при послѣднѣмъ дыханю а на грудяхъ у ней двое дѣтей

близнякѣвъ, хотѣвшихъ ѣсти. Ангелъ
 жжаливъ ся надъ ними и вернувъ ся
 назадъ, не вынявши души бѣдной жен-
 щины. Богъ запытавъ ся его, чого
 вернувъ ся безъ еѣ души и онъ ѡт-
 повѣвъ: „зѣ жалости до двоихъ дѣтей
 я пощадивъ ихъ мать“. Богъ розка-
 завъ ему опустити ся на дно моря
 и дѣстати ѡттамъ камень. Ангелъ при-
 несъ камень, Богъ казавъ розколоти
 камень на двое и тамъ показались два
 червачки: „Кто годуе ихъ въ тѣмъ
 камени на днѣ морской пропасти?“
 спытавъ ся Богъ. „Благѣсть Твоя“
 ѡтповѣвъ архангелъ. Втогда Богъ ска-
 завъ: „если благѣсть моя кормить такъ
 червачкѣвъ въ сильнѣмъ камени, то
 тѣмъ бѣльше чиждь Я не прокормлю
 чловѣка, котораго Я спасъ моею кро-
 вью?“ Богъ пѣславъ другаго ангела по
 душу вдовы и той принесъ еи, а не-
 послушавшаго архангела осудивъ трий-
 цять лѣтъ перебувати при однѣмъ пу-
 стыннику, служити ему и охороняти
 ѡтъ всякаго нещастя, а по укѣнченю
 трийцати лѣтъ онъ мавъ принести ду-

шу пустынника передъ правосудный престолъ Бога.

Такъ архангелъ стае ся братомъ прислужникомъ и робить все, що кажутъ ему, скромно, такъ, що пустынникъ не мѣгъ надивовати ся его послухови и его услужности, при тѣмъ ангъ одного разу, пѣдчасъ довшого часу ѡнъ не засмѣявъ ся. Но отъ одного разу пустынникъ пѣславъ его до мѣста купити чоботы, котрѣ носились бы не менше року, и ангелъ засмѣявъ ся. Пустынникъ, котрый не знавъ, що его слуга ангелъ, здивовавъ ся тому и пѣславъ разомъ съ нимъ другого, молодшого слугу за нимъ приглянути. Такъ ишли они два дни и встрѣчаютъ на дорозѣ убогого, котрый просить у нихъ милостиню; ангелъ зновъ засмѣявъ ся. Дальше здыбають архіерея, котрый разомъ съ намѣстникомъ пышно проѣзжавъ въ каритѣ, въ сунпроводѣ бѣольшой толпы народа. Ангелъ ѡтвернувъ лице и засмѣявъ ся. Наконецъ узрѣли они на базарѣ злодѣя, котрый укравъ глиняный горшокъ и ангелъ зновъ за-

смѣявъ ся. Потѣмъ они всего накупили а вернулись назадъ до пустынника.

Ходившій съ ангеломъ оповѣвъ послѣдному, що его старый слуга три разы розсмѣявъ ся. Тогда пустынникъ спытавъ ся ангела: „скажи менѣ, мѡй сыну, що то значить — трийцять лѣтъ прошло, якъ ты служишь и нѣколи я не бачивъ тебе смѣющимъ ся а теперь ты чотыри разы розсмѣявъ ся?“

Ангель ѡтповѣвъ: „Я архангелъ Гавріиль и давно бувъ я посланный Богомъ выймити душу вдовы, у которой при грудяхъ були двое дѣтей. Я пожалѣвъ ихъ и зѡставивъ ея при житю. За той непослухъ Богъ осудивъ мене трийцять лѣтъ служити тобѣ и охороняти ѡтъ всякого нещастя; по скѡнченю трийцяти лѣтъ я маю выняти твою душу и ѡтъ теперь скѡнчилось трийцять лѣтъ. Узнайже теперь причину, длячого я смѣявъ ся; ты пославъ мене купити тобѣ чоботы, котрѣбы носились цѣлый рѣкъ, а тобѣ и трехъ дней не оставалось жити; я зновъ засмѣявъ ся, коли бѣднякъ про-

сивъ у насъ милостиню, ддятого, що въ землѣ пѣдъ нимъ находило ся много закопанныхъ грошей, а онъ мусѣвъ про сити милостиню; я засмѣявъ ся третій разъ, коли увидѣвъ епископа разомъ съ намѣстникомъ, переѣзжавшихъ въ каритѣ коло мене и узнавъ въ нихъ тыхъ двоє дѣтей умершой вдовы, зъ причины котрыхъ я бувъ осужденый тобѣ служити; я наконецъ засмѣявъ ся, колимъ увидивъ злодія, котрый укравъ глиняный горшокъ, бо „глина крада глину.“

„Теперь готови ся — сказавъ онъ пустыннику — незадовго мы отпра вимъ ся съ тобою въ дорогу.“ Въ три дни пустынникъ умеръ и ангелъ взяв- ши его душу, пѣднравъ ся на высоту и въ совершенной радости вернувъ ся въ сонмъ небожителей.

Ө. В. Копытчакъ.

Для старыхъ и молодыхъ.

Посѣщай охотно недужихъ; есть то одень зъ учинкѣвъ, на котрій божій Судія зверне увагу въ дню страшного суда.

Св. Франц. Салез.

Опирай ся въ самѣмъ початку злѣй склонности и ѣтъучуй ся ѣтъ злыхъ навичокъ, щобы борба не ставалась щоразъ труднѣйшою. Ёсли себе не побѣдишь въ рѣчахъ малыхъ а легкихъ, якъ же въ труднѣйшихъ побѣдитъ? Колибысьмо що року тѣлько одну погрѣшнѣсть въ собѣ выкорѣнили, сталибысьмо ся въ коротцѣ doskonaлыми.

Тома зъ Кемпісь.

Двѣ суть любви: любовь Бѣжа, котра веде до погорды самого себе и любовь власна, котра веде до погорды Бѣга.

Св. Августинъ.

Помимо розтропности въ дѣланю много людей не дочекало ся усмѣшного кѣнца своихъ справъ ёдино длятого, що занедбували молитву.

Св. Кипріянъ.

Христось носивъ терневый вѣнецъ на своѣй головѣ. Зъ ѣтси встыдъ для те-

бе, колибысь пѣдъ головою тернями увѣнчанною хотѣвъ бути нѣжнымъ членомъ, который силуесь увѣльнити ѡтъ терней и болестей.

Св. Вернардъ.

Крестъ спасъ и навернувъ свѣтъ, побѣдивъ беззаконія, правду запровадивъ, землю въ небо а людей въ ангелѡвъ замѣнивъ.

Св. Іоаннъ Злат.

Марія стала ся всѣмъ для всѣхъ; всѣмъ ѡтвирає лоно милосердія, щобы зъ повноты Ёй всѣ черпати могли: вязень ѡткупленье, хорый здоровье, сумуючій потѣху, грѣшникъ прощеніє. Идучи за Нею не зблудишь, молячись до Ней, не попадешъ въ розпуку, о Ней думаячи, не зѡйдешъ зъ правои дороги, пѣдъ Ёй опѣкою не улякнешъ ся, пѣдъ Ёй проводомъ не устанешъ.

Св. Вернардъ.

Ч. 923. орд.

Позваляє ся печатати.

Перемышль, дня 21. лютого 1896.

Юліанъ
Епископъ.

NOTES

THESE NOTES ARE THE PROPERTY OF THE
LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO
AND ARE NOT TO BE LOANED OR
REPRODUCED IN ANY MANNER
WITHOUT THE PERMISSION OF THE
LIBRARY

THESE NOTES ARE THE PROPERTY OF THE
LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO
AND ARE NOT TO BE LOANED OR
REPRODUCED IN ANY MANNER
WITHOUT THE PERMISSION OF THE
LIBRARY

THESE NOTES ARE THE PROPERTY OF THE
LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO
AND ARE NOT TO BE LOANED OR
REPRODUCED IN ANY MANNER
WITHOUT THE PERMISSION OF THE
LIBRARY

THESE NOTES ARE THE PROPERTY OF THE
LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO
AND ARE NOT TO BE LOANED OR
REPRODUCED IN ANY MANNER
WITHOUT THE PERMISSION OF THE
LIBRARY

THESE NOTES ARE THE PROPERTY OF THE
LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO
AND ARE NOT TO BE LOANED OR
REPRODUCED IN ANY MANNER
WITHOUT THE PERMISSION OF THE
LIBRARY

THESE NOTES ARE THE PROPERTY OF THE
LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO
AND ARE NOT TO BE LOANED OR
REPRODUCED IN ANY MANNER
WITHOUT THE PERMISSION OF THE
LIBRARY

THESE NOTES ARE THE PROPERTY OF THE
LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO
AND ARE NOT TO BE LOANED OR
REPRODUCED IN ANY MANNER
WITHOUT THE PERMISSION OF THE
LIBRARY

ПОСЛАННИКЪ

одинокѣ церковно-народна часопись,
выходить 1. и 16. каждого мѣсяця. Предплата
на рѣкъ 2 злр., пѣвъ року 1 злр.

Календарь „Посланника“ 35 кр.

Книжочки мисійнѣ

выходятъ точно каждого мѣсяця. Цѣна 3 кр.

Оправный рѣчникъ книжочокъ 50 кр.

Книжочка съ молитвами и катехизмомъ 3 кр.

О наслѣдованію Іисуса Христа

вѣкопомна книга Томи зъ Кемпісь, займає
перше мѣсце по св. писъмъ. Може служити
за молитвословъ въ церквѣ и за побожное
чтеніе въ дома. Цѣна безъ оправы: на звы-
чайномъ папери 50 кр., на велиновомъ 70 кр.

Нѣчь Виелесмскѣ

Ораторіумъ сценічне въ 4 актахъ съ мно-
гими сѣвами и колядами 45 кр.

Библіотека Посланника

мѣститъ образки драматичнѣ для сельскихъ
сценъ. Число 1 и 2 по 20 кр.

Рускій народный имнъ

съ нѣтами на 4 голоса. Цѣна 3 кр.

Всѣ книги церковнѣ, Молитвословы,
Житія святыхъ и пр. просимо за-
мовляти тѣлько черезъ Редакцію
„Посланника“ въ Лапшинѣ почта
Бережаны. Всяка посылка книжокъ тѣлько
за послѣплатою.

ПРІЙДІТЕ КО МНѢ ВСИ

КНИЖОЧКА

МИСІЙНА

Имя 8 кв.

Имя 8 кв.

Имя 8 кв.

РѢКЪ 1896.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

❧ Число трете. ❧

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНСКІЙ

РЕДАКТОРЪ „ПОСЛАННИКА“ И „КНИЖОЧОКЪ МИСІЙНЫХЪ.“
ВЪ ЛАНШИНЪ ПОЧТА БЕРЕЖАНЫ.

„КНИЖОЧКИ МИСІЙНІЙ“
ВЫХОДЯТЪ КАЖДОГО МѢСЯЦА И КОШТУЮТЪ РѢЧНО:
по 10 що мѢСЯЦА: 3 зл. 60 кр.;
по 5 що мѢСЯЦА: 1 зл. 80 кр. Поодинокі числа по 3 кр.
❧ Менше якъ 5 не посылає ся. ❧

ПЕРЕМЫШЛЬ.

ПЕЧАТНЯ С. Ф. ПІОНТКЕВИЧА, ВЪ ПОСЕСІИ Н. ДЖУЛЫНСКОГО.
1896.

Св. Марія Єгипетска.

Велика Пятниця.

Тихо нинѣ у церковцѣ,
Вже замовкли звони,
Передъ гробомъ Христа Спаса
Люде бють поклоны;

Бо въ тѣмъ гробѣ положили
Святѣйшое Тѣло,
Що за грѣхи всего міра
На крестѣ терпѣло.

Зрадовались вороженьки,
Що Христа убили,
Що замученое Тѣло
Въ гробѣ положили.

И на гробѣ еще камень
 Великій поклали,
 И гробѣ Христа, Спаса міра,
 Ще запечатали.

Но недовго радовались —
 Щезла вража сила:
 Въ три дни камень ѡтваливъ ся
 И печать пустила.

И воскресъ Христосъ изъ гроба
 Яко побѣдитель,
 И увѣрили всѣ люде,
 Що Онъ Богъ - Спаситель!..

О. Ювеналичъ.

МАРІЯ ЄГИПЕТСКА.

Въ часѣ, коли Теодосій молод-
 шій засѣвъ на царскѣмъ престолѣ,
 живъ въ однѣмъ изъ палестинскихъ
 монастырей необычайно побожный мо-
 нахъ, который назывався Зосимъ. Его
 постоянное стремленіе до того, чтобы
 стати скѣнчено добрымъ христіани-
 номъ, его святе и непорочне житіе,
 его строге покаяніе були причиною,
 що епископъ высвятивъ его на свя-
 щенника. Уже якихъ пятьдесятъ лѣтъ
 проживъ Зосимъ въ тѣмъ монастырѣ,
 якъ наразъ ставъ думати надъ тымъ:
 чи есть еще хотя одинъ чловѣкъ на
 свѣтѣ, котрый бы бѣльше строга спол-
 нявъ дѣла покаянія, якъ я, думавъ
 собѣ Зосимъ. Въ тѣмъ прійшовъ до
 него одинъ монахъ и начавъ до него
 говорити: „Кобы то ты старче Божій
 видѣвъ, якъ то строга живутъ монахи
 изъ тамтого боку Іордану“. Зосимъ
 настрашився своей грѣшнои мысли и
 попросивши у игумена благословенія,

пустився въ дорогу. Зайшовши въ монастырь, находившійся на другій сторонѣ Іордану, перебувши лишъ кілька дней съ монахами и приглянувшись якъ они строго жіють, познавъ, що єму еще дуже далеко до того, щобы имъ мѣгъ дорѣвнати. Просячи однако Госнода Бога о тую ласку, постановивъ онъ собѣ, що день чимъ разъ бѣльше строго исполняти монашескій уставъ. А бувъ въ тѣмъ монастырѣ звичай, що всѣ монахи розходились въ далекій пустынѣ на цѣлый великій пѣстъ, щобы особнякомъ за примѣромъ Іисуса Христа ѣдаватись строгому покаянню. Нѣкоторі изъ нихъ кромѣ пустынного зѣля нѣчимъ бѣльше не жились. Въ цѣтну недѣлю сходились они зновъ въ монастырь, щобы разомъ праздновати великдень. Такъ и въ 430-ѣмъ роцѣ, коли монахи розходились, пѣшовъ и Зосимъ въ одну арабску пустыню. Уже двадцять дней ишовъ, а за цѣлый той часъ не встрѣтивъ нѣ одной живої души. Въ двадцятѣмъ дни, коли уто-

мленный дорогою и постомъ ѳпочивавъ въ полудне, увидѣвъ далеко ѳтъ себе якусь людску постать, котора старалась укрыти. Зосимъ, увидѣвши тую постать, перекрестивъ ся и закликавъ: „Коли ты слуга Божій, то зажди и не утѣкай“! На тїи слова постать начала еще скорѣйше утѣкати, а Зосимъ накликававъ єи словами: „Чого же утѣкаєшь передъ сивоглавимъ старикомъ и передъ слугою Божимъ? Пожди и скажи менѣ, якъ ты тутъ по воли Божѳй проживаєшь“. Постать задержалась надъ потокомъ и отвѣтила: „Отче Зосиме: я грѣшна женщина и не могу съ тобою бесѣдовати, бомъ нага. Кинь менѣ прото, отче игумене, свою верхну одежь, якъ хочешъ съ мною говорити“.

Зосимъ удивленъ, що та женщина знає єго имя и достоинство, яке межи монахами занимає, скинувъ изъ себе плащ и перекинувъ черезъ потѳкъ. Убравшись въ плащ, она приближилась до игумена въ наибѳльшѳй покорѣ. На єго запытаня, изъ

которыхъ сторѣнь она родомъ и для-
чого тутъ перебуває, начала розска-
зовати, якъ слѣдує:

„Я велика грѣшница — сказа-
ла она — и прійшла я тутъ, щоби
спокутовати свої грѣхи. Якъ стану
передъ тобою, преподобный Отче, ро-
скрывати образъ и тайны мого жи-
тя, то певно затыкати будешь свои
уха и здрогнешь ся якъ бы передъ я-
кимъ ѣдовитимъ змѣємъ. Мои прови-
ны такъ тяжкѣ, що ажъ соромно и
гидко менѣ про нихъ споминати. По-
неже я надѣюсь, що ты Отче будешь
мене въ молитвахъ споминати, и про-
сити будешь у Бога прощенія моихъ
провинъ, прото выслухай терпеливо,
а я розкажу все ѣтъ початку. Я ро-
дилась въ краю єгипетскѣмъ. Якъ бу-
ло менѣ 12 лѣтъ, утѣкла я ѣтъ мо-
ихъ родителей до мѣста Александріи,
бо будучи еще дитиною, мала я уже
охоту до розпусти. Родителѣ мало на
мене уважали, якъ я стала жити въ
пріязни съ упавшими дѣвчатами. Я
довѣдалась ѣтъ нихъ, що въ Алексан-

дрии велика роспуста и тому поплыла я тамъ вразъ съ другими. Якъ пригадаю собѣ тую безвстыднѡсть, якои я допускалась въ тѡмъ мѣстѣ, то цѣла ажъ дрожу изъ страху. Я стала первую розпустницею въ цѣлѡмъ мѣстѣ. Цѣлыхъ 17 лѣтъ вела я таке плюгаве житье и не мало невинныхъ людей привела я до грѣху. Одного разу я увидѣла, якъ много людей ишло по надъ морскій берегъ. Довѣдавшись, що всѣ они выбираютъ ся моремъ на праздникъ Честного Креста до Іерусалима, заразъ постановила я и собѣ до нихъ пристати, будучи увѣренною, що межи стѡлько людьми буду мати добрый случай удовлетворити своихъ похотямъ. Но завелась я въ надѣяхъ. Много, и то дуже много людей звела я до грѣху, якъ въ дорожѣ такъ и въ самѡмъ Іерусалимѣ. Въ кѡнци наставъ день Честного Креста. Нарѡдъ горнувъ ся громадно до храму, и я пошла за нимъ. Однѣ входили, другѣ выходили изъ церкви. И я рада була вѡйти, но — хотя я стара-

лась притиснути, мимо то однако я не могла переступити церковного порога. Якась невидима сила здержувала мене. Я то чувствовала, а роздумавши надъ тымъ, що за причина тому, я догадалась, що то певно мой превеликї грѣхи. Я ѡтступила ѡтъ дверей, и прилякнувши въ кутику пѡдъ церквою заплакала, но такъ тяжко, якъ передъ тымъ нѣколи. Поглянула я въ гору, а надъ мною на церковнѡй стѣнѣ находився образъ Пресв. Дѣвы Марїи. Менѣ здавалось, що св. Богоматерь дивится на мене такъ проникательно, будьто бы хотѣла проговорити. Я пригадала собѣ мой лѣта, коли то я неразъ молилась до Пречистой Богоматери и по кождѡй такѡй молитвѣ ставало менѣ лекше. Длятого то теперь стала я молитись, а чимъ довше я молилась, тымъ лекше ставало менѣ на серцю. Я почувствовала омерзеніе до прошедшого мого житя, и крѣпко постановила собѣ бѡльше до тыхъ грѣхѡвъ не вертатись. Вставши ѡтъ молитвы, вѡйшла

я до церкви безъ труда, а уклякнувши перевъ честнымъ деревомъ, на которѣмъ распятый бувъ Іисусъ Христосъ, просила я, щобы умилосердився надъ мною грѣшною, и простивъ менѣ грѣхи. Оттакъ вернула я зновъ передъ образъ Пресв. Богородицѣ, просячи еи, щобы менѣ объявила свою волю. И почула я въ моемъ серцѣ голосъ, который взывъ въ мене: „Хочешъ спокуювати свой грѣхи, иди въ за-іорданску пустыню.“ Я рѣшилась пойти за тымъ внутреннимъ голосомъ. Купивши собѣ троха живности, я пустилась въ дорогу, и вечеромъ зашла надъ Іорданъ. Тутъ стоявъ монастырь, въ которѣмъ я высповѣдалась и запричащалась. Покрѣпившись оттакъ небеснымъ кормомъ, пошла я въ ту пустыню и проживаю тутъ уже якихъ 40 лѣтъ. За той цѣлый часъ не видѣла я нѣ одного чоловѣка, и жила я зѣльемъ и корѣньями. Коли дойшло до того, що одежь изъ мене облетѣла, то скѣлько я уже вытерпѣла, закимъ привыкла до солнечной

спеки и до зимна. Кромѣ тѣлесныхъ мала я такожъ черезъ 17 лѣтъ еще и душевшій терпѣня. Боролась я тяжко съ всякого рода покусами, а одинокою моею помочію и потѣхою въ тѣй борбѣ була лишъ св. Матерь Божя, до которой я всегда удавалась и дѣлала душевной потѣхи. Отъ и цѣле мое житѣе розказала я тобѣ, отче честный. Теперь прошу тебе сердечно, не говори про то скорѣйше нѣкому, ажъ доки я не умру. А коли дѣждемъ, то прійди за рѣкъ въ великій четвергъ и запричащаєшь мене Тѣломъ Господнимъ“.

Сказавши тоє, поклонилась игумену, и ѡтдалилась ѡттакъ скорымъ крокомъ; а Зосимъ, упавши на колѣна, дякувавъ Господу за то, що позволивъ єму встрѣтити такъ строгу покаяницю.

Въ слѣдующѡмъ роцѣ, въ великій четвергъ, пошовъ Зосимъ съ св. Дарами, и коли станувъ надъ Іорданомъ увидѣвъ єи на другѡмъ боцѣ берега рѣки въ тѣй самѡй верхнѡй одежи

що ей подаривъ бувъ минувшого року. Перейшовши рѣку просила она игумена, щобы провѣвъ ей Символь вѣры и молитву Господню; а коли ей ѡтакъ игумень запричащавъ, сказала до него: „Отче Зосиме, еще одну просьбу маю до тебе: Прійди еще разъ за рѣкъ, но уже не тутъ, а а лишъ на то мѣстце, на которѡмъ я по разъ первый встрѣтилась съ тобою“. Зосимъ прирѣкъ ей, що прійде, скоро лишъ дѡжде того часу, а коли прійшовъ за рѣкъ, а було то около року 512-го по Рожд. Хр., заставъ уже тѣло покаяницѣ мертве. Жалувавъ того, що не довѣдався на вѣтъ якъ она називалась. Но яке же було его удивленье, коли недалеко на пѣску увидѣвъ выписані слова: „Отче Зосиме, поховай тѣло Маріи; ѡтдай землю земли и помолись о грѣшнѡй“. Зажуривъ ся игумень не мало, чимъ бы тутъ выкопати яму, и начавъ гребсти руками; но земля не подавалась, бо дуже засхла. Наразъ — якъ говорить переданье, —

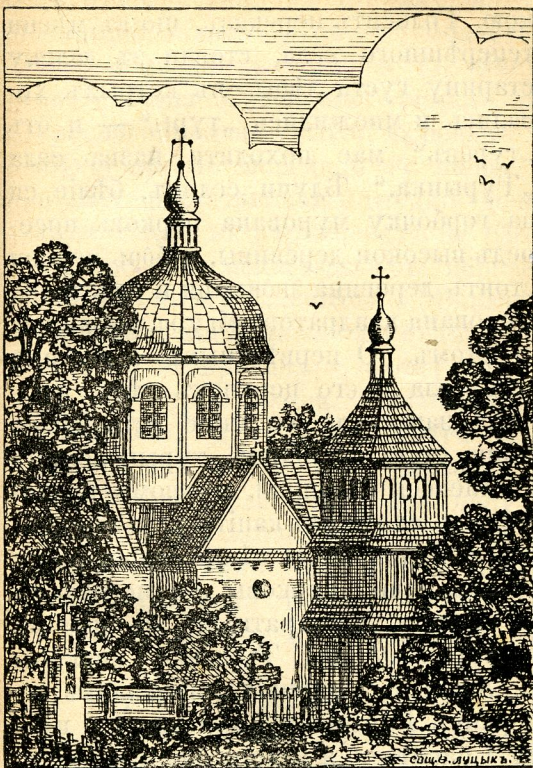
побачивъ, якъ надбѣгъ левъ, и поли-
завши ногу покойнивѣ, выгребавъ я-
му. Коли була готова, вложивъ Зо-
симъ тѣло и прикрывъ землею.

Вернувши до монастыря, скли-
кавъ игуменъ всѣхъ монахѣвъ, и роз-
сказавъ имъ про житье Маріи Егип-
тянки. Одинъ изъ тыхъ монахѣвъ опо-
вѣвъ ѡтакъ все такъ, якъ чувъ, св.
Софронію, іерусалимскому патріярсѣ,
который списавъ то житье и уста-
новивъ вразъ съ другими св. Отцями,
щобы память преподобной Маріи Егип-
тянки обходити въ четвергъ 5-ои не-
дѣлѣ св. великого посту, якъ такожъ
и въ день 1-го цвѣтня.

Церковь въ Турынцѣ

въ окрузѣ жолкѣвскѣмъ.

При мурованѣй дорозѣ, 10 кіло-
метрѣвъ ѡтъ мѣста Жолкви, лежить
на пѣсковатѣй рѣвинѣ село Турынка,
оточене зъ одного боку сосновыми
лѣсами, зъ другого боку орными по-

Церковь въ Туринцѣ.

лями, пасовисками и невеличкою рѣчкою. Голосить переказъ, що въ мѣсци теперѣшного села, стояли въ далеку старину густѣ лѣсы, въ котрыхъ хо-
 вались и множились „туры“ — и ѿтъ „турѡвъ“ мае походить назва села „Турынка.“ Ъдучи селомъ, бѣліе ся на горбочку мурована церковь посере-
 редъ високои деревины, побѣчь церкви стоитъ деревяна звѣнница и невеличка мурована квадратава фігура, украшена крестомъ. О первѣстныхъ жителяхъ сего села и его церквахъ нѣтъ жад-
 ныхъ записокъ, се лише есть певне, скоро ставъ парохомъ турыненскимъ о. Алексей Пясецкій, заразомъ крило-
 шанинъ, схоліархъ капітулы львѡвскои, ѡнъ выбудовавъ на мѣсци старои, нову провизоричну церковь, бо носивъ ся съ гадкою, постарати ся съ часомъ о муровану для Турынки церковь. О. Алексей Пясецкій спровадивъ въ церковь Турынецку чудотворну ико-
 ну Спасителя, а исторя сеи св. иконы есть пѣсля перехованыхъ актѡвъ цер-
 ковныхъ ось така: Въ селѣ Стрѣлисахъ

старыхъ, стоявъ въ старину на по-
лонинѣ, званой „Крѣвче“ монастырь
Василіянскій съ церквою, где мѣсти-
лась икона Спасителя, старого, але
красного малюнку. Кто малювавъ сю
икону та кто передавъ ту икону въ
монастырскую церковь, трудно дослѣ-
дити. Скоро въ Стрѣлисахъ на Крѣв-
чу знесено монастырь съ церквою,
забравъ икону Спасителя о. Варлаамъ
Савицкій, тогдашній игумень мона-
стыря и подаровавъ ю своему свояку,
Ивану Остророжкови, мѣщанинови зъ
Стрѣлискъ, де у его комнатѣ пере-
ховувалась довшій лѣта. Позаякъ на
иконѣ Спасителя, стало ѡтъ часу до
часу — якъ записано — являти ся
свѣтло въ видѣ блистающихъ звѣздъ,
тому перенесено зъ дому Остророжка
икону Спасителя до церкви стрѣлис-
ской.

Свѣтло на иконѣ являло ся и въ
церквѣ, его бачивъ мѣжь численными
другими людьми и князь Яблоновскій,
воевода брацлавскій, умѣстивши въ
доказъ правды на иконѣ сръбне сердце,

котре на нѣй переховує ся до теперь. Коли чудотворна икона въ церквѣ стрѣлецкѣй стала набирати ширшого розголосу въ свѣтѣ, довѣдавъ ся о нѣй тяжко недужій о. Алексей Пясецкій и зробивъ обѣтъ, що скоро оздоровѣе, доложить всякихъ заходѣвъ, щобы ту икону спровадити до церкви турынецкой. И дѣйстно, єму удалось по бѣльшихъ трудахъ за дозволомъ духовной власти забрати св. икону зѣ Стрѣлискѣ, спровадити єю до Жолкви, а зъ ѡдтамъ до поблизкой Турынки Спровадженье высказаной чудотворной св. иконы зъ Жолкви до Турынки ѡтбуло ся дня 2-го липця 1766 р. дуже величаво и торжественно. О. Іосафать Высоцкій, першій архимандрить жолкѣвскій, въ мѣтрѣ при жезлѣ, окруженный численнымъ духовенствомъ, выпровадивъ св. икону зъ свято-троицкой церкви жолкѣвской, побудованой на передмѣстю львѣвскѣмъ въ походѣ съ хоругвами, съ братствами, при звуку мѣскихъ звонѣвъ, при асистѣ войсковѣй, при выстрѣлахъ

зъ армать, уставленныхъ на замковыхъ валахъ, въ присутности численой шляхты и великого здвигу народу. Отъ Жолкви до Турынки несло духовенство на рукахъ св. икону, украшену цвѣтами и лентами, при спѣвахъ побожныхъ пѣсень, а скоро похѣдъ станувъ на мѣстци, умѣщено св. икону у великомъ престолѣ и опѣсля ѡтбула ся чотыро - дневна духовна миссія съ торжественными богослуженіями та проповѣдями слова Божого. Зъ огляду, що и въ церквѣ турынецкѡй появляло ся то на св. иконѣ, то по надъ церквою свѣтло, на що суть въ актахъ церковныхъ перехованіи записеженіи свѣдоцтва, постаравъ ся о. А. Пясецкій у папы Климентія XIII. о ѡтпусти для церкви турынецкои а то: въ дни Божого Тѣла, Преображенія І. Христа, Успенія Пресв. Дѣвы, въ день св. Апас. Петра и Павла, Всемѣрного Воздвиженія честн. и живот. Креста та св. Параскевіи, Преподоб. Матери, пѣдъ котрой покровомъ стоить церковь.

По при ѳдпустахъ, постаравъ ся о. А. Пясецкій о часточку зъ св. дерева, на котрѣмъ розпято І. Христа. Тота часточка св. дерева, естъ вправлена по́дъ скломъ въ высокѣмъ на локоть срѣбнѣмъ крестѣ, якій покупивъ о. А. Пясецкій власными выдатками въ Римѣ. Згаданий крестъ спроваджено приватно зъ Риму до Камѣнки струмилової, а зъ ѳдтамъ въ походѣ торжественно до Турынки д. 13. Жовтня 1774 р. При церквѣ турынецкѣй стоить до теперъ камѣнна квадратова фігура, на котрѣй умѣщено св. крестъ, ту ѳдслужено за для малои деревянои церкви св. Литургію, поки св. крестъ не впроваджено въ церковь. Позаякъ рѣкъ-рѣчно почало змагатись число богомольцѣвъ до чудотворнои иконы Спасителя, розпочавъ о. А. Пясецкій будову новои обширнои мурованои церкви своимъ коштомъ, заложивши фундамента въ крестнѣй формѣ. Коли выставлено філяры та стѣны, зведено по надъ землю, померъ о. А. Пясецкій д. 8. сѣчня 1796 р.

проживши 70 лѣтъ, не скѣнчивши начатого дѣла.

Довгій лѣта стоявъ вимурованый зрубъ церковный съ філярами на снѣгу и слотъ для браку фонда грошевого, ажъ знайшовъ ся другій фундаторъ, Др. Петро Кравснечеръ, професоръ права, ректоръ - магніфікъ на університетѣ львѣвскѣмъ, властитель Турьнки. котрый докѣнчивъ власными выдатками будову церкви, вложивши на муры зъ філярами деревяну стелю, та покрывши церковь кроквовымъ дахомъ 1737 р. Мивувшого року, за-заходами теперѣшного пароха турьнецкого, о. Лаврентія Дрымалика, усунено кроквовый дахъ, вимуровано високу баню и покрыто церковь бляхою, тому она представляе ся теперь якъ оказана въ краснѣмъ видѣ. Чудотворна икона Спасителя, змальована на деревѣ, прикрашена срѣбною одежою съ позолочеными свѣтами, есть въ великѣй почести у народу, и до неї горнуть ся въ дни ѣдпустовѣ навѣтъ зъ далекихъ сторонъ люде. Во-

кругъ св. иконы, висить 25 вотѣвъ, декотрѣ зъ пѣдписами ѡтъ кого они жертвованѣ. Въ бурливыхъ вѣйнахъ Наполеоньскихъ забрано богато срѣбныхъ та золотыхъ сосудѣвъ церковныхъ и вотѣвъ, не полишено навѣтъ цѣнной одежѣ на образѣ Спасителя, за котру зложили Турынчане 100 дукатѣвъ въ золотѣ въ циркулѣ въ Жовквѣ, и ледво єю ѡтобрали по великихъ трудахъ, умѣстивши одежу на давнѣмъ на св. иконѣ приналежнѣмъ єи мѣсци.

Василій Чернецкій,
парохъ съ Сѣльця-белзкого.

О ИГУМЕНѢ,

котрого испытавъ Христось въ образѣ нищого.

Надъ однимъ монастыремъ бувъ старѣйшиною одинъ игуменъ, мавшій пѣдъ собою двѣста братіѣ. Сей игуменъ бувъ сперва нищелюбивый, а

потомъ ставъ славолюбивый, зносивъ ся съ боярами и богатыми, и бувъ ними славленый.

До него то Господь прійшовъ въ видѣ старця до монастыря и сказавъ двѣрникови: „Иди до игумена и скажи: Я єсмь его братомъ и съ великимъ трудомъ прійшовемъ до него.“ Двѣрникъ прійшовши до игумена, заставъ его бесѣдующого съ боярами, а почекавши трохи, возвѣстивъ ему о убогѣмъ, не знаючи, що то самъ Христосъ єсть. Игумень, накричавши на него сказавъ: „не видишь мене съ людьми бесѣдующого, пощось пустивъ его, иди геть.“ И двѣрникъ ѡтѣйшовъ. Долготерпеливый же Господь чекавъ, доки игумень не выйде. О пятѣй годинѣ приѣхавъ якійсь богачъ, котрого игумень самъ въ воротахъ выбѣгъ встрѣчати. И тутъ, увидѣвши игумена съ богатыми, богатый милостію и пріятель смирныхъ Христосъ, молячи игумена, сказавъ: „хочу съ тобою говорити отче“ Игумень навѣтъ не взглянувъ, но съ богатымъ цѣйшовъ

на обѣдѣ. И зновѣ по обѣдѣ, проводивши богато до ворѣтъ, вернувшись, не звертаючи уваги на просьбы убогого старця. Старець чекавъ до вечера а не будучи принятымъ, ѡтѣишовъ, сказавши двѣрникови: „Такъ скажи игуменови, що понеже ѡнъ бажає славы челоуѣческою, а Я прійшовъ дати єму благословеніє за давній добрій дѣла єго, и ѡнъ не схотѣвъ, то ѡтъ нынѣ пошлю до него вельможейъ зъ цѣлои окрестности, най ся наслаждає славою челоуѣческою, коли не хотѣвъ принять Мого царства. И въ той спосѣбъ давъ ся пѣзнати самъ Вседержитель, пришедшій въ образѣ убогого. Дятого не ѡтвертаймо очей ѡтъ убогихъ, бо то самъ Господь до насъ приходитъ въ ихъ образѣ. Даючи бо убогому, Христу въ руки даютъ, и тѣ осягають царство небесне; а ѣдящіи и пїющіи съ богатыми, тратятъ єго цѣлкомъ, бо якъ тяжко єсть верблюду перейти черезъ ухо иглы, такъ само богатому въ царство небесне. Дятого, перечитавши тоє будь-

мо милостивѣ и страннопріимцѣ и нищелюбцѣ а осягнемо вѣчнѣ блага на небесахъ.

Подавъ О. В. Копытцакъ.

НАУКА

о тѣмъ, якъ въ церквѣ заховати ся треба въ часѣ Службы Божой и якъ тои Службы Божой слухати належить.

I.

Церковь есть домомъ божимъ, обителею найвысшого Бога. Со страхомъ и съ трепетомъ и съ великою почетомъ вступаемо до палаты земского царя и тѣлько приневоленію потребою доконечною поважимо ся въ ней говорити. Якже честно и прилично годить ся намъ заховати въ дому Господнимъ, въ дому Царя всѣхъ царей. На яку же догану заслугуютъ тѣ, котріи неприличными рухами, бесѣдою, безличнымъ смѣхомъ або шибаньемъ очима на всѣ стороны мѣсце то святе зневажаютъ, що приходятъ до дому молитвы, щобы дивити ся на другихъ и щобы другіи ихъ бачили, або щобы другимъ въ богослуженію перешкаджати! Така явна зневага есть кары достойна, понеже тѣ безбожники по то идутъ до дому Божого, щобы зъ него наругу собѣ творили. Та-

кихъ грѣшникѡвъ изгнавъ Сынъ Божій въ справедливымъ гнѣвъъ своимъ зъ церкви Іерусалимскои.

Все, що въ церквѣ бачимо, велить намъ честно и прилично заховувати ся. Єсть ту Христось розпятий, щобы тобѣ пригадати, що тернїніємъ и крестною смертію искупивъ тебе І. Христось изъ грѣху, котрый колись якъ царь славы приїде тебе и всѣхъ людей судити. Суть ту образы Святыхъ, тыхъ вѣрныхъ слугъ Божихъ, що щасливо окѡнчили путь туземну и радуются, що оглядають и посьдають Бога и вѣчно славити Го не перестають. Бачимо ту такожъ престолъ, на котрѡмъ Спаситель утаєный въ св. Евхаристіи нашій прошенія и мольбы прїймає, и надѣляє насъ помочію и ласкою своєю. Престолъ пригадує намъ такожъ жертву кєрваву на крестѣ, котру І. Христось безкровно въ безконечнѡй любви своей ежедневно въ рукахъ священника пѡдъ видомъ хлѣба и вина ѡтновляє. Якъ же се возможно, що мы, смотрячи на стѡлько предметѡвъ святыхъ, можемо бути въ душѣ нашѡй розсѣянїи? Чижь не соромити ся намъ, що мы пѡдлѣйши ѡтъ поганъ и Туркѡвъ, котрі о много приличнѣйше заховують ся въ своихъ храмахъ, въ котрыхъ ложнымъ богамъ поклоняются, якъ мы христїяне въ нашихъ церквахъ, въ ко-

трьхъ единому правдивому Богу честь и слава приносити ся має. Споко́йне и честне поведенье ся челоуѣка въ церквѣ есть доказомъ, що въ его душѣ володѣе страхъ Господень, якъ зновъ неприлично и несупокóйне поведенье ся въ церквѣ доказує, що челоуѣкъ не має Бога въ серцю, або есть недовѣркомъ.

II.

Въ загалѣ маємо въ церквѣ честно и прилично заховувати ся, особливо есть рѣчею необходимою, щобы въ часѣ св. Литургіи душа наша до глубины тронута була превеликою почетомъ и побожностью. Служба Божя або св. Литургія есть наибóльше и найсвятѣйше дѣйствіе въ церквѣ нашой, есть то дѣйствіе, въ котрѣмъ едиnorodный Сынъ Божій, І. Христосъ Отцу своему небесному въ жертвѣ приносить ся а жертва ся есть то та сама, що совершила ся за насъ на горѣ Голгоѣ, тóлько що тамъ була она крвавою а ту есть безкрвавою, якоже въ часѣ св. Литургіи кровь не проливає ся. Мы довжнѣи въ часѣ тои найсвятѣйшой жертвы такъ заховувати ся, мовбы-то булисмо присутнѣи вразѣ съ Пречистою Дѣвою Марією на горѣ Голгоѣ въ хвилѣ смерти нашего Спасителя. Чувства, якѣ переймали Єѣ найсвятѣйше сердце, коли стояла пѣдъ крестомъ возлю-

бленного Сына своего, нѣй переймають душу нашу, съ присутными невидимо Ангелами ѡтдаваймо честь и поклѡнь жертвующому ся за насъ Богу. Сполучѣмъ гадки нашѣ съ гадками І. Христа, пожертвуймо ся тому, котрый за насъ ся жертвує. Спаситель нашъ жертвує Тѣло и Кровь свою на престолѣ пѡдъ видомъ хлѣба и вина: 1. щобы звеличати Бога, Отця своего; 2. щобы намъ прощенье грѣхѡвъ нашихъ у Отця своего вымолити и насъ съ Богомъ поеднати; 3. щобы намъ жертвою Тѣла и Крови найсвятѣйшой выѣднати ласки необходимо потрѣбнѣй; 4. щобы поблагодарити Богу за всѣ Ёго ласки и добродѣйства, якими насъ ежедневно надѣлає. Коли же єсьмо присутнѣй при Службѣ Божѣй, всѣ тѣ четыре точки нѣй живо стоять передъ очами душѣ нашої.

III.

Якже довжнѣй мы бути розположенѣй въ часѣ св. Литургіи? Ото такъ. Ѳтъ начала Службы Божои ажъ до Євангелія, нѣй чувство жалю за грѣхи нашѣй и смиреніє ся передъ Сотворителемъ прошибають душу нашу. „Исповѣдую беззаконія моя передъ Тобою и молю, умиласерди ся надо мною. Вельми часто грѣшивъ я супротивъ Тебе гадками, словами и дѣлами.“ — Ѳтъ Євангелія ажъ до предложенія честныхъ

зливає найсвятѣйшою жертвою, маємъ Ёму пообѣтувати, що старати ся будемо, все вѣрно Ёго святі заповѣди сохраняти, довжности званія нашего совѣстно исполняти, терпѣня и невзгодины всѣлякѣ терпеливо зносити, злѣй наклонности и пристрасти завсѣгды ломити и надъ ними володѣти, нагоды до грѣху пильно выстерѣгати ся, до святобливости и справедливости ревно стремѣти. Колиже священникъ при кѣнци службы Божой благословляє людей, молѣмъ вразъ съ нимъ Отца, и Сына и святого Духа о ласку и благословенство, бо на що же о придадуть ся намъ всякѣ нашѣ труды и заходы, коли на нихъ не буде почивати благословенство звыше. По ѣтпущѣ не годить ся заразъ церковь по-лишати; спершу вѣстхнѣмъ до Бога и просѣмъ о прощенѣ, наколи мимохѣтъ бу-лисьмо розсѣянѣ въ часѣ найсвятѣйшой жертвы, и просѣмъ о покровительство Пречисту Дѣву Марію и о помѣчь Анге-лѣвъ и Святыхъ, щобысьмо за ихъ пред-стательствомъ сохранили ся ѣтъ всякого грѣху и приостали вѣрнѣй всякѣй честнѣтъ.

Много то ласкъ сплынуло бы на насъ черезъ сю найсвятѣйшу жертву, наколи-бысьмо присутствовали на ней съ прина-лежною побожностію и почитію!

Горе симъ, котрі нечестно и недбало присутвуютъ при сей найсвятѣйшѣй

Тайнѣ, и дѣмъ Божій розсѣяньюмъ и сва-
волею зневажають !

*

*

*

Письмо св. розказує намъ, що Геліодоръ, воєначальникъ царя азійского, увѣйшовъ до церкви Єрусалимскои съ товпою жовнярѣвъ съ гукомъ и стукомъ превеликимъ, щоби насильно присвоити собѣ всѣ сокровища дому Божого ! И ось явила ся нечаяно сила Бога. Всѣ, що окружали Геліодора, попадали на землю и съ великого перестраху обезвладнѣли. Указавъ ся лицарь на прекраснымъ коню съ вельми загнѣванымъ лицемъ, держачи въ рукахъ золотистый мечъ. Побѣчь него осіяні блескомъ прехорошимъ явили ся два младенцѣ. Се були ангели, котрі такъ досадили ударами негѣдному нападникови Геліодорови, що тойже упавъ такожъ на землю и бувъбы вже бѣльше не здвигнувъ ся, колибы не моливъ за нимъ Бога архіерей Онія и не принѣсь жертвы Сотворителю съ тымъ намѣреніємъ, щоби выздоровленя для него упросити. Скѣлько то разы невидимо присутні по церквахъ Ангели побивалибы сихъ безбожникѣвъ, що то въ розсіянымъ серцемъ и съ нечестивою думкою вступають до храму Господнього и приостають тамъ безъ почести и богобоязливости, наколибы доброта и милосердіє Боже сему не противились. „Аще кто Бо-

Жій храмъ растлѣть, растлѣть сего Богъ: храмъ бо Божій святъ есть.“ каже святой Апостолъ Павелъ. Якимъ святымъ гнѣвомъ перенятый бувъ Спаситель тогды, коли торговельникѡвъ и крамарѡвъ изганявъ зъ мѣсяця святого, що безбожностію своєю перетворили дѡмъ Божій въ печеру розбѡйничу. Такимъ самымъ гнѣвомъ розгорѣвъ св. Амброзій, епископъ медіолянскій, коли побачивъ невѣсту, хорошо облечену въ одежи свѣтовѡй, якъ хотѣла вступити до церкви. „Где идешь?“ спросивъ ю Святитель. „До церкви“ ѡтказали невѣста. „Смотрячи на тебе и на твои шаты думавъ бы кто, що ты идешь танцювати або на яку то кумедію ся дивити. Уступи зъ ѡтси, иди радше и плачь надъ твоими грѣхами и не приходи сюда, щобы ругати ся Богу въ Его дому плохостію и золотистыми шатами.“ — Токмо съ почтеніємъ и щобы грѣхи свои оплакувати, Богу почестъ и поклѡнъ ѡтдати, должні мы на се мѣсци вступати. „*Стрепенѣтъ ся въ моєй обители*“, сказавъ Богъ до народу своего. Якъ мало людей въ нынѣшнихъ часахъ зважає на сї слова Божї! Якъ нечесне и плохе єсть ихъ поведенєе ся въ дому Божѡмъ въ часѣ слуханя слова Божого або обходу съ найсвятѣйшими Тайнами! Якъ страшна кара жде ихъ за то на страшнѡмъ судищи Христовѡмъ!

ПОСЛАННИКЪ

одинокa церковно-народна часопись,
выходить 1. и 16. каждого мѣсяця. Предплата
на рѣкъ 2 злр., пѣвъ року 1 злр.

Календарь „Посланника“ 35 кр.

Книжочки мисійнѣ

выходятъ точно каждого мѣсяця. Цѣна 3 кр.

Оправный рѣчникъ книжочокъ 50 кр.

Книжочка съ молитвами и катехизмомъ 3 кр.

О наслѣдованію Ісуса Христа

вѣкопомна книга Тома съ Кемпісь, займає
перше мѣсце по св. писъмѣ. Може служити
за молитвословъ въ церквѣ и за побожне
чтеніе въ дома. Цѣна безъ оправы: на звы-
чайномъ папери 50 кр., на велиновѣмъ 70 кр.

Нѣчь Виелесмскa

Ораторіумъ сценічне въ 4 актахъ съ мно-
гими спѣвами и колядами 45 кр.

Библиотека Посланника

мѣститъ образки драматичнѣ для сельскихъ
сценъ. Число 1 и 2 по 20 кр.

Рускій народный имнь

съ нѣтами на 4 голоса. Цѣна 3 кр.

ВСѢ

книги церковнѣ, Молитвословы,
Житія святыхъ и пр. просимо за-
мовляти тѣлько черезъ Редакцію
„Посланника“ въ Лапшинѣ почта

Бережаны. Всяка посылка книжокъ тѣлько
за послѣплатою.

ПРІЙДИТЕ КО МНѢ ВСИ

КНИЖОЧКА

МИСИЙНА

РѢКЪ 1896.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

 Число четверте.

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНСКІЙ

РЕДАКТОРЪ „ПОСЛАННИКА“ И „КНИЖОЧОКЪ МИСІЙНЫХЪ.“
ВЪ ЛАПШИНЪ ПОЧТА БЕРЕЖАНЫ.

„КНИЖОЧКИ МИСІЙНІЙ“

ВЫХОДЯТЪ КАЖДОГО МѢСЯЦА И КОШТУЮТЪ РѢЧНО:

по 10 що мѢСЯЦА: 3 зл. 60 кр.;

по 5 що мѢСЯЦА: 1 зл. 80 кр. Поодинокі числа по 3 кр.

 Менше якъ 5 не посылае ся.

ПЕРЕМЫШЛЬ.

ПЕЧАТНЯ С. Ф. ПОНТКЕВИЧА, ВЪ ПОСЕЛІИ Н. ДЖУЛЫНСКОГО.
1896.

КАНОНЪ ВОСКРЕСНЫЙ.

Є р е й.

Слава святѣй и єдиносущнѣй и животворящей, и нераздѣлимѣй Трой-
и, Отцу и Сыну и святому Духу,
егда нынѣ и присно, и во вѣки
говѣ, аминь.

Тропарь, гласъ 5.

Христосъ воскресе изъ мертвыхъ,
смертію смерть поправъ, и сущымъ
во гробѣ животъ даровавъ.

Стіхъ 1. Да воскреснетъ Богъ,
и расточятся врази Его, и да бѣжатъ
отъ лица Его ненавидящїи Его.

~~Христосъ воскресе (3).~~

Стіхъ 2. Яко исчезаетъ дымъ да
разлетится, яко таетъ воскъ отъ лица
огня.

~~Христосъ воскресе (3).~~

р.л. ~~Стихъ 3. Тако да погибнуть грѣш-~~
~~ницы отъ лица Божія о праведницы~~
~~да возвеселятся.~~

~~Христось воскресе (3).~~

р.л. ~~Стихъ 4. Сей день, егоже сотвори~~
~~Господь, возрадуемся и возвеселимся~~
~~въ онь.~~

~~Христось воскресе (3).~~

р.л. ~~Слава: Отцу и Сыну и святому Духу.~~

~~Христось воскресе (3).~~

р.л. ~~И нынѣ: и приено и въ вѣки~~
~~вѣковъ, аминь.~~

~~Христось воскресе (3).~~

~~Єрей. Христось воскресе....~~

~~Ликъ: и сущимъ во гробѣхъ....~~

~~Єктенія: Миромъ Господу помолимъ ся.~~

Канонъ.

Пѣснь 1. Ірмосъ.

Воскресенія день, просвѣтимся
 людіе, Пасха, Господня Пасха: отъ
 смерти бо къ жизни, и отъ земли къ
 небеси Христось Богъ насъ преведе
 побѣдную поющыя.

р.л. Припѣвъ: Христось воскресе.

Очистимъ чувствія, и узримъ не-
 приступнымъ свѣтомъ воскресенія

Христа блистающася и радуйтеся рекуща; ясно да услышимъ, побѣдную поюще.

Небеса убо достойно да веселятся, земля же да радуйтеся, да празднуеть же міръ видимый же весь и невидимый! Христось бо воста, веселіе вѣчное.

Пѣснь 3. Ірмосъ.

Прійдете питіе піємъ новое, не отъ камене неплодна чудодѣемое, но нетлѣнія источникъ изъ гроба одождивша Христа, въ немже утверждаемся.

Нынѣ вся исполнишася свѣта, небо же и земля и преисподняя, да празднуеть убо вся тварь востаніе Христова, въ немже утверждается.

Вчера спогребохся Тебѣ Христе, совостаю днесъ воскресу Тебѣ; сраспинахся Тебѣ вчера, самъ мя прослави Спасе въ царствіи Твоемъ.

Упакой Гласъ 4.

Предварившія утро яже о Маріи, и обрѣтшія камень отваленъ отъ гроба

слышаху отъ Ангела: въ свѣтѣ при-
сносущиѣмъ сущаго съ мертвыми что
ищите яко челоѣка? видѣте гробныя
пелены, теците и міру проповѣдите:
яко воста Господь умертвивый смерть,
яко есть Сынъ Бога, спасающаго родъ
человѣческій.

Пѣснь 4. Ирмосъ.

На божественнѣй стражи бого-
глаголивый Аввакумъ да станетъ съ
нами, и покажетъ свѣтоносна Ангела
ясно глаголюща: днесъ спасеніе міру
яко воскресе Христосъ, яко всесильнъ.

Мужескій убо полъ, яко развер-
зый дѣвственную утробу, явился Хри-
стосъ, яко челоѣкъ же Агнецъ на-
речеса непороченъ же; яко, невкусенъ
скверны: наша Пасха, и яко Богъ
истиненъ, совершенъ речеса.

Яко единокѣтный агнецъ, благо-
словенный намъ вѣнецъ Христосъ, во-
лею за всѣхъ закланъ бысть, Пасха
чистительная и паки изъ гроба красное
правды намъ возсія солице.

Богоотецъ убо Давидъ предъ сѣн-

нымъ ковчегомъ скакаше играя: людіе же Божіи святіи образовъ событіе зряще, веселимся божественнѣ, яко воскресе Христосъ яко всесиленъ.

Пѣснь 5. Ірмосъ.

Утренюемъ утро глубокѹ, и вмѣсто мира пѣснь принесемъ Владыцѣ, и Христа узримъ правды солнце, всѣмъ жизнь возсіяюща.

Безмѣрное Твое благоутробіе, адовыми узами содержиміи зряще, къ свѣту идяху Христе веселыми ногами, Пасху хвляюще вѣчную.

Приступимъ свѣщеносніи, исходящу Христу изъ гроба яко жениху, и спразднуемъ любопытственными чиньми Пасху Божію спасителную.

Пѣснь 6. Ірмосъ.

Снизшелъ еси въ преисподняя земли, и сокрушилъ еси верей вѣчныя, содержащыя связанныя Христе, и трідневенъ яко отъ кита Іона, воскреслъ еси отъ гроба.

Garm.
 Сохранивъ цѣла знаменія Христе, воскресль еси отъ гроба, ключи дѣвы невреdivый въ рождествѣ Твоемъ, и отверзть еси намъ райскія двери.

Спасе мой, живое же и не жертвенное заколєніє, яко Господь самъ себе волею приведъ Отцу совоскресиль еси всероднаго Адама, воскресъ отъ гроба

Кондакъ, Гласъ 8.

Si.
 Аще и въ гробъ снизшелъ еси безсмертне, но адову разрушилъ еси силу, и воскресль еси яко побѣдитель Христе Боже, женамъ муриносницамъ вѣщавый: радуйтеся. и Твоимъ Апостоломъ миръ даруй, падшымъ подай воскресєніє.

Їкосъ:

Garm.
 Еже прежде солнца зашедшее иногда въ гробъ, предвариша утру, ищущыя яко дне мироносицы дѣвы, и друга ко друзѣи вопіяху: о другини! прїидите, вонями помажимъ тѣло живоносное и погребенное, плоть воскресившую падшаго Адама, лежа-

щую во гробѣ; идемъ потщимся якоже волсви и поклонимся и принесемъ миро яко дары, не въ пеленахъ но во плащаницѣ обвитому и плачимъ и возопіимъ: о Владыко! востани, падшимъ подай воскресеніе.

Воскресеніе Христово видѣвъше, поклонимся святому Господу Іисусу, единому безгрѣшному. Кресту твоему покланяемся Христе и святое воскресеніе твое поемъ и славимъ, ты бо еси Богъ нашъ, развѣ тебе инаго не знаемъ, и имя твое именуемъ. Прійдите вси вѣрніи поклонимся святому воскресенію: се бо прииде Крестомъ радость всему міру, всегда благословяще Господа поемъ воскресеніе его: распятіе бо претерпѣвъ смертію смерть разруши. 3.

Стіхира Гласъ 7.

Воскресъ Іисусъ отъ гроба; якоже прорече, даде намъ животъ вѣчный, миръ и велию милость. (3).

Пѣснь 7. Ірмосъ.

Отроки отъ печи избавивый, бывъ

Галл.

Рис.

Рис.

Рис.

человѣкъ, страждеть яко смертенъ, и
страстію смертноє въ нетлѣвія обла-
чить благолѣпіє единъ благословенъ
цєвъ Богъ и препрославленъ.

слѣдъ Жены съ миры богомудрыя въ
тва вѣдъ Тебе течаху, егоже яко мер-
раду со слезами искаху, поклонишася
радующіяся живому Богу, и Пасху
тайную Твоимъ Христе ученикомъ
блговѣстиша.

Смерти празднуемъ умершвеніє,
адово разрушеніє, иного житія вѣч-
наго начало, и играюще поємъ вино-
внаго, единого благословеннаго отцевъ
Бога, и препрославленнаго.

Яко воистинну священная и все-
празденственная, сія спасительная нощь
и свѣтозарная, и свѣтоноснаго дне, во-
станія сущи провозвѣстница, въ нейже
безлѣтнѣй свѣтъ изъ гроба плотски
всѣмъ возсія.

Пѣснь, 8. Ірмосъ.

Сей нареченный и святыи день,
единъ субботъ, Царь и Господь, праз-
дниковъ праздникъ, и торжество естъ

торжествъ: въ онъ же благословимъ Христа во вѣки.

Пріидите новаго вінограда рожденія, божественнаго веселія, въ нарочитомъ дни воскресенія царствія Христова приобщимся, поюще Ёго яко Бога во вѣки.

Возведе окрестъ очи Твои Сіоне и виждь, се бо прійдоша къ Тебѣ яко благосвѣтлая свѣтила отъ запада и сѣвера и моря и востока чада твоя въ тобѣ благословящая Христа во вѣки.

Отче вседержителю и Слове и Душе, трети соединяемое въ ипостасѣхъ естество, пресущественне и пребожественне, въ Тя крестихомся, и Тя благословимъ во вся вѣки.

Пѣснь 9. Припѣвъ.

Ангелъ вопіяше благодатнѣй: чистая Дѣво радуйся, и паки реку радуйся: Твой Сынъ воскресе трідневъ отъ гроба, и мертвыя воздвигнувый: людіе веселитесь.

Ірмосъ.

Свѣтися, свѣтися новѣй Іерусалиме: слава бо Господня на Тебѣ возсія, ликуй нынѣ и веселися Сіоне. Ты же чистая красуйся Богородице, о востаніи Рождества Твоего.

О божественнаго! о любезнаго! о сладчайшаго Твоего гласа! стнами бо неложно обѣщався еси быти до скончанія вѣка, Христе: егоже вѣрніи утвержденіе надежды имуще радуемся.

О Пасха велія, и священнѣйша Христе, о мудрости, и Слове Божіи и сило! подавай намъ истѣе Тебе причащатися въ невечернѣмъ дни царствія Твоего.

Свѣтиленъ.

Плотію уснувъ, яко мертвъ, Царю и Господи! трідневень воскресль еси Адама воздвигъ отъ тли, и упразднилъ смерть: Пасха нетлѣннѣя, міру спасеніе. 3.

На хвалитехъ:

~~С. Стихиры, гласъ 1.~~

Поюмъ Тебѣ Твою Христе спасительную
страсть, и славимъ Твое воскресеніе.

Крестъ претерпѣвый, и смерть
упразднивый, и воскресый въ мер-
твыхъ, умирри нашу жизнь Господи,
яко единъ въ всесилень.

Ада плѣннй, и челоѣъ вос-
кресивый въ воскресеніемъ Твоимъ Хри-
сте, сподоби насъ чистымъ зрцемъ
Тебе пѣти и славити.

Боголюбное Твое снисхождение
славяще, поюмъ Тя Христе: одиася
еси отъ Дѣвы, и неразлучен былъ
еси отъ Отца: пострадалъ и яко
человѣкъ, и и волею претерпѣ еси
крестъ: воскреслъ еси отъ грѣа, яко
отъ чертога произшедъ, да спасеши
міръ; Господи слава Тобѣ.

~~Ины стихиры гласъ 5.~~

Стихъ: Да воскреснетъ Богъ и раз-
точатся врази Его.

Пасха священная намъ днесъ по-

Р. А.
Господи.

казася, Пасха нова святая, Пасха таинственная, Пасха всечестная, Пасха Христось избавитель, Пасха непорочная, Пасха великая, Пасха вѣрныхъ, Пасха двери райскія намъ отверзающая, Пасха свѣхъ освящающая вѣрныхъ.

Стіхъ: Яко исчезаетъ дымъ, да исчезнутъ.

Пріидите отъ видѣнія жены благовѣстницы и Сіону рците: пріими отъ насъ радости благовѣщенія, воскресенія Христова: красуйся, ликуй, и радуйся Іерусалиме, Царя Христа узрѣвъ изъ гроба яко жениха происходяща.

Стіхъ: Тако да погибнуть грѣшницы отъ лица Божія а праведницы да возвеселятся.

Мироносицы жены утру глубину представшія гробу животдавца, обрѣтоша Ангела на камени сѣдяща, и той провѣщавъ имъ сице глаголаше: что ищете живаго съ мертвыми? что

плачете нетлѣннаго въ тли? шедше
проповѣдите ученикомъ Его.

Стихъ: Сей день, егоже сотвори
Господь, возрадуемся и возвеселимъ ся
въ оны.

Пасха красная, Пасха, Господня
Пасха, Пасха всечесная намъ возсія,
Пасха, радостію другъ друга обимемъ,
о Пасха избавленіе скорби!
ибо изъ гроба днесъ яко отъ чертога
возсіявъ Христось, жены радости исполни
глаголя! проповѣдите Апосто-
ломъ:

Слава: и нынѣ: гласъ 5.

Воскресенія день, и просвѣтимся
торжествомъ, и другъ друга обимемъ:
рцемъ: братіе, и ненавидящымъ насъ
простимъ вся воскресеніемъ, и тако
возопіимъ:

Христось воскресе: г.

Христось воскресє!

И знову, несе намъ книжочка мисійна той красный воскликъ наибольшой радости: Христось воскресъ! И дѣйстно, деиѣ се великои, незмѣриной радости. Радость въ небѣ нынѣ; тамъ цѣлый ликъ Ангелѣвъ и Архангелѣвъ, Святыхъ, Мученикѣвъ, Апостолѣвъ, Патріархѣвъ тѣшитъ ся, спѣває: „осанна Сыну Давидову“. Нынѣ прояснились ще красше якъ звычайно раны Иисуса Христа, ще яснѣйшою стала Его одѣжь, ще свѣтлѣйше Лице святе! Тѣшать ся Ангели и Архангели, бо колись то при страсти и смерти Спасителя они тяжко сумували; тѣшать ся Апостолы, бо сповнилось то, що предсказавъ имъ Иисусъ, що иде имъ приготавли царство небесне, тѣшать ся, бо воскресєніє злучило ихъ на вѣки съ Спасителемъ. Тѣшать ся Святі, бо они, вѣруючи тутъ на земли въ воскресєніє Христовє, вѣрили и въ свое воскресєніє и переняті тою надѣєю.

жили свято, честно, готовили ся до
воскресенія того, и отъ, минуло житье
мовъ день оденъ а теперь вѣки цѣли
они тутъ тѣшатъ ся и уживають
плодѣвъ воскресенія и вѣчностъ цѣлу
будутъ воскресшими съ Іисусомъ, бо
съ Іисусомъ сострадали. Тѣшитъ ся
нынѣ Пречиста Дѣва. Тѣшитъ ся, що
нынѣ небо и земля и преисподнія
земли величаютъ воскресеніе Того,
котрый закланъ бысть яко Агнецъ, пѣдъ
котрого крестомъ Она стояла, котро-
го складала до гробу. Тѣшитъ ся цѣ-
ла св. Тройца, божь воскресеніе Хри-
стово сполучило знову небо съ зем-
лею, збороло пекло и ѳтворили рай
людямъ, котрыхъ тотъ св. Тройца со-
творила на свѣй образъ и на свое по-
добіе а сотворила зъ великои любви.
Справедливѣсть Божя мусѣла замкну-
ти рай передъ людьми, но любовь
зѣйшла на землю, пострадала на кре-
стѣ и черезъ святе свое воскресеніе
отворила свѣтови рай.

Но не менше и мы маємо тѣшити ся Мы вже не невѣльниками, мы не по́ддаными пекла и діавола, мы не рабами грѣха, мы сынами свѣтла, дѣтьми воскресенія святого! Но чи дѣйстно єсмы мы сынами свѣтла? Такъ єсмы ними, если не стратили мы ласки освещающей, або если по нещаснѣмъ впаденю въ грѣхъ мы очистили ся черезъ св. сповѣдь, то дѣйстно мы єсмы участниками воскресенія и славы Христовой.

А если мы въ грѣху смертельнѣмъ? Если не ма въ насъ ласки освещающей? То воскресеніє засудомъ буде для насъ, оно вже теперь кидає насъ въ огонь, а огонь вѣчный. Бо чижь може бути инакше? Чи може Богъ умилосердити ся надъ тымъ, котрый безчестить Его и ногами допче Его ласку? Чи може бути Богъ справедливымъ для того, кто не цѣнить на крестѣ пролитой крови Сына Божого? Кто розважно и по свѣдомости розуму знову на крестъ Спа-

сителя пробиває? А грѣшникъ кѣлько раздѣвъ того робить?

Тожь глянь въ сердце твоє, чи чисту маєшь совѣсть, чи маєшь въ собѣ ласку освещаючу? Чи сповѣдавъ ся ты того року? Чи высповѣдавъ ся щиро? Бо если нѣ, то на що придало ся все то? По що молишь ся, коли забуваєшь о тѣмъ, що молитва твоя безхосенна майже? А може по сповѣди попавъ ты знову въ грѣхъ смертельный, одинъ або и бѣльше, бо то такъ часто буває. У насъ думаютъ люде, що вже досыть зробили, накопи высповѣдали ся въ часѣ великоднѣмъ, а не дбають на то, що часто густо въ день, два днѣ, въ тыждень попадають на ново въ грѣхи и спокѣйно идуть въ день Воскресенія Христоваго до церкви и думаютъ, що они суть участниками Воскресенія Христоваго. Ой нѣ, сповѣдь великодна не на то, щобы єю для звычаю ѡтправити, безгрѣшно приступити до св. Причастія, и знову грѣшити, она на то, щобы безневинне сердце приверну-

ти намъ и безпевинныхъ надѣлти ласкою и овочами св. воскресенія.

Тожъ передъ св. воскресеніемъ вглянь въ душу твою и скажи собѣ toto: Если не маю ласки освящающей, если я маю на собѣ грѣхъ, то не для мене воскресеніе; оно не тѣлько не освятитъ мене, но побье, осудитъ. И поки часъ, кай ся щиро, иди до сповѣди не разъ, не два, иди що дня, если не маєшь вытревалости, доки не угрунтуєшь ся въ добрѣмъ, доки не станєшь гѣднѣй воскресенія Спасителя.

Чиста совѣсть, безгрѣшнѣсть, ласка освящающая, се єдино, еже бысть на потребу. Скажете, все и все читаємо въ книжочкахъ о тѣмъ, кождѣй зъ насъ знає се такъ добре! Такъ братя! и ще читати будете, бо то найголовнѣйше, найважнѣйше, необходимо, конечно! Не буде въ тобѣ пересвѣдченя, що мусить мати чисту совѣсть, не буде и спасеня для тебе, не буде воскресенія до житя.

Тожъ зважь то все и жий пѣсля того!

Але день нынѣшній повиненъ бути днемъ радости и для душъ въ чистилищи. Колись жили они на свѣтѣ и були щасливими, они давали намъ житье и удержанье, а теперь они мовъ то прошаками, що зъ середъ мукъ протягають до насъ руки и кличуть: „Поможѣть намъ, хочъ вы приятелѣ нашѣ“. Мы въ день св. воскресенія будемо мати и хлѣба и мяса до волѣ, они примирають тамъ голодомъ и жаждою. Намъ весело тутъ буде, у нихъ плачь и смутокъ, чижь не змилосоудимо ся надъ ними? Каждый дѣдъ буде мавъ повнѣ саквы хлѣба, мы нѣкого не ѡтгонимо ѡтъ порога нашего, противно ще кликати будемо людей до себе; не забувай-можъ о татахъ, мамахъ, жѣнкахъ, мужахъ, дѣтяхъ, сродникахъ, добродѣяхъ нашихъ! Не хлѣба имъ треба, а молитвы а офѣры. Коли въ походѣ церковнѣмъ пѣдемо на цвинтарь, о! при-

падѣмо до могилъ тыхъ, молѣмъ Бога за тыхъ, котрі тамъ спочивають, не жалуймо крайцаря для дѣдѣвъ на молитву и памятаймо, що и мы будемо колись потребували тои помочи а якою мѣркою мѣришь, такою тобѣ отмѣритъ ся.

И ще одно: Пѣдчасъ святъ уникаймо гучныхъ забавъ, пустословныхъ бесѣдъ, спѣванокъ, обжирства, а храни Боже розпусты и пѣяньства. День святый переживаймо свято, якъ на христіанъ пристало. Веселѣмъ ся, но въ Бозѣ, уживаймо дарѣвъ Божихъ въ мѣру и по божому, а праздникъ Воскресенія издасть обильный овочъ для душъ нашихъ. Христосъ воскрес!

Р. СУРМАЧЬ.

НАЙКРАСШІЙ ВЕЛИКДЕНЬ.

Въ краснѣй свѣтлиці сидѣвъ старецъ. Сонце весняне слало теплі свои лучи черезъ шибки ѡконъ и цѣкаво

глядѣло на заставленный на убожи стѣлъ, на котрѣмъ якъ звычайно на великдень красувало ся свячене. Зѣ двора доходятъ спѣвы гагѣлокъ, чути радѣсный а безнастанный звукъ дзвонѣвъ, всюда радѣсть и утѣха. Тѣлько въ свѣтлицѣ тѣй понуро якось, якось дивно, сумно. Старець пѣдперъ голову рукою, а очи его блудили по земли. Видно, що якесь нещастье мусѣло повиснути надъ головою нещасного старця, наполи не дѣливъ ѡнъ загальнои свѣтови цѣлому радости, яку несе Свѣтлый праздникъ Воскресенія Христоваго. И чогажъ ему журити ся? інъ має прецѣнь хороше майно, нѣ самому трудитись треба, нѣ журитись о другихъ, всего у него до волѣ, достаткомъ. інъ має любячу его сестру, котра дбае о него, береже его въ слабости пильнуе и доглядае добра его, она зносить всѣ прикрости ѡтъ него и всѣ его выгадки.

Она терпитъ тихо, но часами добачуе ѡнъ то, якъ глядитъ она на него очима повными вымѣвки. И того не

може, не умѣе ѡнъ знести. Знае ѡнъ добре, що значить такій поглядъ его доброи, лагѡдной сестры. Ѣнъ пригадуе ему, що поспѣдавъ ѡнъ колись жѣнку и дитину. Жѣнку поховали передъ пятьми лѣтами и могила ея въ пята вже порастае свѣжою зеленію а одинокий сынъ умершій Не помершій ѡнъ въ дѣйствости, но помершій для ѡтця.

Старець єсть якъ бездѣтнымъ. О, кобы мавъ ѡнъ свого сына назадъ! Нѣ, ѡнъ не хоче его, ѡнъ самъ прогнавъ его зъ дому. Пятнайцять то вже лѣтъ тому, а прецѣнь, наколи подумае ѡнъ, нынѣ еще гнѣвомъ паленѣе его лице и кровь бурить ся въ немъ.

Сынъ той, то була одинока потѣха его; по гадцѣ ѡтця мавъ ѡнъ статичимсь дуже великимъ, но въ дваццять-четвертѡмъ роцѣ свого житя тайно заручивъ ся съ бѣдною, хотяй дуже честною дѣвчиною и наколи отецъ протививъ ся тому, заявивъ, що ѡтъ слова свого не ѡтступить.

Отъ того часу онъ умеръ для отца, а старецъ въ завзятости своей не хотѣвъ и чути о нѣмъ. А прецѣнь мимо того, що въ гордѣи своей завзятости отпиравъ ся онъ сына, прецѣнь не мѣгъ его забути и не мѣгъ вздержати ся отъ того, щобы о нѣмъ не думати. Всежь таки съ гнѣвомъ картавъ онъ свою сестру, коли тота хогѣли згадати о бѣднѣмъ своимъ братанку. Онъ отвертае ся тогда отъ неи, и не хоче нѣчого чути. А прецѣнь нынѣ дивна тоска стиснула его сердце. Онъ чуетъ, якъ дуже онъ опущеный, самѣтний, одинокій, цѣле житье выдаеь ему бути безъ цѣли. Нынѣ свята. Давнѣйше було такъ весело, такъ мило, а нынѣ сумно, тихо, понуро.

Тихимъ ходомъ увѣйшла сестра въ хату. Въ руцѣ тримала она листъ. Подходить до свого брата и кладе письмо передъ нимъ.

То отъ него — каже.

Старець знае се; кождыхъ святъ дѣстае онъ письмо таке. Листъ отъ его сына. До теперъ не читавъ онъ нія-

кого зѣ тыхъ листѣвъ и на позѣръ
холоднокровно кидавъ ихъ въ огонь.
И нынѣ дрожать его пальцѣ. Цѣла
злѣсть починае въ нѣмъ кѣпѣти, но
знову будить ся въ нѣмъ тоска.

Перечитай! — каже ѡнъ глухо
сестрѣ.

Сестра вчинила его волю. И еи
руки дрожали, а лице було такѣ блѣде.

Тату! починае читати, и розпла-
калась мовъ мала дитина. Старецъ
взявъ ѡтъ неи листъ до рукъ. А въ
листѣ тѣмъ тѣлько два слова, но такѣ,
що писати ихъ мусѣвъ страшный бѣль
серця:

„Тату, милосердія“! И пѣдпись.

Старець мовъ задеревѣлый сидить
и не може промовити нѣ слова. Ѣнъ
ѣткрывъ ще щось въ листѣ. Доломъ
видно дитиняче письмо; дуже моло-
денька и маленька рука мусѣла то
писати. Ледво ѣтчитати може ѡнъ тѣ
слова:

„Дѣдусю, будь добрый“! Ивась.

Сестро, ѡнъ мае дѣти! — скри-
чавъ ѡнъ.

Четверо — ѳтповѣла сестра. --
Двохъ хлощѣвъ и двѣ дѣвчины!

Скоренько, скорше надъ свѳй
вѣкъ пѳдбѣгае ѳнѣ до стола. Борба
душевна скѳнчилась, духъ любви по-
бѣдивъ.

-- Сыну, прости менѣ, якъ я тобѣ
простивъ! Приѣжджай съ жѣнкою и
дѣтми.

И якъ веселый бувъ другій день
святъ! Любовь злучила всѣхъ. Тѣши-
лись дѣти въ ѳбѣтяхъ дѣдуса, тѣши-
лись всѣ.

А тамъ дзвоны грали такъ любо!
А въ церквѣ спѣвали: „Простимъ вся
воскресеніемъ“.

ЛЮБОВЬ БЛИЖНЕГО.

Любовь ближнего, то одна зъ най-
красшихъ честнѳтъ христіянськихъ.
То пѳдвалина мира и согласія межи
людьми, а приносить ѳбыльнѣи и бо-
гатѣи плоды и для другого свѣта.

Такъ живъ сего столѣтія Гозей, архієпископъ въ Бордо (мѣсто французске), котрый сильно любивъ ближнего и що дня роздававъ бѣдному народови изъ свого майна. Маючи свѣжій духъ и проникательный разумъ, умѣвъ заглядати и въ найпослѣднѣйшу хижину бѣдного и притисненого народа и успокоювати ту словомъ и дѣломъ тяжкѣ болѣ, умѣвъ кєрвавѣ рану обвязати заслоною своєю великою благовторительности. Его добротворительнѣсть не знала жадныхъ границъ: она всюды була однако велика а замашиста. Одного ранку, саме коли вглубивъ ся въ свои молитвы, розбудивъ его слуга и заявивъ єму, що прійшла якась жена, цѣла въ слезахъ и хора, збѣджена и безталанна и просить якъ найскоршої помочи, що бѣдачка має четверо дѣтей, котрѣ майже гинуть зъ голоду, а она сама тяжело хора, тяжело хора.

Доброго старця злємила совѣѣмъ чорна печаль, но скоро онамятавъ ся и радуючи ся въ душѣ, що предста-

вляє ся єму случайнôсть добре дѣло совершити, сказавъ: „дайте ей 10 дукатôвъ.“ Слуга задержавъ ся, очевидно хотѣвъ щось сказати та побоювавъ ся. „Но чого ждете?“ запытавъ ся владыка. „Но, Преосвященный, она не така, якъ прочіи люди — она жидôвка.“

„Жидôвка, ну добре, дайте ей два разы тôлько.“

Посоромленный слуга удаливъ ся, а великому владыцѣ ôтозвало ся въ грудехъ блаженне чувство, таке, якъ коли кого переможемо. Но въ своєй добротворительности забувъ добрый старецъ на самого себе: самъ не мавъ и доброй сорочки. Коли му говорили, що пора уже и для себе що доброго зробити, ôтповѣдавъ: „еще часъ! Перше треба утолити плачь и бôль тихъ тысячей, котрыхъ Богъ ôтдавъ менѣ, щобымъ за нихъ дбавъ.“ И такъ скоро лишивъ ся и безъ сорочки. Ёго господыня тымъ зворушена, рѣшила ся пріодѣти ёго, хоть бы и обманувши ёго. И она прійшла одного

ранку до него: „И я прихожу, Свѣтлѣйшій,“ — сказала она до него, — „съ малымъ прошенъемъ, о котрѣмъ на певно знаю, що буде выслухане. Есть одинъ добрый, но убогій старецъ, такъ бѣдный, що уже анѣ сорочки не має. Позвольте менѣ, Свѣтлѣйшій, щобы я свѣй вѣльный часъ ужила на тоє, щобы ихъ пошити, а Вы будете такъ добрѣ постарати ся о полотно! Той старецъ напевно достойный Вашои милости, а одна однѣсѣнка надѣя въ слабѣй старечѣй груди почиває на Васъ. „Цѣлымъ сердцемъ“ — промовивъ великій владыка, — „мате 200 франкѣвъ, возьмѣть и пошійте ему, а якъ буде еще треба, прійдѣть, не бѣйте ся, бо мои двери всегда ѣтчиненѣ для убогихъ.“

Такъ мѣгъ добрый старецъ скоро надѣти нову сорочку.

Коли умеръ, а було то р. 1236 поспѣшили всѣ, що єго знали, на єго похоронъ: цѣле мѣсто и вся окрестнѣсть, не щобы убрати деревину вѣнцями, но покроити грѣбъ слезами.

Тамъ були католики и лютеряне и жидаы. А у насъ що говорятъ учитель лжи?

В. Копытцакъ.

Для старыхъ и молодыхъ.

Для праведныхъ слугъ всяке зло, яке лишь терпятъ ѳтъ злыхъ панѳвъ, есть не караю за переступленье, а пробою честноты; бо добрый, хотяй и служить, есть свободнымъ, а злый, хотяй-бы и царствувавъ, все буде слугою и то такимъ, у которого не одинъ панъ, о тѳлько, кѳлько пороковъ.

Гордый дѳаволь гордого чоловѳка довѳвъ до смерти; Христось смиренный чоловѳка послушного привернувъ до житя. Бо якъ той, що черезъ гордѳсть упавъ и того съ собою потягнувъ, що съ нимъ згодивъ ся, такъ и Христось пѳднѳсъ съ собою того, кто въ Него увѳривъ.

Правдива смиреннѳсть въ тѳмъ лежить, щобы нѳчимъ не гордити ся, на нѳ-

що не нарѣкати, не оказувати нѣ невдячності, нѣ задоволеня, а за всяку судьбу благодарити Бога и хвалити Того, котрого всѣ дѣла мають на собѣ знамя справедливости и доброты.

Не досыть вздержувати ся ѡть злого, если не будешь робити и доброго. Мало того, щобы нѣкому не шкодити, а треба еще старати ся бути помѣчнымъ для многихъ.

Богъ ставъ ся смиреннымъ, щобы чоловѣкъ встыдавъ ся бути гордымъ.

Добрый Христіанинъ пращає другимъ все, собѣ нѣчого.

Якъ нѣчь не гасить звѣздъ на небѣ, такъ нечестъ свѣта не затемнить умѣвъ вѣрныхъ, утвержденныхъ на пѣдставѣ Слова Божого.

Якъ лѣченье єсть двоякого рода: однимъ усуває ся болѣзнь, другимъ захує ся здоровье, такъ суть и двоякі дары благодати: одинъ той, котрымъ усуває ся похоть плотска, другій той, котрымъ взмѣцняє ся чеснота.

ПОСЛАННИКЪ

одинокѣ церковно-народна часопись,
выходить 1. и 16. каждого мѣсяця. Предплата
на рѣкъ 2 злр., пѣвъ року 1 злр.

Календарь „Посланника“ 35 кр.

Книжочки мисійнѣ

выходятъ точно каждого мѣсяця. Цѣна 3 кр.

Оправный рѣчникъ книжочокъ 50 кр.

Книжочка съ молитвами и катехизмомъ 3 кр.

О наслѣдованію Іисуса Христа

вѣкопомна книга Томи зъ Кемпісь, займає
перше мѣсеце по св. письмѣ. Може служити
за молитвословъ въ церквѣ и за побожне
чтеніе въ дома. Цѣна безъ оправы: на звы-
чайнѣмъ папери 50 кр., на велиновѣмъ 70 кр.

Нѣчь Виолеемска

Ораторіумъ сценічне въ 4 актахъ съ мно-
гими спѣвами и колядами 45 кр.

Библиотека Посланника

мѣститъ образки драматичнѣ для сельскихъ
сценъ. Число 1 и 2 по 20 кр.

Рускій народный имнь

съ нѣтами на 4 голоса. Цѣна 3 кр.

ВСѢ

книги церковнѣ, Молитвословы,
Житія святыхъ и пр. просимо за-
мовляти тѣлько черезъ Редакцію
„Посланника“ въ Лапшинѣ почта
Бережаны. Всяка посылка книжокъ тѣлько
за послѣплатою.

1896.

Книжочка мисійна ч. 5.

МОЛЕБЕНЬ

до

Пречистої Дѣвы Маріи и Сладчайшого І. Христа.

Цѣна 3 кр.

ПЕРЕМЫШЛЬ.

Зъ друкарнѣ С. Ф. Піонткевича

ДЕРЖАВЕЦЪ Н. ДЖУЛЫНСКІЙ.

1896.

1888

1888

1888

1888

1888

1888

1888

1888

1888

1888

1888

1888

1888

Книжочка мисійна ч. 5 р. 1896.

МОЛЕБЕНЬ

— ДО —

Пречистои Дѣвы Маріи и Сладчайшого І. Христа.

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНЬСКІЙ

РЕДАКТОРЪ „ПОСЛАННИКА“ и „КНИЖОЧОКЪ МИСІЙНЫХЪ.“

ВЪ ЛАПШИНЪ ПОЧТА БЕРЕЖАНЫ.

„КНИЖОЧКИ МИСІЙНІЙ“

выходять кожного мѣсяця и коштують рѣчно :

по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.;

по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокі числа по 3 кр.

— Менше якъ 5 не посилає ся. —

ПЕРЕМЫШЛЬ.

ПЕЧАТНЯ С. Ф. ПОНТКЕВИЧА, ВЪ ПОСЕСІИ Н. ДЖУЛЫНЬСКОГО,
1896.

За всѣхъ молишесѧ Благѧ...

Молебень къ Пресвятѣй Богородицѣ.

Начало обычное.

Тропарь, Гласъ : 4.

Ко Богородицѣ прилѣжно нынѣ при-
тецемъ грѣшніи, и смиренніи,* и припа-
демъ въ покаяніи, зовуще изъ глубины
душевные:* Владычице помози милосерд-
ствовавши на ны:* потщися, яко изгиба-
емъ отъ множества грѣховъ,* не отврати
рабъ твоихъ тщихъ,* Тебе бо и едину
заступницу имамы.

Слава: и нынѣ :

Не умолчимъ никогдаже Богородице,*
силы твоя глаголюще, мы недостойніи:*

аще бо не бы Ты предстала молящися за ны,* кто бы насъ избавилъ отъ толикихъ бѣдъ?* ктоже бы ны сохранилъ до нынѣ свободны?* не отступимъ отъ Тебе Владичиче:* твоя бо рабы спасаеши присно отъ всякія бѣды,* едина благословенная.

Канонъ молебный

ко Пресвятѣй Богородицѣ. Гласъ 8.

Пѣснь 1, Ірмосъ:

Воду прошедь яко сушу, и египетскаго зла избѣжалъ, Израилтянинъ вошѣише; Избавителю Богу нашему поимъ.

Припѣвъ: Пресвятая Госпоже Богородице спаси насъ.

Многими содержимъ напастями,* къ Тебѣ прибѣгаю спасенія искій,* о Мати Слова, и Дѣво!* отъ тяжкихъ и лютыхъ мя спаси.

Слава: и нынѣ:

Недугующа мя тѣломъ и душою,* посѣщенія божественнаго и промишленія,* еже отъ Тебе, сподоби едина Богомати* яко благая, Благагоже родителница.

Катавасія :

Спаси одъ бѣдъ рабы твоя пресвятая Богородице Дѣво* яко мы вси по Бозѣ къ Тебѣ прибѣгаемъ,* яко къ нерушимой стѣнѣ и предстателницѣ.

Пѣснь 3. Ирмосъ:

Небеснаго круга верхотворче Господи, и Церкви зиждителю, Ты мене утверди въ любви твоей, желаній краю и вѣрныхъ утверженіе, едине человеколюбче.

Пресвятая Госпоже Богородице :

Заступленіе и покровъ жизни моея,* положихъ Тя Богородителнице Дѣво:* Ты мене окорми къ пристанищу твоему,* благихъ виновная, вѣрныхъ утверженіе,* едина всецѣлая.

Слава: и нынѣ :

Лютыми недуги,* и болѣзненными страстьми истязаему,* Дѣво Ты ми помози:* исцѣленій бо не оскудноє Тя знаю сокровище,* всенепорочная, и неизживаемое.

Катавасія таяжде.

Пѣснь 4. Ирмосъ:

Услышахъ Господи смотренія твоего
таинство, разумѣхъ дѣла твоя, и просла-
вихъ твоѣ Божество.

Пресвятая Госпоже Богородице:

Страстей моихъ смущеніе,* кормчію
рождшая Господа,* и бурю утиши моихъ
прегрѣшеній,* Богоневѣстная.

Слава: и нынѣ:

На ордѣ болѣзни моя и немощи
незлежащу ми,* яко благолюбивая помози
Богородице,* едина Приснодѣво.

Катавасія таяжде.

Пѣснь 5. Ирмосъ:

Просвѣти насъ повелѣніи твоими
Господи, и мышцею твоєю высокою, твой
миръ подаждь намъ, єдине Человѣколюбче.

Пресвятая Госпоже Богородице:

Исполни Чистая веселія сердце мое,*
твою нетлѣнную даючи радость,* веселія
рождшая виновнаго.

Слава: и нынѣ:

Исцѣли Чистая души моя неможеніе,*
посѣщенія твоего сподобльшая,* и здравіе
мольбами твоими подаждь ми.

Катавасія таяжде.

Пѣснь 6. Ирмосъ.

Молитву пролію ко Господу, и Тому
возвѣщу печали моя яко золь душа моя
исполнися, и животъ мой аду приближися
и молюся яко Іона, отъ тли Боже воз-
веди мя.

Пресвятая Госпоже Богородице:

Смерти и тли яко спаслъ есть,* Самъ
ся издавъ на смерть,* тлѣніемъ и смертію
моє естество ято бывшее:* тако, о Дѣво!
моли Господа и Сына твоего,* враговъ
злодѣйствія мя избавити.

Слава: и нынѣ: •

На одрѣ нынѣ немощей низлежу,* и
нѣсть исцѣленія плоти моєй,* но Бога и
Спаса міра, и Избавителя недуговъ рожд-
шая,* Тебѣ молюся благой:* отъ тли бо-
лѣзней возстави мя.

Катавасія таяжде:

Кондакъ. Гласъ 6.

Заступнице хрістіановъ непосты-
дная,* Ходатаице ко Творцу непрело-
жная,* не презри грѣшныхъ моленій гласы,*
но предвари яко благая на помощь насъ

вѣрно вопіющихъ Ти:* ускори на молитву,
и потщися на умоленіе,* заступаючи при-
сно Богородице чтущихъ Тя.

Не имамы иныя помощи,* не имамы
иныя надежды,* развѣ Тебе пречистая
Дѣво;* Ты намъ помози, на Тебе надѣ-
емся, и Тобою хвалимся,* твои бо есмы
раби, да не постыдимся.

Прокімень. Гласъ 4.

Помяну имя твоё* во всякомъ родѣ
и родѣ,

Стіхъ: Слыши дщи и виждь, и при-
клони ухо твоё.

Іерей: Господу помолимся.

Хоръ: Господи помилуй

Іерей: Яко святъ еси Боже нашъ, и
Тебѣ славу возсылаемъ, Отцу и Сыну,
и святому Духу, нынѣ и присно и во вѣки
вѣковъ.

Хоръ: Аминь.

Всякое дыханіе да хвалить Господа.

Стіхъ: Хвалите Бога во Святыхъ Его.

Іерей: О еже сподобитися намъ слы-
шанію святаго Евангелія, миромъ Господа
Бога молимъ.

Хоръ: Господи помилуй. 3.

Іерей: Миръ всѣмъ.

Хоръ: И духови твоєму.

Евангеліе отъ Луки: Зачало 4.

Во дни оны, воставши Маріамъ иде въ горняя со тщаніємъ во градъ Іудовъ, и вниде въ домъ Захаріинъ, и цѣлова Елисаветъ. И бысть яко услыша Елисаветъ цѣлованіе Маріино, възграся младенецъ во чревѣ ея, и исполнися духа свята Елисаветъ. И возопи гласомъ велимъ, и рече: благословенна Ты въ женахъ, и благословенъ Плодъ чрева твоего: И откуда мнѣ сіе, да прійде Мати Господа моего ко мнѣ? Се бо яко бысть гласъ цѣлованія твоего во ушію моею, възграся младенецъ радощами въ чревѣ моемъ. И блаженна въровавшая, яко будетъ совершеніе глаголанымъ Ей отъ Господа. И рече Маріамъ: величитъ душа моя Господа, и возрадовался духъ мой о Бозѣ Спасѣ моемъ: Яко призрѣ на смиреніе рабы своєї! се бо отъ нынѣ ублажатъ Мя вси роди. Яко сотвори Мнѣ величіе Силный, и свято имя Его. Пребысть же Маріамъ съ нею яко три мѣсяцы, и возвратися въ домъ свой.

Слава: Гласъ 6.

Отче, Слове, и Душе,* Троице святая,* очисти множества грѣховъ нашихъ.

И нынѣ:

Молитвъ ради пречистыя Богородицы,* Милостиве, очисти* множества согрѣшеній нашихъ.

Стихъ: Помилуй насъ Боже, по величїи милости твоєї, и по множеству щедротъ твоихъ, очисти беззаконія наша:

Стіхира:

Не остави насъ въ человѣческое предстояніе,* пресвятая Владычице!* но приими моленіе рабъ твоихъ,* скорбы бо обдержать ны,* терпѣти не можемъ отъ бѣсовскаго стрѣлянія,* покрова не стяжамъ,* ниже гдѣ прибѣгнуть страстїи,* всегда побѣждаеми,* и утѣшенія не имамы,* развѣ Тебе Владычице міра,* упованіе и предстателнице вѣрныхъ, не презри моленія нашего,* но совершенно сотвори.

Посемъ Наука.

Пѣснь 7. Ірмось.

Отъ Іудеи дошедше отроцы во Вавилонѣ иногда, вѣрою тройческою пламень пещный попраша поюще: отецъ нашихъ Боже благословенъ еси.

Пресвятая Госпоже Богородице:

Наше спасеніе,* якоже восходѣлъ еси Спасе устроити:* во утробу Дѣвы вселился еси,* юже миру предстательницу показалъ еси,* отецъ нашихъ Боже благословенъ еси.

Слава: и нынѣ:

Тѣлесныя слабости,* и душевныя недуги Богородительнице,* любовію приступающихъ ко крову твоему Дѣво исцѣлители сподоби,* Спаса Хріста намъ рождающая.

Катавасія таяжде.

Пѣснь 8. Ірмось.

Царя небеснаго, егоже поютъ вси ангелстїи, хвалите и превозносите во вся вѣки.

Пресвятая Госпоже Богородице:

Помощи, яже отъ Тебе,* требующыя

не презри Дѣво,* поющія и превозносящія
Тя во вѣки.

Слава: и нынѣ:

Нанастей Ты прилоги отгоняеши*
и страстей находы Дѣво:* тѣмже Тя по-
емъ, во вся вѣки.

Катавасія таяжде.

Пѣснь 9. Ірмосъ.

Воистину Богородицу Тя исповѣду-
емъ спасеніи Тобою Дѣво чистая, со без-
плотными лики Тя величающе.

Пресвятая Госпоже Богородице:

Тока слезъ моихъ не отвратися,* яже
отъ всякаго лица всяку слезу отъѣмшаго,*
Дѣво, Хріста рождшая.

Слава: и нынѣ:

На мѣстѣ озлобленія немощи сми-
рившагося,* Дѣво изцѣли,* изъ нездравія
во здравіе претворяючи.

Катавасія:

О пресвѣтлый облаче Мати Божія,*
насъ побѣждающія побѣди,* державною Ти
и всесилою десницею,* и сущимъ во скор-

бегъ предстани,* обидимыхъ заступи,* и грѣхи разрѣши молитвенникъ твоихъ:* елика бо хочещи, можещи.

Іерей: О всепѣтая Мати:

Хоръ: О всепѣтая Мати! рождающая всѣхъ Святыхъ святѣйшее Слово: нынѣшнее пріемши приношеніе.

Іерей: О всепѣтая Мати!

Хоръ: О всепѣтая мати! отъ всякія избави напасти всѣхъ, и будущія изми муки Тебѣ вошющихъ.

Іерей: О всепѣтая Мати!

Хоръ: О всепѣтая Мати! и будущія изми муки Тебѣ вошющихъ: Аллилуіа 3.

Стіхиры подоб. Гласъ 2.

За всѣхъ молишися Благая,* прибѣгающихъ съ вѣрою,* въ державный Твой покровъ,* иного бо не имамы грѣшии ко Богу,* въ бѣдахъ и скорбѣхъ присно избавленія,* обременени грѣхи многими,* Мати Бога вышняго:* тѣмже Ти припадаемъ:* избави отъ всякаго обстоянія рабы твоя.

Стихъ: Поману Имя твоє, во всякомъ родѣ и родѣ.

Всѣхъ скорбящихъ радость,* и обидимыхъ Заступница,* и алчущихъ Питателница,* странныхъ утѣшеніе,* обуреваемыхъ пристанище,* больныхъ посѣщеніе, немощныхъ покровъ и Заступница,* жезлъ старости.* Мати Бога вышняго,* Ты еси пречистая:* потщися,* молимся,* спастися рабомъ Твоимъ.

Стихъ: Слыши дщи, и виждь, и приклони ухо Твое.

Радуйся пречистая Дѣво,* Радуйся честный скиптре Царя Хріста.* Радуйся прозябшая гроздь тайный, Радуйся двере небесная,* и неопалимая купино.* Радуйся всемірный свѣте.* Радуйся всѣхъ радости.* Радуйся вѣрныхъ спасеніе* Радуйся заступнице всѣхъ хрістіанъ,* и прибѣжище Владычице.

Слава: и нынѣ: Гласъ 8.

Радуйся вселенная похвало.* Радуйся Храме Господень.* Радуйся горо приосбенная.* Радуйся всѣхъ прибѣжище.* Радуйся свѣтилнице златый.* Радуйся славо православныхъ честная.* Радуйся Маріе Мати Хріста Бога, Радуйся раю, Радуйся божественная трапезо.* Радуйся сѣне.

Радуйся ручко всезлатая.* Радуйся всѣхъ упованіе.

Посемь ектенія.

Помилуй насъ Боже, по велицѣй милости твоей, молимся услыши и помилуй.

Хоръ: Господи помилуй. 3.

Іерей: Еще молимся о еже сохранитися граду сему (или веси сей, или обители сей), и всякому граду, веси и странѣ, отъ глада, губительства, труса, потопа града, огня, меча, нашествія иноплеменникъ, и междоусобныхъ брани: и о еже милостиву быти, благопремѣннелу благому и челоуѣколюбивому Богу нашему и отворити весь гнѣвъ свой на ны движащійся, и избавити насъ належащаго праведнаго своего прещенія, и помиловати насъ.

Хоръ: Господи помилуй. 12.

Возгласъ:

Услыши ны Боже, Спасителю насъ:

Слава Тебѣ Христе Боже, упованіе наше, слава Тебѣ.

Хоръ: Слава: и нынѣ: Господи помилуй. 3. благослови.

Іерей: Хрістось истинный Богъ нашъ,
молитвами пречистыя своея Матере, пре-
подобныхъ и богоносныхъ Отець нашихъ,
и всѣхъ Святыхъ: помилуетъ и спасетъ
насъ яко благъ и человѣколюбець.

Хоръ: Аминь.

Молебень

къ Сладчайшему

Господу нашему Іисусу Христу.

Начало обычное.

Стіхири. Гласъ 6.

Іисусе сладчайшій,* души моея утѣ-
шеніе Іисусе мой, очищеніе,* ума моего.*
Владыко многомилостиве,* Іисусе спаси
мя,* Іисусе Спасе мой, Іисусе мой всесил-
не,* не остави мене,* Спасе Іисусе поми-
луй мя,* и избави муки всякія Іисусе,* и
сподоби мя спасаемыхъ части,* Іисусе
мой,* и лику избранныхъ Твоихъ сопричти
мя,* Іисусе человѣколюбче.

Слава: и нынѣ: Гласъ 2. (Подоб.
Егда отъ древа:)

Іисуса сладкаго* рождая Богоро-
дителице,* Іисуса всещедрого* Бога и

человѣколюбиваго,* Іисуса единого благо-
утробнаго: Того умоли Владычице міра,
всенепорочная,* ущедрити мене окаянна-
го,* и шуйхъ части избавити мя,* и спо-
добити деснаго предстоянія,* егда сядеть
судити міру,* якоже есть писано.

Канонъ умиленный.

Гласъ 4. Пѣснь 1. Ірмосъ.

Въ глубинѣ постла иногда фараонит-
ское всевоинство преоруженная сила, во-
плотшееся же Слово, всезлобный грѣхъ
потребило есть: препрославленный Гос-
подь, славно бо прославися.

Припѣвъ: Іисусе Сладчайшій, спаси
мя грѣшнаго.

Іисусе Сладчайшій Христе,* Іисусе
долготерпѣливъ,* души моея язвы исцѣли
Іисусе,* и улады сердце мое Многомило-
стиве,* молюся Іисусе Спасе мой,* да ве-
личаю Тя спасаемый.

Слава: и нынѣ:

Іисуса рождшая Бога,* Владычице,*
моли о непотребныхъ рабѣхъ (Твоихъ),
пречистая,* яко да муки молитвами Тво-

ими избавимся нескверная,* оскверненніи,
славы присносушныя наслаждающиеся.

К а т а в а с і я.

Избави отъ бѣдъ рабы твоя Хрісте
многомилостиве, яко мы вси усердно къ
Тебѣ прибѣгаемъ, въ всемилостивому Из-
бавителю всѣхъ Владыцѣ, Господу Іисусу.

Пѣснь 3. Ірмосъ.

На камени мя вѣры утвердивъ, раз-
ширилъ еси уста моя; возвеселися бо
духъ мой, внемга пѣти: нѣсть святъ, якоже
Богъ нашъ, и нѣсть праведенъ, паче Тебе
Господи.

Іисусе сладчайшій:

Услиши человѣколюбче Іисусе мой,*
раба твоего, вопіюща во умиленіи,* и из-
бави мя Іисусе осужденія и муки,* едине
долготерпѣливѣ,* Іисусе Сладчайшій мно-
гомилостиве.

Слава: и нынѣ:

Дѣво рождшая Іисуса моего,* моли
избавити мя геенны,* едино предстател-
ство оскорбляемыхъ,* богоблагодатная,*
и сподоби мя жизни,* всенепорочная не-
старѣющіи ся.

Пѣснь 4. Ірмосъ.

Пришелъ еси отъ Дѣвы, не ходатай,
ни ангель, но самъ Господи воплощся,
и спаслъ еси всего мя человѣка; тѣмъ зову
Ти: слава силѣ твоей Господи.

Исусе сладчайшій:

Исцѣли Исусе мой, души моея язвы,*
Исусе мой благоутробне,* душетлѣннаго
Веліара,* и спаси.

Слава: и нынѣ:

Всепѣтая, Иисуса рождшая Господа,*
Того моли, избавити муки вся поющія Тя,*
и Богородицу воистину именующія.

Пѣснь 5. Ірмосъ.

Просвѣщеніе во тмѣ лежащихъ, спа-
сеніе отчаянныхъ, Христе Спасе мой; къ
Тебѣ утренюю Царю мира, просвѣти мя
сіяніемъ твоимъ: иного бо развѣ Тебе
Бога не знаю.

Исусе сладчайшій:

Ты просвѣщеніе Исусе мой;* ума
моего Ты спасеніе,* отчлянные души моея
Спасе,* Ты Исусе мой муки избави и ге-
енны мя, зовуща:* спаси Исусе мой Хри-
сте мя окаяннаго.

Слава: и нынѣ:

Исуса рождшая Отроковице Богородителнице,* Того умоли, спасти вся православныя,* монахи и мірскія,* и геенны избавити зовущихъ:* развѣ Тебѣ предста-тельства твердаго не знаємъ.

Пѣснь 6. Ірмосъ.

Въ безднѣ грѣховнѣй валяся, неизсѣдную милосердія твоего призываю бездну: отъ тли Боже мя возведи.

Исусе Сладчайшій:

Исусе мой Хрісте многомилостиве,* исповѣдающася прійми мя Владыко,* о Исусе, и спаси мя,* и отъ тли Исусе мя исхити.

Слава: и нынѣ:

Исуса Хріста моего рождшая Дѣво,* едина нескверная.* осквернена суца мя,* молитвъ твоихъ иссопомъ нынѣ очисти.

Грокімень. Гласъ 4.

Воскликнѣте Господеви вся земля,* пойте же имени Его дадѣте славу хвалѣ Его.

Стіхъ: Вся земла да поклонится Тебѣ,* да поетъ же имени твоему, Вышній.

Іерей: Господу помолимся.

Евангеліє отъ Марка: Зачало 37.

Рече Господь: иже хощеть по Мнѣ ити, да отвержется себе, и возметъ крестъ свой, и по Мнѣ грядеть. Иже бо аще хощеть душу свою спасти, погубить ю: а иже погубить душу свою Мене ради и евангелія, той спасеть ю. Кая бо полза человѣку, аще приобрящетъ міръ весь, а отщетитъ душу свою? Или что дасть человѣкъ измѣну за душу свою? Иже бо аще постыдится Мене, и моихъ словесъ въ родѣ семъ прелюбодѣйнымъ и грѣшнымъ, и Сынъ человѣческій постыдится его егда прійдетъ въ славѣ Отца своего со Ангелы святыми. И глаголаше имъ: аминь глаголю вамъ, яко суть нѣціи отъ здѣ стоящихъ, иже не имуть вкусити смерти, дондеже увидятъ царствіе Божіе пришедшее въ силѣ.

Слава: Гласъ 6.

Молятвами святыхъ Апостолъ,* Милостиве очисти,* множества согрѣшеній нашихъ.

И нынѣ:

Молитвъ ради Пречистыя Богороди-

цы,* Милостиве, очисти* множества согрѣшеній нашихъ.

Стіхъ: Помилуй насъ Боже, по велицѣй милости Твоей, и по множеству щедротъ Твоихъ, очисти беззаконія наша:

Спасе мой Іисусе,* блуднаго спасый,* Спасе мой Іисусе пріемый блудницу,* и мене нынѣ помилуй,* Іисусе многомилостиве, спаси и ущедри,* о Іисусе благодателю, яко Манасію,* милосерде Іисусе мой,* яко единъ Человѣколюбецъ.

Наука.

Пѣснь 7. Ірмосъ:

Образу златому на поли деирѣ служиму, тріє твои Отроци небрегоша безбожнаго велѣнія: посредѣ же пламене ввержени, орошаеми пояху, благословенъ єси Боже отецъ нашихъ.

Іисусе сладчайшій:

Хрісте Іисусе,* никтоже согрѣши на земли отъ вѣка, о Іисусе мой,* якоже согрѣшихъ азъ окаянный и блудный;* тѣмже Іисусе мой вопію Ти:* поюща мя, ущедри,* благословенъ єси Боже Боже отецъ нашихъ.

Слава: и нынѣ:

Хріста Ісуса рождшая странно,* и
паче естества,* Того моли всенепорочная,*
яже чрезь естество моя прегрѣшенія вся
простити ми,* Отроковице, да зову спа-
саемый:* благословенна еси, Бога плотію
рождшая.

Пѣснь 8. Ірмосъ:

Въ пещь огненую ко отрокомъ еврей-
скимъ снзшедшаго, и пламень въ росу
преложшаго Бога, пойте дѣла яко Господа,
и превозносите во вся вѣки.

Ісусе Сладчайшій:

Тя Ісусе мой молю:* якоже блу-
дницу, Ісусе мой, избавиль еси многихъ
согрѣшеній,* тако и мене Ісусе Хрісте
мой избави,* и очисти оскверненную душу
мою, Ісусе мой.

Слава: и нынѣ:

Ісуса моего и Бога носившая Хрі-
ста несказанно, Богородице Маріє,* Того
моли присно, отъ бѣдъ спастися рабомъ
Твоимъ,* и пѣвцемъ твоимъ, неискусому-
жная Дѣво.

Пѣснь 9. Ірмосъ.

Отъ Бога Бога Слова, неизреченною мудростію пришедшаго обновити Адама, ядію въ тлѣніе падшаго лютѣ, отъ святыхъ Дѣвы неизречено воплотившагося насъ ради, вѣрніи единомудренно пѣснями величаемъ.

Исусе Сладчайшій:

Манассію, Исусе мой,* мытаря, блудницу, блуднаго, щедре Исусе* и разбойника преидохъ Исусе мой,* въ дѣлѣхъ студныхъ и безмѣстныхъ, Исусе:* но ты Исусе мой предваривъ, спаси мя.

Слава: и нынѣ:

Исуса Богородице егоже носила еси, едина неискусомужная Дѣво Маріе.* Того чистая умилостави,* яко Сына Твоего и Зиждителя,* избавити притекающія къ Тебѣ,* искушеній и бѣдъ, и огня будущаго.

Іерей: О пресладкій Исусе!

Хоръ: И всещедрый Исусе! прійми нынѣ малое моленіе сіе наше: якоже пріялъ еси вдовицы двѣ лептѣ!

Іерей: О пресладкій Исусе!

Хоръ: И всецѣдный Іисусе! и сохрани достяніе твоѣ отъ врагъ видимыхъ и невидимыхъ: отъ нашествія иноплеменникъ, отъ недуга и глада!

Іерей: О пресладкій Іисусе!

Хоръ: И всецѣдный Іисусе! отъ всякія скорби, и смертеносныя раны, и грядущія изми муки всѣхъ вопіющихъ Ти: Аллилуія 3.

Стіхиры, гласъ 4.

Дивное имя твоѣ Іисусе Спасе нашъ,* Ангелы поють на небеси;* и мы грѣшніи на земли бренными устны воспѣваемъ:* егоже ради помилуй насъ.

Превеликое имя твоѣ Спасе,* на небеси одесную Отца сѣдѣщу Ти, почитается;* на земли же неизреченное твоѣ воплощеніе славится;* во адъ же сошествіе бѣсы устрашаетъ:* отъ нихже и насъ избави Хрісте Боже, и спаси насъ.

Аввакумъ, яко въ гаданіи,* разумѣвъ чудная дѣла Твоя* со страхомъ удивися, и приближившимся лѣтомъ,* познался еси блудницами и разбойниками Іисусе;* азъ же окаянный въ небреженіи пребываю:*

но даждь ми поне отъ нынѣ разумъ и
страхъ твой Милосерде,* и велю милость.

Слава: и нынѣ:

Избавителнице крѣпкая* на Тя на-
дѣющимся,* къ тихому пристанищу боже-
ственного хотѣнія,* настави мя Богороди-
це* матернымъ твоимъ дерзновеніемъ,* еже
имаши къ Сыну твоему* Богоневѣсто.

Посемъ ектенія и отпустъ. зри ст. 1 4

Пѣсни. *)

Богородице Дѣво.

О Мати бже, тѣшь ся Маріе,
Радуй ся, радуй неба лелѣе!
Сонцемъ прибрана, вкрыта дугою
Маріе чиста, Господь съ Тобою!
Благословенный плодъ чрева твоего;
Ты Неньковъ Спаса, Бога самого!
Для насъ спасеніе въ Tobѣ ся крые,
О тѣшь ся, радуй, тѣшь ся Маріе!

*) Ноты до тыхъ пѣсень умѣщенъ въ кни-
жочкѣ: Церковно-народнѣ пѣсни. Перемышль 1896.

П Ъ С Н Ъ

до Пресвятой Дѣвы Маріи.

О Мати Божя до сердца Твоего,
 Мечами болю прободенного,
 Кличемо бѣднѣ, съ стономъ, съ слезами:
 Потѣхо грѣшныхъ, молись за нами. 2.

Коли злѣсть людска Христа убила,
 Въ смертельнѣмъ болю Ты насъ зродила.
 Будь милостива, Мати, надъ нами:
 Потѣхо грѣшныхъ, молись за нами 2.

Дежъ мы, о Мати! ахъ! дежъ ся дѣемъ?
 Де поратунку найти зъумѣемъ?
 Не горди Твоихъ дѣтей мольбами:
 Потѣхо грѣшныхъ, молись за нами. 2.

Мы Твои дѣти, Тебе благаемъ!
 Въ потребѣ, въ нуждѣ кличемъ, взываемъ,
 Ратуй насъ сердца Твоего ласками:
 Потѣхо грѣшныхъ, молись за нами. 2.

За нами встався до Сына Твоего,
 Щобы Онъ давъ намъ жалю такого,
 Щобъ мы ридали скрухи слезами:
 Потѣхо грѣшныхъ, молись за нами. 2.

Лѣкарко хорыхъ, въ нашѣй недолѣ,
Благаемъ съ стономъ помочи Твоей!

Бо мы покрытѣ грѣхѣвъ ранами:

Потѣхо грѣшныхъ, молишь за нами. 2.

Моли Иисуса, Панѣ ласкава,
Щобы намъ була прощена кара;

Кличемъ: Маріе! всѣ зѣ слезами:

Потѣхо грѣшныхъ, молишь за нами. 2.

О Мати наша! Мати потѣхи,
Ахъ! не лишай насъ Своей опѣки,

Мы такѣ бѣднѣ, сли Ты не съ нами:

Потѣхо грѣшныхъ, молишь за нами. 2.

Колижъ послѣдня хвиля надлине,

О Мати Божа! тои години

Примкни намъ очи Своими руками:

Потѣхо грѣшныхъ, молишь за нами. 2.

А сли вже земске житѣе оставимъ,

Прійми насъ, Мати, до Своей славы,

Щобъ мы „осанна“ въ небѣ спѣвали:

Потѣхо грѣшныхъ, молишь за нами. 2.

П Ъ С Н Ъ

въ честь Пресвятой Дѣвы Болеховской.

Пресвята Дѣво, свѣтла зѡрнице,
Мы Тебе славимъ наша Царице;

2. Мы Тя благаемъ и руки вносимъ,
Спасай насъ! спасай! усердно просимъ.

Молись за нами о наша Мати,
Не дай намъ доше въ грѣхахъ зѡстати;

2. Мы тя благаемъ и т. д.

Мы бо не жили, якъ жити треба,
Щобы по смерти прійти до неба;

2. Мы Тя благаемъ и т. д.

Мы о выгоды тѣлеснѣ дбали,
На душу нашу не памятали;

2. Мы Тя благаемъ и т. д.

Мы въ грѣхахъ свѣта утѣху мали,
О судѣ страшнѣмъ не погадали;

2. Мы Тя благаемъ и т. д.

Щожъ тогда будемъ грѣшнѣ робити,
Якъ прійде Сынъ Твоѣ всѣхъ насъ судити;

2. Мы Тя благаемъ и т. д.

Онъ насъ не буде пытати того,
Чи кто выгôдно живъ въ свѣтѣ много;

2. Мы Тя благоаемъ и т. д.

Онъ насъ пытати за тоѣ стане,
Чи мы такъ жили якъ Христiяне;

2. Мы Тя благоаемъ и т. д.

Онъ насъ спытаѣ, що мы здѣлали,
Для Неба, Бога, и Ёго славы;

2. Мы Тя благоаемъ и т. д.

И засудъ выдасть Богъ справедливый,
„Идѣтъ во огонь неугасимый;“

2. Мы Тя благоаемъ и т. д.

Отъ того храни насъ Божа Мати,
И не дай въ грѣхахъ намъ умерати;

2. Мы Тя благоаемъ и т. д.

Додай намъ силы зъ грѣхôвъ повстати,
И Сына Твого переблагати;

2. Мы тя благоаемъ и т. д.

Передъ Тобою мы прирѣкаемъ,
Що ôтъ теперъ ся уже покаемъ,

2. Мы Тя благоаемъ и т. д.

Старатись будемъ побожно жити,
Бога хвалити а не гнѣвити,

2. Мы тя благоаемъ и т. д.

Старатись будемъ грѣхъ понехати,
И въ Твой слѣды хотимъ вступати,
2. Мы Тя благаемъ и т. д.

Допоможи намъ Пречиста Мати,
Що приреклисьмо, всегда сповняти;
2. Мы Тя благаемъ и руки возносимъ.
Спасай насъ! спасай! усердно просимъ.

ПОСЛАННИКЪ

одинокa церковно-народна часопись,
выходить 1. и 16. каждого мѣсяця. Предплата
на рѣкъ 2 злр., пѣвъ року 1 злр.

Книжочки мисійнѣ

выходятъ точно каждого мѣсяця. Цѣна 3 кр.
Оправный рѣчникъ книжочокъ 50 кр.

О наслѣдованіи Іисуса Христа

вѣкопомна книга Томи зъ Кемпісь, займає
перше мѣсце по св. письмѣ. Може служити
за молитвословъ въ церквѣ и за побожное
чтеніе въ дома. Цѣна безъ оправы: на звы-
чайнѣмъ папери 50 кр., на велиновѣмъ 70 кр.

Нѣчь Виолеемска

Ораторіумъ сценічне въ 4 актахъ съ мно-
гими спѣвами и колядами 45 кр.

Библиотека Посланника

мѣститъ образки драматичнѣ для сельскихъ
сценъ. Число 1 и 2 по 20 кр.

Рускій народный имнѣ

съ нѣтами на 4 голоса. Цѣна 3 кр.

Всѣ

книги церковнѣ, Молитвословы,
Житія святыхъ и пр. просимо за-
мовляти тѣлько черезъ Редакцію
„Посланника“ въ Лапшинѣ почта
Бережаны. Всяка посылка книжокъ тѣлько
за послѣплатѣю.

ПРІЙДІТЕ КО МНѢ ВСІ

КНИЖОЧКА

МИСІЙНА

РѢКЪ 1896.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

❧ Число шесте. ❧

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНЬСКІЙ

РЕДАКТОРЪ „ПОСЛАННИКА“, „КНИЖОЧОКЪ МИСІЙНЫХЪ“
И „РУССКОГО АМВОНА.“

ВЪ ЛАПШИНЪ ПОЧТА БЕРЕЖАНЫ.

„КНИЖОЧКИ МИСІЙНІЙ“

ВЫХОДЯТЪ КАЖДОГО МѢСЯЦА И КОШТУЮТЪ РѢЧНО:

по 10 що мѢСЯЦА: 3 зл. 60 кр.;

по 5 що мѢСЯЦА: 1 зл. 80 кр. Поодинокі числа по 3 кр.

❧ Менше якъ 5 не посылає ся. ❧

ПЕРЕМЫШЛЬ.

ПЕЧАТНЯ С. Ф. ШОНТКЕВИЧА, ВЪ ПОСЕЛІИ Н. ДЖУЛЫНЬСКОГО.
1896.

Св. Макарій.

Що то єсть жертва або офіра?

Жертвувати або офіровати значить, комусь зъ любви и привязаня щось цѣнного въ дарѣ принести и єму се цѣлковито ѡтдати. Єсли отець ѡтдає весь маєтокъ дѣтямъ а самъ жїє въ недостатку, то каже ся, що ѡнъ приносить велику жертву для своихъ дѣтей. Єсли жовнярь въ оборонѣ отечества иде на вѡйну и тамъ ѡтдає охотно здоровье и житье, то каже ся, що ѡнъ принѣсь жертву за ѡтчину. Звычайно называємо жертвою тѣлько тое, що мы приносимо Г. Богу, яко найвысшому Пану, на знакъ чести и хвалы. Убога вдовиця, якъ читаємо въ св. Євангелїю, ѡтдала Г. Богу два послѣднї грошики, якї мала; она при-

несла отже велику жертву. Товія роздарувавъ въ неволи зъ любви для Бога, всѣ грошѣ убогимъ и старавъ ся о похороненъе умершихъ собратей. Жертву приносили жидаы, коли по отриманю 10 заповѣдей на горѣ Синай передавали Мойсеєви золото, сребро и дорогі камѣня до созданія св. скиніи. Жертву приносить каждый, котрый зъ любви для Бога побѣджає свои злі склонности и въ самоотверженю упражняєсь. Найважнѣйшою отже рѣчею при жертвѣ есть передача и отреченъе ся якоисъ намъ цѣнной рѣчи. Если ктось хотѣвъ дати сему еще сильнѣйшій выразъ, то нищивъ тую цѣнну рѣчь, черезъ що она не могла бѣльше прійти назадъ въ его посѣданъе. Таку жертву приносили Каинъ, Авель, Ной. Авель умертвивъ и спаливъ первенцѣ своей череды, Каинъ спаливъ овоцѣ землѣ; Ной убивавъ и паливъ звѣрята, котрі выходили зъ ковчега. Суть отже кроваві и безкровні жертвы. Звѣрята убивали, а ихъ кровь выливали передъ олта-

ремъ, мясо палили а въ части пожи-
вали. Стравы були въ части спаленї
або спожитї а вино звичайно выли-
валось передъ олтаремъ.

Приносимо жертвы Г. Богу, щобы
Его хвалити, Ему дякувати, Его о
щось просити або съ Г. Богомъ по-
миритись.

Жертвы були ѿтъ вѣка у всѣхъ
народѣвъ на земли, у жидѣвъ и у по-
ганъ, бо чоловѣкъ вже зъ природы
своей есть такъ усопособленный, що хоче
тоє, що во внутрѣ чувствує, такожь
и выявити внѣшнымъ видимымъ зна-
комъ. Тоє внутренне, усопособленье чо-
ловѣка есть безусловно конечнымъ
при приношеню жертвы, иначе жер-
тва булабы тѣлько лицемѣрствомъ и
лукавствомъ. И народы поганьскїй при-
носили жертвы, тѣлько, що они въ
тѣмъ зайшли на бездорожа, приносили
бо даже въ жертву людей и жертво-
вали не правдивому Богови але идо-
ламъ. Св. Ап. Павелъ выразьно каже,
що погане приносять жертву діяволу
а не Богови. Св. письмо оповѣдає,

що король Моабитѡвъ убивъ свого
 єдинородного сына на мурахъ мѣста,
 окруженого войскомъ жидѡвскимъ,
 щобы ублагати помочи у Бога. Фе-
 нікіяне и другі народы Азіи, прино-
 сили божкови Молохови въ жертву
 дѣти: желѣзный божокъ бувъ розпа-
 лений и потому дѣти кидано въ єго
 обнятія. Найбѡльше людскихъ жертвъ
 приносили люде въ Америцѣ, особливо
 Мексикане, бо ажъ 20 тысячъ рѣчно
 жертвовано божкови вѡйны. Несчаст-
 нымъ тымъ жертвамъ ѡтвирано груди
 и дрогаючій еще серця передавано въ
 жертву. Такожъ у Грекоѡвъ, Римлянъ
 и Германѡвъ були приношені жертвы
 людей. Такі жертвы сѹть еще нынѣ
 у поганъ именно у Индійцѡвъ. Мо-
 лодыхъ людей привязують до дерева
 на взгѡряхъ, толпа дикуноѡвъ танцює
 наоколо нихъ и потому кождый зъ
 нихъ викравує кусникъ тѣла зъ не-
 щастливои жертвы. О якъ же несчаст-
 ливымъ єсть чоловѣкъ безъ христіянъ-
 ской религій!

До жертвы були люде особливо

побуджені черезъ свѣдомѣсть своихъ грѣхѣвъ, и черезъ тоѣ стремѣли до помиренья съ Богомъ. Дальше и самъ Богъ одобрявъ жертвы и ихъ ѡтъ людей часто вымагавъ. „Безъ кровопролятія, нема прощенія грѣхѣвъ“ мовить св. Ап. Павелъ. Богу подобалась жертва Авля, Ноя, пророка Іліи. Богъ жадавъ ѡтъ Авраама жертвы Изаака, а черезъ Мойсея давъ Г. Богъ приписы, що до приношеня Ёму жертвъ.

Всѣ жертвы израельского народа, а именно жертва агнца пасхального, були тѣлько образомъ жертвы тои, котру принѣсь на крестѣ самъ І. Христосъ за весь рѣдъ людскій. Теперь устали вже на свѣтѣ всякіи приношеня инчихъ жертвъ.

Дивне диво! Жидаы не вѣрують въ І. Христа а прецѣнь не приносять теперь вже ніякихъ жертвъ старозавѣтныхъ. Религія безъ жертвы, не єсть ніякою религією. Жидаы понехали приносити жертву и тымъ самымъ признали, що съ жертвою І. Христа на крестѣ,

устали всѣ жертвы ихъ. Стало ся тоє очевидно за волею божою. Ніякій, хотяйбы наймудрѣйшій рабѣнъ, не есть въ силѣ пояснити тои суперечности а заразомъ затвердѣлости сердца народа жидѣвскаго.

Св. Макарій.

Святой Макарій, ѿтъ мѣсця рож-
дства своего, александрійскимъ про-
званный, живъ въ Єгиптѣ въ 4 вѣцѣ
по І. Христѣ. До 30 року своего житя,
будучи убогимъ, удержувавъ ся зъ
спродажи хлѣба и овощей. Поклика-
ный опѣсля ласкою божою до житя
совершеннѣйшого, опустивъ свѣтъ, а
идучи за примѣромъ многихъ тогда-
шнихъ пустиножителей, удавъ ся до

нихъ на пустыню, где служивъ Г. Богу вѣрно 60 лѣтъ.

Мимо слабой будовы тѣла, провадивъ житіє повне умерщвленя и покуты.

Зоставши священникомъ, бувъ игуменомъ або настоятелемъ инчихъ монахѣвъ. Щоденне занятіє своє роздѣливъ на три части въ той спосѣбъ, що одну часть дня назначивъ на упражненя духовнѣ, въ другій части дня ѡтдававъ ся праці ручнѣ, а третю часть обертавъ на услуги милосерднѣ взглядомъ ближнихъ, поученія братей, котрыхъ бувъ настоятелемъ и всѣмъ, котрѣ до него удавались, удѣлявъ охотно рады и потѣхы въ потребахъ душѣ.

Въ доказъ, якъ велика була любовь межи тою духовною дружиною, котрой св. Макарій бувъ настоятелемъ, може послужити слѣдующе приключенье, котре розказує епископъ Палладій: Одного разу приславъ ктось св. Макарому свѣжѣ грозды винограду. Онъ, не покушавши ихъ, ѡдославъ

ихъ своему во Христѣ брату, который по при него замешкавъ; сей зновъ хотѣвъ зроби́ти пріятно́сть своему сосѣдови и вручивъ, ему́ тѣ ово́чѣ, не ткнувши ихъ. Въ той спосѣбъ обѣйшовъ сей ово́чъ винограду всѣхъ пустельникѣвъ — а було ихъ не мало — ажъ наконецъ остатный зъ другои стороны ѣтнѣсь ихъ святому, не знаючи о томъ, що ѣнъ ѣтъ него выйшовъ. Св. Макарій, урадованый симъ ѣбъявомъ милости и умерщвления, горячо подякувавъ за се Г. Богу.

Мимо такой остроты житя, не бувъ вѣльный святой сей слуга божій ѣтъ покусь, противъ котрыхъ боровъ ся всѣми своими силами. И такъ одного разу мучивъ его сатана тою мыслею, щобы опустивъ пустыню и удавъ ся до Риму, будь-то бы для бѣльшой хвалы божои. Святой пѣзнавши ся на пѣдступахъ злого духа, боровъ ся съ покусою довго, але не могучи ся ей позбути, наповнивъ мѣшокъ пѣскомъ и обносивъ его зъ великимъ утрудженѣемъ по пустыни. Надъ

ранкомъ стрѣтивъ его другій товаришъ и предложивъ ему свою помѣчь. Святый ѡтповѣвъ: Утруждаю тѣло свое, котрому непотребно захочуе ся далекои подорожи.

Кромѣ ласки высокой побожности и незвычайнаго смиренія, удѣливъ ему Г. Богъ и даръ творити чудеса. Все тое склоняло всѣхъ пустиножителѣвъ и цѣлу окрестнѡсть до великой чести для слуги божого. Обавляючись, щобы не взбитись въ гордѡсть, постановивъ св. Макарій переселитись въ инчі околицѣ и тамъ, не выявляючи своего имени, розпочати на ново, пѡдъ провѡдництвомъ св. Пахомія, монаше житье. Удавъ ся отже до сего монастыря, якобы звычайный робѡтникъ, не зѡставъ однакъ для глубокой старости принятымъ. Тое не зражало его и такъ довго налягавъ, ажъ доки не приняли его. Однакъ небавомъ для незвычайной святости, и строгости житя, смиренія, терпеливости звернули на него увагу, и св. Пахомій заразъ догадавъ ся, що має передъ собою святого, ко-

трый вже довгѣ лѣта упражнявъ ся въ досконалости. А коли на молитвѣ просивъ Г. Бога, щобы му объявити изволивъ, кто єсть сей незнакомый, то Г. Богъ объявивъ єму, що въ тѣмъ смиреннѣмъ слугѣ укрываєсь звѣстный зъ добродѣтелей Макарій.

— Не затаюй передъ мною твоего имени — сказавъ до него св. Пахомій — але верни радше до твоихъ братьей и наставляй ихъ дальше своєю наукою и прикладомъ.

Выдячи въ тыхъ словахъ выразну волю божу, вернувъ св. Макарій на своє давне мѣсце, где закончивъ житье, повне заслугъ, около року 394.

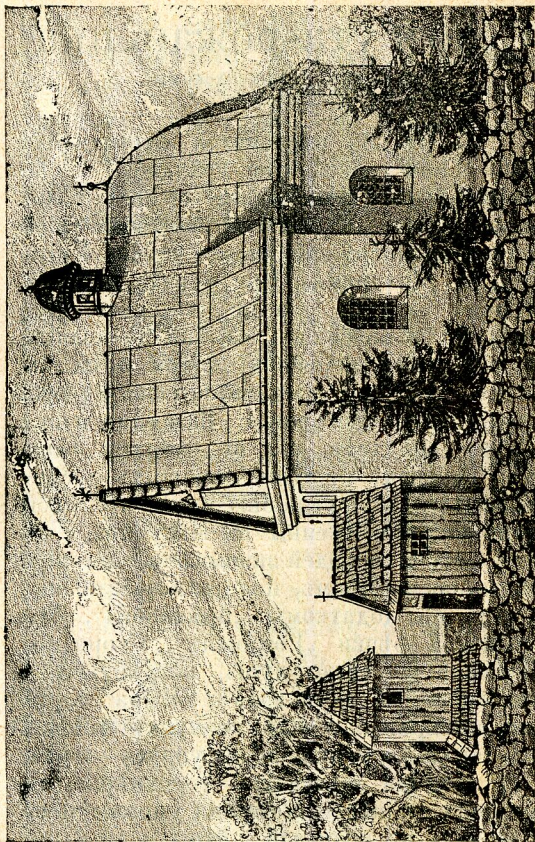
Опусти все а знайдешъ все; розстань ся съ жаждою, а знайдешъ спокѣй, каже Тома зъ Кемпісь. Житье св. Макарія учитъ насъ самоотверженя, щобы знайти І. Христа.

Село Гута-рожанецка

въ повѣтъ Цѣшанѡвскѡмъ.

Въ лѣснѡй пѣсковатѡй окрестности пѡдъ самою россійскою границею — бо селяньскі поля стыкають ся съ закордоньскими нивами — лежитъ невеличке село Гута-рожанецка, замешкале черезъ Русинѡвъ съ Мазурами. При вѣздѣ въ село, не радо глядитъ око на пѣсковаті рѡвинны, на порозкидані камѣня по поляхъ, на листовату деревину, котра мовъ бы жалила ся своимъ ростомъ, що ей ту тяжело жити середъ пѣсковиска. Вже сама назва „Гута“ свѣдчитъ, що въ старину заложено посередъ густыхъ сосновыхъ и смерековыхъ лѣсѡвъ виробню шкла, при якѡй стали осѣдати Русины съ Мазурами и зъ тыхъ робочихъ людей занимающихъ ся первѣстно шклярствомъ, повстало опѡсля село „Гута“ съ додаткомъ „рожанецка“, ѡтъ поблизкой рѣчки „Рожанецъ“. Скоро побѡльшало ся число душъ, потрѣбуючихъ выживленя, не дармовала и сокира въ рукахъ. Забравши ся до корчунку лѣсѡвъ, повставали полянки пѡдъ управу зерна, а тѣ полянки множились, сорозмѣрно до приросту людности. Хотай на управляныхъ полянкахъ не колисали вѣтры золоті колоса пшеницѣ, то осѣвші люде середъ

Церковь въ Гутѣ-рожанецкой.

густыхъ лѣсѣвъ жили собѣ спокѣйно, они не чули брентету оружія съ военными накликами, не бачили дикуновъ Татарѣвъ съ луками въ рукахъ, съ сондаками за плечами наповненными смертоносными стрѣлами, не заводили по надъ згарищами своего майна, не дивили ся на проливану кровь христіянську, — бо до Гуты не заходили Татары, наносячи не мало лиха хлѣборобамъ по рускѣй землѣ. — Въ Гутѣ-рожанецкѣй, переважають теперь Мазуры надъ Русинами, но видить ся, що въ старину мусѣло бути бѣльше число Русинѣвъ якъ Мазурѣвъ, накопи нѣтъ въ селѣ побудованого костела, лише зъ давень давна церковь, при котрѣй проживали самотѣйні рускї дунпастырѣ, посѣдаючи випосаженя въ поляхъ, сѣножатяхъ, пасовискахъ, о чѣмъ свѣдчить перехована ерекціональна грамота, подтверждена Георгіємъ Мнишкомъ зъ дня 27. лютого 1748 року. При регуляціи русскихъ парохій 1802 р.; прилучено Гуту-рожанецку яко дочерну церковь до 12 кілометрѣвъ ѣддаленого Плазова, а мѣсце де стояли давній парохіяльній будинки всказують люде до теперь. О первѣстнѣй русской церкви побудованѣй въ тѣмъ селѣ нѣтъ записокъ, переховуе ся лише переказъ, що она стояла на горѣ подальше ѣтъ села, посередъ поля званого „церковщиною“. Близько сего мѣсця, межи двома

гористыми пропастями, порослыми смереками и корчами, плыве быстро рѣка Танва; она творить чотыры водоспады по великихъ гранитовыхъ камѣняхъ. Ёй срѣбнѣйшій струѣ перескакують съ шумомъ въ каскадахъ по гранитовыхъ порогахъ, полишаючи за собою грубу верству пѣны. Дикѣйшія дебры въ сей мѣстцевости зъ водоспадами журчащою Танвою, творять прекрасный краєвидъ, съ якимъ можъ стрѣтитись лише въ подальшихъ Альпахъ. Село Гута-рожанецка, есть межѣ народамъ ширше звѣстна задля чудотворной иконы, св. Отца Николая, а исторія сей св. иконы ось така: При нападѣ татарскѣмъ на подальшій василіанскій монастырь, котрого назву дослѣдити трудно, удалось одному монаху уйшовшому съ житѣмъ забрати съ собою зъ церкви монастырской икону св. Отца Николая, прославляющуюся зъ давень давна чудесами. Згаданный монахъ, утѣкаючи съ св. иконою яко зъ дорогоцѣннымъ скарбомъ, та укрываючи ся передъ нехрестами, зайшовъ бувъ ажъ въ густѣйшій лѣсъ гутенскій, де стрѣтивъ невеличку колонію людску посѣдающую церковь. Зложивши св. икону на земли усѣвъ струженный монахъ пѣдъ деревомъ, а скоро пѣсля ѡдпочинку хотѣвъ дальше ити, сталась св. икона такъ тяжкою, що анѣ монаху, анѣ спрошенымъ до помочи людемъ, не можъ було ю зъ мѣсця порушити,

Се чудне зъявище удивило присутныхъ не мало, они досмотрѣли въ тягарѣ св. иконы волю Божу, щобы она полишила ся на завсѣгды на тѣмъ мѣси. Вырубавши сплѣтню деревъ, побудовано надъ св. иконою маленьку деревяну капличку, при котрѣй осѣвъ побожный монахъ, нехотячій рости ся съ св. иконою и при ней яко пустельникъ померъ. Коли первѣтна, якъ вже высказано, на горѣ подальше ѡтъ села побудована церковь чи то погорѣла, чи задля старости розсыпалась, выставлено пѣдъ горою на мѣси каплички, деревяну церковь, въ ней умѣщено у престолѣ икону св. Отця Николая, котра за для чудотворной силы, набирала щоразъ ширшій розголосъ въ окресности, тому почали ту являти ся богомольнѣ люде, а ихъ число зъ року на рѣкъ збѣльшало ся. Довгѣ лѣта перестояла тота деревяна церковь, поки вѣспѣльними выдатками мѣсцевыхъ хлѣборобѣвъ Русинѣвъ и Мазурѣвъ, не вымуровано зъ камѣня нову церковь, котра торжественно благословила ся 1835 року. Згадану зъ камѣня побудовану, бляхою крыту церковь о грубыхъ стѣнахъ, безъ поверхныхъ копулъ, окружае цвинтаръ опасаный наоколо муромъ; при церквѣ стоить деревяна звѣница. У великомъ престолѣ переховуе ся старинна на деревѣ змальована чудотворна икона св. Отця Николая въ стоячѣй по-

ставѣ; рызы на ней выдають ся, мовъ бы були всѣлякими дорогоцѣнными камѣнями выложені. На св. иконѣ суть умѣщені вота за дѣзнані ласки чудеснымъ способомъ зъ неба; два золоті сердца и двѣ срѣбні руки, ѡтъ кого та вота походить годѣ дѣзнатись для браку написѡвъ. До церкви Гутеньской, надѣленной ѡтпустами зъ Риму и ѡтъ ординаріята Перемыского грамотою зъ дня 27. падолиста 1836 р., горнуть ся громадно не лише Русины але и Мазуры, у котрыхъ высказана чудотворна св. икона єсть въ великѡй почести. Въ дни празничні св. Отця Николая т. є. 21. (9.) мая и 18. (6.) грудня, являє ся рѡкъ рѡчно значне число богомольцѣвъ обохъ обрядѡвъ не лише зъ окресности, але на вѣтъ зъ закордоньскѡй Россіи, не зважаючи на чуйну сторожу граничну и тресовані псы, на строгі заказы, бы не посѣщано Гутеньску церковь. Сумно слухати оповѣданя, якъ закордоньскі богомольцѣ при бѡльшихъ трудахъ, перекрадають ся ночами черезъ густі кордоньскі лѣсы, не зважаючи на се, на що они наражають ся, щобы лише дѣстатись до Гутеньской церкви, примиритись черезъ св. сповѣдь съ Богомъ, та помолитись въ покорѣ передъ чудотворною иконою великого угодника Божого св. Отца Николая, о дочасне и вѣчне добро. Що таке поведєньє, рели-

гійныхъ закордонськихъ богомольцѣвъ влі-
яє не мало користо на другихъ при-
спѣвшихъ на ѡтпуть, се певне. Зъ огляду
що село Гута-рожанецка єсть мале и бѣдне,
тому мѣсцева церковь єсть лише въ сере-
динѣ побѣлена безъ жадной окрасы. Сли-
де, то ту була бы дуже пожадана щедра
рука, щобы Гутеньску церковь во виду єї
важної граничної позиціи, по можности
въ серединѣ украсити.

Василій Чернецкій
парохъ зъ Сѣльця - белзкого.

Палець Божій.

Мадярскі часописи розказують
слѣдуючій правдивый случай:

Въ селѣ „Ретшагъ“ живѣ богачъ,
звавшій ся Матій Дару. Мавъ 100 мор-
гôвъ землѣ, 12 паръ волôвъ, а черезъ 7
лѣтъ бувъ мѣсцевымъ судією. Своимъ
непорядочнымъ поведеніємъ довшій

часъ ображавъ побожні чувства католикѡвъ.

Онъ мавлявъ: молити ся, постити, сповѣдати ся, на „Службу Божу“ ходити — все тото излишні рѣчи, котрі підходять хиба старымъ бабамъ, дѣтямъ, священникамъ, бо то ихъ дѣло: но богачъ якъ онъ не потребує журити ся Богомъ. Онъ не дбає про Него; бо и що бы му Богъ мѡгъ помогчи? Єму рѡля родить збѡже, но лишъ длятого бо онъ ю обрабляє; онъ здоровъ, но лишъ тому, що є осторожный и уважає на себе; єму не приключає ся жадне нещастье, бо онъ на все добрезважає, та що онъ переконавъ ся, що му Богъ еще не давъ и кусника хлѣба.

Добра єго жена часто го переконувала, просила и вговорювала, щобы покинувъ тото дерзке упованье на самого себе, бо то грѣхъ противъ св. Духа и що за таку гордѡсть могла бы го постигчи кара Божя.

Було свято Божого Тѣла. Всѣ вѣруючі пѡйшли до церкви, щобы поклонити ся святѡйшѡй Евхаристіи;

одного Матія Дару тамъ не було. И не лишъ самъ не пѣйшовъ до церкви, но що гѣрше, не пустивъ туды и своєї челяди, противно наказавъ имъ остро, щобы поѣхали на его ливаду и звезли сѣно и зложили въ оборѣгъ.

Одинъ изъ слугъ, котрому найбѣльше довѣрявъ, заявивъ отверто, що гадає скорше службу покинути, якъ въ такє свято працювати. „Богъ,“ сказавъ слуга, „тото заказує, а кто его заповѣди переступає, то Богъ его карає,“

„Выпережу Бога“ сказавъ гордый Дару, „а я скорше тебе покараю. Або їдъ по сѣно, або мусишь покинути мою службу и взяти ся за жебрачу торбу. Єще и тоє тобѣ скажу, щобысь николи бѣльше не показовавъ ся менѣ на очи.“

„Згадай на Бога,“ заридала жена, що все чула, „що ты замышляєшь? Та чейже не схочешъ въ такъ велике свято трудити ся?! Кара Божа може тя постигчи скорше, нѣмъ скѣнчишь роботу. Пусти людей до церкви:

тажъ и они мають душу. Яко господарь ты повиненъ дбати и за ихъ спасеніе; найже днесъ они служать Богу.“

„Що,“ закрычавъ ѡтъ дїавольскаго гнѣву Дару, и ты будешь ми давати науки, коли я маю робити? Якъ я хочу, такъ має бути. Они найдуть до церкви, если имъ Богъ платить; но доки я мушу сягати до кармана, доти они мають плясати такъ, якъ я имъ играю. Сейчасъ на возы! Геть на ливаду за сѣномъ!“

Старый слуга Иванъ покинувъ службу и ѡтѡйшовъ. Ѳтходячи сказавъ еще: „желаю вамъ благословенія Божого, но глядѣть, щобы камѣнь, который кинулись на небо нынѣ, не розваливъ вамъ головы.“

Нарѡдъ саме тогды выходивъ зъ церкви, коли и слуги Даруинїи на наибѡльшїй соблазнъ цѣлого мѣста вертали съ сѣномъ домѡвъ.

Около 4 години пополудни пѡдняли ся великї хмары надъ Ретшагомъ.

Слуги складали саме тогды сѣно зъ послѣдного воза, коли ударивъ страшный грѣмъ. И вотъ, сѣно и всѣ господарскіе будинки Даруа въ поломени. Грѣмъ ихъ зажегъ. Нашъ Дару, стоячи на серединѣ подвѣря, піднясь кулаки къ небу и изрычавъ хулы на Бога. Грѣмъ ударяе по другій разъ и — Дару падае мертвый на землю.

Люди, що зѣбрали ся, пѣзнали въ тѣмъ палець Божій и розѣшли ся зъ того страшного мѣсця, зрушеніе глибоко карою, яка постигла хулителя.

В. К.

К у л я.

Якъ на нашу Русь нападала татарва, пустошачи все, а людей то убивала то въ неволю забирала, такъ поступали Турки съ Хорватами.

И такъ случилось ся, що одного разу напали Турки на одно мѣсто въ Славоніи. Всѣ поутѣкали, лишъ старцѣ, хорѣ и матери съ малыми дѣточками лишили ся коло своего огнища и горячо молили ся до Бога.

Въ однѣй хатѣ того мѣста жила хора мати съ своимъ дитяткомъ. Була то вдова, безъ мужа, хоронителя и боронителя, котрый згинувъ ѿтъ турецкои шаблѣ.

Она не утѣкала, бо була дуже слаба, та и не могла понести съ собою свое золото; отже рѣшила ся остати ся дома въ надѣи, що непріятель пощадить ю, коли побачить коло неи невинне дитятко! Найбѣльше же полагала ся на преблагословенну Дѣву Марію.

Дитя спало солодкимъ сномъ, а она коло него, зложивши руки, молила ся до Пр. Дѣвы, поглядаючи безнастанно на образъ Богоматери, висячій на стѣнѣ коло єи постелѣ.

Наразъ ударяє куля зъ турецкои пушки въ стѣну коло ѡкна съ такою силою, що лишъ стѣну продѣровало, не причинивши ніякого лиха нѣ матери нѣ дитинѣ. Но мати и безъ того слаба, зѡмлѣла и такъ безъ свѣдомости лежала коло своего золота,

Коли вороги приближали ся до тои хаты, побачили дѣраву стѣну, тай сказали: „ту нема нѣкого, ходѣмъ дальше.“

Коли мати прійшла до себе по якѣмсь часѣ, припѣдняла голову и подивила ся, где єи золото.

Дитя бавило ся рученятами, смѣючи ся, коли побачило матеръ. Она го обняла и цѣлувала, а поглянувши на образъ Богоматери сказала: „О Пресвята Дѣво, Ты помогла менѣ и моеї дѣтинѣ. Ты выслушала мою молитву. Слава Tobѣ и благодареніє.

В. К.

Сопруги.

В. К.

Вы обое побрали ся. Далисьте одно другому руку и присяглисьте передъ жертвенникомъ, що нѣколи не покинете одно другого; присяглисьте, що будете

одно другому вѣрными ажъ до гробу. Ну, а якъ жѣте теперь? Може котре зъ васъ кае ся, що заключило супружество? А може уже обоє каете ся? Уважай, будь умный, та не думай о тѣмъ, що минуло ся. Не говори по дурному: „Кобы я бувъ взявъ Оленку!“ „Кобы я була пѣйшла за Гриня або цѣлкомъ не ѡтдавала ся!“ Що ти по-може така бесѣда? Що Богъ разъ сполучивъ, того чоловѣкъ не розлучить. Все дарма! Того уже не змѣнишь. Якъ Днѣстеръ не вертае назадъ идъ Галичу, такъ и васъ двое вже не вернете ся въ станъ незамужный. Розумѣете? Отже не оглядайте ся на молодѣ, на попереднѣ лѣта, якъ жида въ пустыни за египетскими горщками съ мясомъ, но радше глядѣть, якъ - бы жити, щобы бути щасливыми и ту и тамъ на другѣмъ свѣтѣ.

Передовсѣмъ треба жити въ согласію. Если два вола орютъ разомъ, и коли бы одинъ тягнувъ на право а другій на лѣво; если бы одинъ поступавъ на передъ а другій назадъ, — то не лишъ плугъ не рушивъ бы ся зъ мѣся, но и воли мучили бы ся взаимно и убивали. Отже треба,

щобы одинъ зъ волôвъ попустивъ. Но котрый має попустити? Лѣвый? чи правый? И одинъ и другій мôгъ бы сказати; я такій якъ и ты, ничимъ не меншій ôтъ тебе. Що же робити? Котрый має право? Жадень не має права, бо оба мають слухати господаря. Отже и одень и другій най иде туды, куды нимъ звертає господарь.

Такъ само має ся съ мужемъ и женою. Не кажу, що вы волю. Хороны Боже! Хочу лишь сказати, щобы вы годили ся съ собою, бо если не будете слухати одного другого, то будете жити нужденно на тôй земли, н. пр. коли одно зъ васъ ударить неслухняну дитину, а друге боронить. Бо если лишь одно уважає на дитя, а друге лишь гладить и пестить, то тото дитя буде зле виховане. А на старîй вашîй дни такє дитя буде вамъ не радостію и потѣхою, а скорбію и грижею. Ну, котрежь має слухати? Чи жена мужа? По Богу и приказанъ Ёго, такъ бы мало бути, Богъ бо поставивъ мужа головою дому, а не жену. Жена и дѣти обовязанî слухати мужа и батька. И св. Павелъ такъ навчає. Ба а щожъ, коли мужъ не якъ

мужъ, но якъ якій хлопчиско и заведіяка — хотъ бы мавъ и 50 або и бôльше лѣтъ — то значить, если веде ся такъ, якъ незрѣлый дѣтвакъ, що не умѣе рядити нѣ собою нѣ другими, що пиянствує цѣлыми днями въ корчмѣ, що за вѣру тôлько дбає якъ собака пôдъ столомъ; коли може не боить ся и присягу зломити, а може и соромно жіє зъ иншою женою; чижъ такій мужъ може бути головою дому? Ахъ, нѣзащо въ свѣтѣ! То бы було такъ глупо, якъ коли бы глупого выбрано начальникомъ. — Тожъ жена не обовязана во всѣмъ ити за мужемъ, но жена и мужъ мають слухати иншого господара, що споглядає на чоловіка днемъ и ночію, що буде судити кожного; — мужъ и жена най слухають Бога и най сповняють святу Ёго волю. Тожъ коли жена побожна, коли она заховує совѣстно приказы Божі, то и мужъ най буде побожный и най заховує заповѣди Божі.

Ты жено, маєшь знати, щось не дôстала за мужа якого ангела, но недолужного и немôчного чоловіка, котрый має досыта недостаткôвъ и хибъ людскихъ. А и ты чоловіче, знай, що за жену не ма-

єшь яку Естиру св. письма, анѣ якого ангела, но такожь немôчне сотворѣнье. Тожь маєте бути терпеливими одно для другого, одно другому прощати и бôльшій и меншій провини.

Єсли хочете прійти въ руки діавола и вже ту на земли зготовити собѣ пекло, то жійте ось такъ: ты мужу, коли жена яку страву пересолила, або потребує ôть тебе грошей, щобы щось до дому купити высвари ю и проклинай, на чôмъ свѣтъ стоить. Коли вернешь домôвъ піяный, колись пропивъ або програвъ въ карты всѣ грошѣ, а жена ти буде робити выкиды за тоє, возьми добру лѣску и помасти єй кости, щобы попамятала греческій мѣсяць; возьми ю за волося, штовхни по пôдъ ребра або штуркни ногою такъ, щобы другій разъ молчала. Єсли она спокôйна и мовчить, колись прійшовъ пяный, ты все такой бій и свари, будьто она не щира а лишь такъ удає. Коли она слабовита, коли ледво ходить по хатѣ, ты ворчи и зневажай ю, що она такъ часто хорує, що она не хора а удає хору; и зновъ иди до корчми и напій ся, такъ що ледво держишь ся на

мужъ, но якъ якій хлопчиско и заведіака — хоть бы мавъ и 50 або и бôльше лѣтъ — то значить, если веде ся такъ, якъ незрѣлый дѣтвакъ, що не умѣе рядити нѣ собою нѣ другими, що пиянствує цѣлыми днями въ корчмѣ, що за вѣру тôлько дбає якъ собака пôдъ столомъ; коли може не боить ся и присягу зломити, а може и соромно жіє зъ иншою женою; чижъ такій мужъ може бути головою дому? Ахъ, нѣзащо въ свѣтѣ! То бы було такъ глупо, якъ коли бы глупого выбрано начальникомъ. — Тожъ жена не обовязана во всѣмъ ити за мужемъ, но жена и мужъ мають слухати иншого господаря, що споглядає на чоловіка днемъ и ночію, що буде судити кожного; — мужъ и жена най слухають Бога и най сповняють святу Ёго волю. Тожъ коли жена побожна, коли она захове совѣстно приказы Божі, то и мужъ най буде побожный и най захове заповѣди Божі.

Ты жено, маєшь знати, щось не дôстала за мужа якого ангела, но недолужного и немôчного чоловіка, котрый має досыта недостаткôвъ и хибъ людскихъ. А и ты чоловіче, знай, що за жену не ма-

и спокою. Майте терпеливѣсть одно съ другимъ и выбачайте одно другому. Если не можешь перенести жадной слабости на мужу, то не треба було ѣдвати ся, бо на свѣтѣ нема чоловіка безъ жадной немочи. Вы повинні одно друге до доброго наводити. Коли же вы сердиті, то найрозумнѣйше обоимъ мовчати, доки не перейде сердитѣсть. — Що стане ся у васъ, най не знають другі на селѣ. Отже не говорѣть по селу одно на друге. Если же ты, жено, уже доконче хочешь кому пожалувати ся, то не бѣжи на село до якои тамъ цокотухи, но пойді до знаного дому, и пожалуй ся Тому, у которого сердце милосерне и що може тобѣ помогчи. Иди до церкви и пожалуй ся своему Спасителю. Ему ѣдкрый свое сердце, покажи му раны своего сердца и розскажи му, кѣлько тобѣ терпѣти ѣтъ чоловіка. До Него моли ся часто и горячо, щобы помиловавъ твоего мужа — вѣтрогона и склонивъ го до поправы; щобы му просвѣтивъ розумъ а сердце его склонивъ до покаянія. Богъ всемогучій. Онъ зможе и твоего мужа навести

на праву дорогу. Що тобѣ робити, научи
ся изъ слѣдуючої повѣстки.

(Конецъ буде).

Для старыхъ и молодыхъ.

Св. Францъ Серафскій часто гово-
ривъ, що если бы ѡнъ стрѣтивъ ся разомъ
съ Ангеломъ и священникомъ, то найперше
поклонивъ бы ся Священникови, ажъ пото-
му Ангелови. А для чого? спытаєте. Не
за для инної причини, якъ для той, що жа-
дна сила ангелска не має той гѡдности
и власти, якъ священникъ; жадень Ан-
гель, жадень Святый не може перемѣняти
хлѣбъ и вино въ Тѣло и Кровь І. Христа.
На слово Священника дѣє ся на Престолѣ
найбѡльше чудо, слово Священника сказане
на земли прошибає небеса и уготовляє
тамъ мѣсце душамъ єму повѣреннымъ. Таке
єсть достоинство Священникѡвъ, и для
того достоинства должны ихъ хр. яко ѡт-
цѣвъ шанувати. „Почитайте священникѡвъ
яко ѡтцѣвъ и настоятелѣвъ, яко добродѣѣвъ
и источникѡвъ честного житя“, каже св.
Климентъ.

„Посланникъ“

одинокa церковно-народна часопись,
выходить 1. и 16. каждого мѣсяця. Предплата
на рѣкъ 2 злр., пѣвъ року 1 злр.

Книжочки мисійнѣ

выходятъ точно каждого мѣсяця. Цѣна 3 кр.
Оправный рѣчникъ книжочокъ 50 кр.

О наслѣдованю Іисуса Христа

вѣкопомна книга Тома зъ Кемпіе, займае
перше мѣсеце по св. писъмѣ. Може служити
за молитвословъ въ церквѣ и за побожное
чтеніе въ дома. Цѣна безъ оправы: на звы-
чайнѣмъ папери 50 кр., на велиновѣмъ 70 кр.

Нѣчь Виолеемска

Ораторіумъ сценічне въ 4 актахъ съ мно-
гими спѣвами и колядами 45 кр.

Библіотека Посланника

мѣститъ образки драматичнѣ для сельскихъ
сценъ. Число 1 и 2 по 20 кр.

Збѣрникъ церковно-народныхъ пѣсень
съ нѣтами. Цѣна 10 кр.

Всѣ

книги церковнѣ, Молитвословы,
Житія святыхъ и пр. просимо за-
мовляти тѣлько черезъ Редакцію
„Посланника“ въ Лапшинѣ почта
Бережаны. Всяка посылка книжокъ тѣлько
за послѣплатою.

ПРІЙДІТЕ КО МНѢ ВСИ.

КНИЖОЧКА

МИСИЙНА

РѠкъ 1896.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

❧ Число семе. ❧

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНЬСКІЙ

РЕДАКТОРЪ „ПОСЛАНИКА“, „КНИЖОЧОКЪ МИСІЙНЫХЪ“
И „РУСКОГО АМВОНА.“

ВЪ ЛАПШИНЪ ПОЧТА БЕРЕЖАНЫ.

„КНИЖОЧКИ МИСІЙНІЙ“

выходять каждого мѣсяця и коштують рѠчно :

по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.;

по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокї числа по 3 кр.

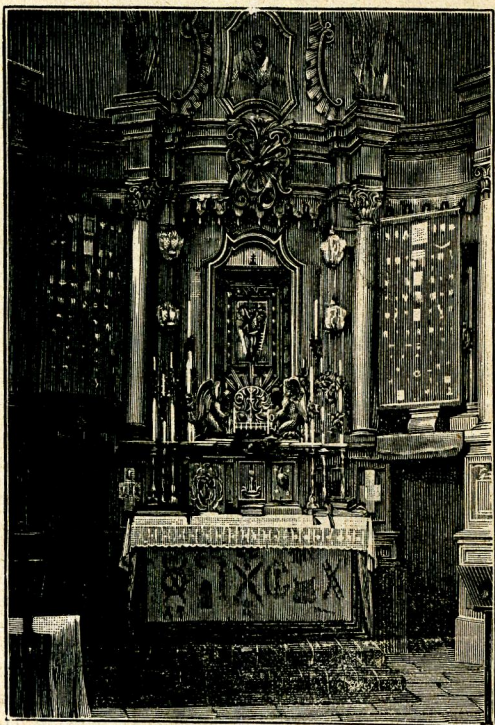
❧ Менше якъ 5 не посылае ся. ❧

ПЕРЕМЫШЛЬ.

ЗЪ ДРУКАРНЪ Н. ДЖУЛЫНЬСКОГО.

1896.

Образъ чудотворной иконы
Распятія І. Христа въ церквѣ въ Зарваници.

Право або законъ.

Подобно якъ всѣмъ тѣламъ небеснымъ, якъ сонцю, мѣсяцю, звѣздамъ давъ Г. Богъ певнѣй правила, такъ подобно давъ ихъ и чоловікові. Щобъ насъ дочастно и вѣчно щасливими здѣлати, давъ намъ Г. Богъ свое право або законъ. Г. Богъ приказує намъ щось тѣлько длятого, щоби мати причину насъ вынадгородити; самъ вже приказъ божій єсть отже вже ласкою для насъ, каже св. Павлинъ. Вже оденъ поганьскій мудрець повѣдає: „безъ закону булибы люде чередою дикихъ звѣрятъ, зъ котрыхъ сильнѣйшій слабшого убивавъ бы и зѣдавъ“.

Кождому чоловѣкови єсть дане
 ѡтъ Бога право природне; оно
 єсть пѡдставою всякого людского дѣ-
 ла. Мале дитя не чувало єще
 ничего про 10 заповѣдей божихъ
 а мимо того, коли оно щось злого здѣ-
 лає, скаже неправду або щось возьме,
 то єсть неспокѡйне, встыдаєсь, хова-
 єсь... єсть отже свѣдоме того, що зле
 здѣлало. Такъ подѡбно дѣлають и пога-
 не, котрѣ про законъ божій не чували:
 если здѣлає щось злого, н. пр. если
 украде, убье когось, то тратить спо-
 кѡй душѣ и боить ся. Зъ того слѣ-
 дує, що чоловѣкъ, вже зъ природы
 отримує певный законъ або право.
 Тое право не єсть написане, але вро-
 джене. „Въ нашихъ сердцахъ о Боже!
 єсть Твое право написане, которого
 нѣяка злоба зничити не може“ каже
 св. Августинъ. Пѡсля того природного
 права будуть на судѣ божѡмъ су-
 джені погане. Право тоє можна при-
 тѣмити, придусити, але выкорѣнити
 его не можна.

Кромѣ сего права природного

давъ намъ Г. Богъ объявленій заповѣди, именно 10 заповѣдей божихъ и 2 заповѣди, любви, котрѣ на природнѣмъ правѣ почиваютъ. Тѣ заповѣди божїи данїи вже въ старѣмъ законѣ, не знѣсь въ новѣмъ І. Христосъ, але тѣлько ихъ доповнивъ и усовершенствовавъ. Св. Кирилъ Ал. каже, що Г. Богъ зробивъ такъ, якъ маляръ, котрый на своемъ образѣ першїи начерки не нищить, але ихъ усовершає. Коли законъ Мойсеѣвъ бувъ написаний на двохъ кам'янихъ таблицяхъ, то законъ любви Бога и ближнего написаний черезъ Духа св. въ сердцахъ нашихъ, каже св. Ап. Павелъ. Всѣ попереднїи закони и права були несовершеннїи, законъ Христовъ есть совершенный, досконалий, незмѣнный и скорше небо и земля минуть ся, слова Христовїи не мимоидуть.

Наконецъ дає Г. Богъ права або закони черезъ своихъ заступникѣвъ на земли, черезъ духовну и мїрську власть. Тѣ права называемо правами

церковными и державными. Церковь повелѣвае во имя І. Христа. „Кто васъ слушае, мене слушае, а кто васъ ѡтрѣкае ся, мене ѡтрѣкае ся“ каже І. Христосъ. И мирска зверхнѡсть отримуетъ свою власть ѡтъ Г. Бога. Однакъ тѣ права и законы мірской власти суть тѡлько втогда правдивыми правами и законами, если они объявленнымъ заповѣдямъ божимъ не противорѣчатъ. Нема жадного права противъ божого права, належить Г. Бога радше слухати, якъ людей.

Якъ мы маємо въ поодинокихъ случаяхъ поступати, указуетъ намъ наша совѣсть, котру многі святі называютъ: „Голосомъ божимъ“. Кто дѣлае противъ своей совѣсти и переконаня — сей грѣшитъ.

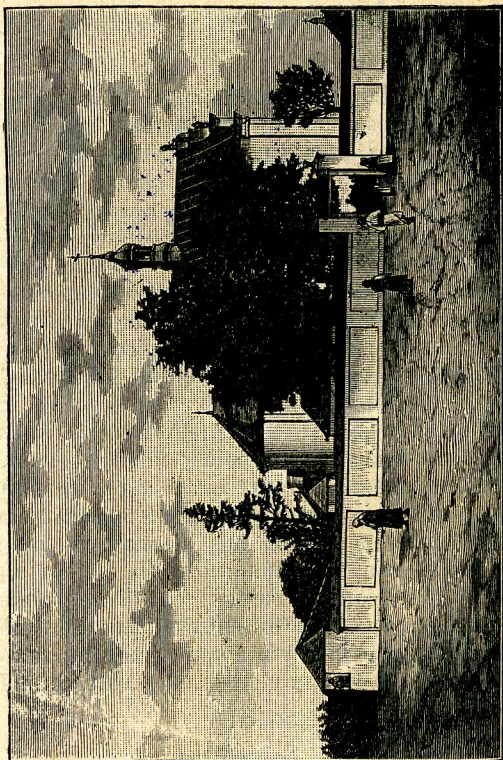

Зарваниця. *)

— — —

На славнѣмъ галицкѣмъ Подѣлю въ повѣтъ підгаецкѣмъ надъ рѣкою Стрыпою, на самѣй граници тогожъ повѣту и повѣтѣвъ Бучацкого и Теремовельского, лежить по всей святѣй Руси знане село „Зарваниця.“ Оточене зъ трохъ сторѣнь рѣкою и густымъ лѣсомъ, а будоване дуже правильно — маючи великѣ вѣльнѣ площѣ, представляе оно видъ прекрасный. Коли тѣ площѣ и всѣ улицѣ заповняють ся прочанами, що зъ всѣхъ сторѣнь Галичины, Буковины, а часомъ и сусѣдныхъ земель Російскихъ на ѡтпустъ прибувають, коли побачимо рѣзномѣрнѣ одяги — то око наше не може налюбоватись тымъ образомъ. А якъ побачимо щирѣ и горячѣ молитвы, а дуже частѣ и слезы, що зрошують лица богомольцѣвъ, особливо коли тѣ бѣльшими приходять товариствами, то серце наше не може нарадуватись товъ гадковъ, що на нашѣй святѣй Руси вѣра Христова такъ глубока запустѣла корень, що наша вѣра

*) Мѣсцевѣсть тая була вже умѣщеною въ „Книжочкахъ мис.“ въ роцѣ 1893, але понеже накладе той книжочки давно вычерпанный, то умѣщаемо повторно съ цѣлкомъ новыми образками, о много красшими.

Церковъ въ Зарваници.

не упадає, що тая вѣра процвітає чимъ разъ бѣльше и „дасть Богъ“ не упаде ни-коли.

О початкахъ села того не можна сказати нічого певного, жиба ино тѣлько, що въ актахъ поблѣського села Золотникъ, згадує ся про Зарваницю вже въ 12 столѣтію. Части напады татарскі замѣняли не-разъ красне село тое въ пустиню. Даремно отже шукалибысьме за документами ста-рыми, котрі бы намъ свѣдчили о початкахъ и исторіи Зарваницѣ. Що отже ту наведу, буде оперте по части на устнѣмъ переказѣ, якій до нынѣ межъ нашимъ населеньемъ доховавъ ся, а пѣзнѣйшія событія подамъ на пѣдставѣ документѣвъ, котрі маю пѣдъ руками.

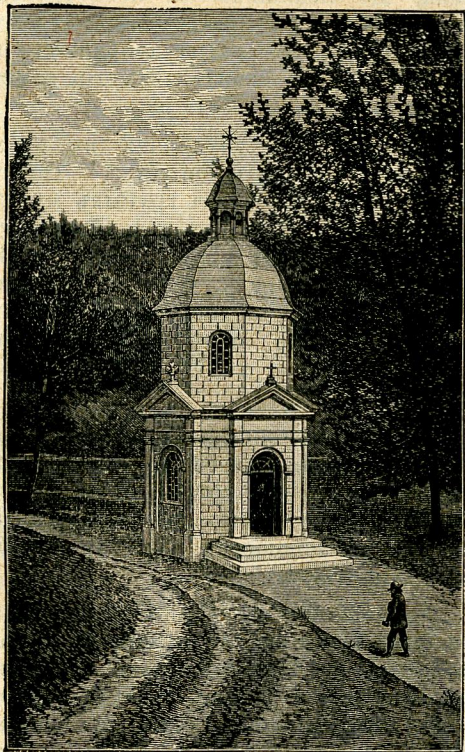
Переказъ народный повѣдає, що въ дуже давныхъ вѣкахъ пріішли ту монахи Сербы и за рѣкою на горѣ въ лѣсѣ въ околици „бѣлого камня“ поселились и не-далеко надъ жереломъ збудували дере-вяну церковцю въ честь Найсвятѣйшой Троицы и ѡтъ Сербѣвъ оселя тая названа „Сербаниця“ пѣзнѣйше въ „Зарваницю“ перемѣнилась.

Коли Турки и Татары уганялись по нашѣй Руси, не минули и Зарваницѣ, бо були близько неи въ Бучачу, въ Пѣдгай-цяхъ и тогды мали они разъ и другій разъ знищити оборонный замокъ въ По-

лѣсюкахъ, мѣсцевости о 2 кільометры ѡтъ Зарваницѣ ѡтдаленѡй. Не минули и затишного мѣся монахѡвъ, вымордували ихъ а церковцю и монастырь знищили. — Прибули новіи монахи. На мѣси давной церковцѣ збудовали капицю — а саміи перебрались за рѣку до села и збудовали ту на серединѣ села церковь, котра мала бути городжена. Збудовали и монастырь, котрый до нынѣ ще стоить и ту мешкає парохъ, а нарѡдъ помешканье то не называє инакше якъ тѡлько „кляшторь.“ Деревляна церковь згорѣла — а на мѣси де она стояла, стоить до нынѣ высокій крестъ святыи, котрый кождому, що на него спогляне, пригадує то мѣсце, де давнѣйше люде такъ горячо молили ся Богу.

Теперѣшна церковь, — збудована въ р. 1754 — по спаленю давной городженой церкви, якъ о тѡмъ свѣдчить таблица помѣщена надъ входовими дверми съ написомъ: *Храмъ сей Пресвятыя Троицы созданный р. б. 1754 первѣе живописцемъ Андреємъ Солецкимъ р. б. 1784 приукрашенъ — а обнови трудомъ Всечестнѣйшого Господина Іоанна Мандычевского — намѣстника и пароха зарваницкого — такожде и жертвами побожныхъ Христіянъ р. б. 1859. Антоній Карчмарскій живописецъ.*

Церковь нынѣшна збудована зъ того

Каплица надъ жереломъ въ Зарваници.

каменя, що полишивъ ся по збуренѣмъ Турками замку въ Полѣсюкахъ, а жиють ще старенькѣ люде, котрѣ повѣдають, що чули ѡтъ дѣдѣвъ своихъ, якъ тѣи камень на церковь возили.

Церковь сама збудована въ формѣ креста, есть красна и богата. — Побита бляхою — крыє въ своихъ грубыхъ мурахъ много памятокъ зъ золота и срѣбра, котре побожнѣ люде ту въ дарѣ зносять. — Все то есть пришите на 4. великихъ адамашкомъ покрытыхъ таблицяхъ, зъ котрыхъ двѣ суть прибитѣ на стѣнахъ коло престола І. Христа, а двѣ коло престола Пресвятой Дѣвы.

Великѣ, въ дорогихъ золотыхъ и срѣбныхъ оправкахъ, евангелія, дорогѣ ризы священничѣ, высокѣ, срѣбнѣ лѣхтарѣ, все то причиняє ся вельми до украшеня Божого Дому и пѣдноситъ дуже духа побожныхъ Христіанъ.

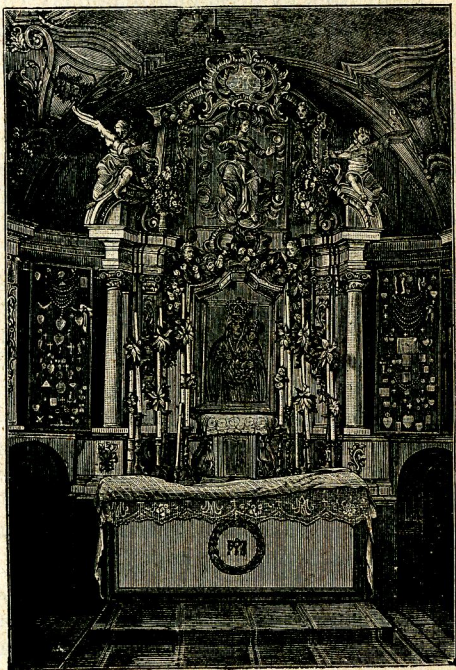
Увѣйшовши въ церковь, бачимо въ великомъ престолѣ чудотворный образъ Спасителя; въ бѣчнѣй каплицѣ по правѣй руцѣ Пресвятую Троицу въ честь котрой церковь посвящена; по лѣвѣй руцѣ въ каплицѣ на престолѣ образъ Пресвятой чудотворной Матери Божой а кромѣ того есть еще престолъ Покрова Пресвятой Дѣвы, Престолъ св. верховныхъ апосто-

лôвъ Петра и Павла и престолъ святого великомученника Георгія.

Зачну ôтъ чудотворного образу Спасителя и подамъ дещо пôсля переказу, а дещо на пôдставѣ документôвъ: Було то въ р. 1740. Зарваницкій господарь, чоловікъ богатый и дуже побожный Стефанъ Рысанъ, выѣхавъ чотырма волами на нôчь по сѣно на свою сѣножать. Утрудженный цѣлоденновъ тяжковъ працевъ, здрѣмавъ ся ѣдучи на возѣ — а коли пробудивъ ся, увидѣвъ, що єго волы клячуть а передъ ними освѣтлений ясностію великою у воздухѣ знаходить ся образъ „*Распятого на крестѣ Спасителя.*“ Уклякъ и ôнъ, помоливъ ся щиро, вернувъ до дому, давъ знати священникамъ, а тii съ процесією принесли образъ до села и помѣстили єго въ давной якъ то вспôмнувъ я городженôй церквѣ. Колижь той образъ чудами прославивъ ся, прибувъ ту въ р. 1742. Митрополить Атаназій Шептыцкій и вложивъ на образъ срѣбну корону.

Образокъ ту помѣщенный єсть вѣрнымъ ôтбиткомъ престольного образу Зарваницкого, а молитву, котру залучаю уложивъ въ часѣ коронаціи самъ выше згаданий Митрополить, коли по скôнченôмъ дѣйствию святôмъ уклякъ.

Коли церковь давна згорѣла а року 1754 вымуровано нову, перенесено и чу-

Чудотворна икона Матери Божои
въ церквѣ въ Зарваници.

дотворный образъ Спасителя до неї и у-
мѣщено го въ головнѣмъ Престолѣ. Съ ве-
ликою набожностею приходятъ люде до
того святого образу, но не меншу набо-
жнѣсть оказываютъ они и Чудотворнѣй Ма-
тери Божѣй Зарваницкѣй.

Залучаемо ту вѣрный ѡтбитокъ о-
браза въ престолѣ Пресвятой Дѣвы —
котрый якъ ту въ книгахъ церковныхъ
єсть записано, походить зъ XIII. столѣтія
а кто уложивъ помѣщену ту молитву не
можъ дослѣдити.

Якъ преданье несе, мавъ той образъ
зъявити ся за рѣкою Стрыпою въ дере-
вяной церковци а пѣзнѣйше перенесено
єго до теперѣшней церкви. Коронація того
образу нововъ, зъ Риму привезеновъ ко-
роновъ ѡтбула ся р. 1867, заходомъ тог-
дашного пароха Зарваницкого о. Порфи-
рія Мандычевского. Мѣсце де давнѣйше
стояла церковь за рѣкою и нынѣ не єсть
пусте. Стоитъ тамъ мурована каплица на
мѣсци старої року 1893 зѣ складокъ по-
божного народа побудована а зъ пѣдъ
неї бѣе сильне жерело зимної здорової
воды. Нема такого, кто прибувши до Зар-
ваницѣ не ѡтвѣдавъ бы и того святого
мѣсця, ктобы не помоливъ ся ту, та и не
напивъ ся и взявъ съ собою въ посудину
здорової воды до дому. Особливо рано
передъ всходомъ сонця єсть ту дуже много

людей, мыють ся они въ водѣ, що зъ керницѣ потокомъ до рѣки сплыває и молять ся горячо.

Въ року 1892 помѣщено ту надъ жереломъ подобіє образа Пресвятои Дѣвы Зарваницкои.

Коли зачавъ ту нарѣдъ Христіянскій зъ далекихъ сторѣнь прибувати, щобъ доступити ѡтпусту, не знати; але що ѡтпустъ бувъ наданый вже давнѣйше о тѣмъ свѣдчить таблица умѣщена въ церквѣ, на котрѣй читаємо, що кардиналъ Іоаннъ Симеоні Предсѣдатель „Пропаганды“ на авдієнціи у Святѣйшого Отца Пія Папы ІХ. на дни 6. Августа 1867, узыскавъ ѡтновленье повного ѡтпусту для всѣхъ вѣрныхъ Христовыхъ, котрѣ въ часѣ ѡтъ Вознесенія Господнего, ажъ по день Покрова Пресвятои Богородици посѣтятъ въ дни недѣльнѣй и празничнѣй приходску церковь въ Зарвани, ту высповѣдають ся и пріймуть Найсвятѣйшу Тайну Евхаристіи и молять ся щиро о розширенье вѣры Христовои, выкорененье єресей и наверненье грѣшникѣвъ.

Зъ ласки того святого ѡтпусту користають Хрисіяне и щорѣчно прибуває ихъ ту велике множество.

Але не ино поодинокѣ люде, а здаєсь и цѣлѣ громады мусѣли колись дѣзнати ласки Пресвятои Дѣвы и єи „Разпя-

того Сына“ коли ще до теперь до того святого мѣся не поодинокю але великими ѣдутъ громадами. Спѣшать они ту громадно, не зважають на трудъ, далеку дорогу, а коли увѣйдуть вироваджені священникомъ въ церковь, то дуже часто можь слезу въ ихъ оцѣ побачити. Очищені ѡтъ грѣхѡвъ, покрѣплені на души, вертають весело и радѡстно до дому.

Якъ выше згадано, приносять ту прочане дорогі офѣры, що причинають ся много до украшеня дому Божого. Коло великого престола висить 6 великихъ срѣбныхъ люстеръ, которі офѣровавъ бувшій властитель Зарваницѣ А. Мьончиньскій. Мешканцѣ Бережанъ двократно дорогоцѣнну зробили офѣру. И такъ въ престолѣ Пресвятой Дѣвы знаходитъ ся велика и груба срѣбна бляха, котра служить заразомъ за дверцѣ ківота а на ней напись: „зъ Бережанъ 1763 — дня 1. Мая.“

Знову пѡдъ образомъ Спасителя подыбаемо велику, зъ щирого срѣбла корону на котрѡй читаемо:

Роспятий Христе Царю за вся ны;
Не посѣщай, просимъ Тя моромъ
Бережаны;

Посѣщай ны во щедротахъ усердно
молимъ Тя.

Да здрави-многолѣтно и въ небѣ хва-
лимъ Тя.

1772—1773.

Здаєсь, що въ р. 1772 мусѣвъ бути помѣръ а Бережаньцѣ въ нещастю удають ся о помѣчѣ до Спасителя. Выслухані зъ вдячности офѣрюють въ р. 1773 Спасителєви срібну корону. Не въ силѣ я навести ту всѣхъ жертвъ, которыми украшена церковь Зарваницка, але то певне, що Господь найрадше пріймає жертву тую, коли чоловікъ своє серце Єму жертвує. Тожъ дорогій Брате! коли попаде ся Тобѣ въ руки отся книжочка, перечитай собѣ набожно залучені молитвы такъ до Іисуса Христа якъ и до Пресвятои Дѣвы Зарваницкои, зѣтхни до Господа щиро зъ глубины души Твоєи а будь певный, що ѡть Него потѣшений — выслуханый и поратованый зѣстанешь.

о. А. Копертыньскій.

МОЛИТВА

до розп'ятого Господа Ісуса Христа въ чудотворнѣй Іконѣ Зарваницкѣй.

О пресолодкій Ісусе Спасителю мѣй: Ты зѣйшовъ зъ неба на землю, изъ нѣдръ Отеческихъ во утробу Пречистой Дѣвы, челоуѣчество прїймивъ, и всѣ труды и болѣзни на тоѣ понѣсъ еси, щобы мене до неба, зъ которого разомъ съ праотцями для невоздержности бувъ - емъ выгнанный, наповоротъ принять. Ты життя свого не пожалувавъ, щобы мене черезъ грѣхъ умершого, оживотворити. Ты до креста пригвожденнымъ и на нѣмъ горѣ вознесеннымъ бути изволивъ еси, щобы я увидѣвъ, якъ еси добрымъ, милосерднымъ и милостивымъ. Приклонивъ еси Божественную Твою голову, щобы мене уцѣлувати; розпростеръ свои всемогущіи руки, щобы мене до свого серця, любовію розгорѣвшого, привлечь. И щожъ на тоѣ я! О слѣпото! о злобо моя: я не розсмотрѣвъ стѣлько любви Твоей ко мнѣ, не прїйшовъ и не прилѣпивъ ся до Тебе. Я возлюбивъ радше дочасну красоту сего свѣта, якъ Тебе, добро не высказане и безконечне. Нынѣ отже, коли поглядаю на Тебе, въ сѣй святѣй Іконѣ, чудесами и ласками по вся дни сіяющѣй, пѣзнаю Тебе, пѣзнаю и себе. Тебе яко

благого, милосерднаго и милостиваго; себе
 яко злого, немилосерднаго и окаяннаго. А
 се увидѣвши страхомъ обнятый есмь, при-
 падаю до Божественныхъ Твоихъ стѣпъ
 и съ кающимъ ся Давидомъ взываю; По-
 милуй мя Боже по великѣй милости Твоей
 и по множеству милосердія Твоего, очисти
 беззаконіе мое. О, всемилостивый Іисусе!
 Ты изволивъ приходячимъ ту и посѣ-
 щаячимъ Тя въ тѣй святѣй Иконѣ слѣ-
 пымъ прозрѣти: просвѣти и мене свѣтломъ
 Твоей ласки, щобымъ мѣгъ пѣзнати всѣ
 грѣхи мои. Ты отворивъ еси нѣмымъ уста:
 дай и менѣ, соромомъ и злобою онѣмѣв-
 шому, щобымъ совершенно и сокрушен-
 нымъ сердцемъ исповѣвъ всѣ согрѣшенія
 мои. Ты очистивъ прокаженныхъ тѣломъ:
 очисти же и душу мою, болотомъ грѣха
 осквернену. О Іисусе, милости бездно!
 услыши моленія слуги своего, котораго нѣ
 серебромъ нѣ золотомъ, але неоцѣнен-
 ною найсвятѣйшою Кровію искупивъ еси.
 Услыши мене, съ воздыханіемъ кличу, и не
 ѡткни мене ѡтъ лица своего, щобы зновъ
 ворогъ души моей съ поруганьемъ не ска-
 завъ менѣ: ото укрѣпивъ ся на него. Дай
 менѣ ту на земли Тебе въ серци, въ умѣ
 и устахъ мати всегда; посемъ же съ То-
 бою въ царствѣ небеснѣмъ жити въ без-
 конечнѣй вѣки вѣковъ аминь.

МОЛИТВА

до Пресвятои Богородицѣ въ чудотворнои
Иконѣ Зарваницкѣи.

Жѣсце у д о в о л е н я Божого и Тво-
его прійшовъ я посѣтити, Мати милосердія,
щобымъ узрѣвъ величіє благодати, Тобѣ
отъ Бога данои, непостижиму Твою славу
и невыказане милосердіє, въ котрѣмъ
Тебе почитати недостойный желяю. Ты
достойнѣйша всякои чести, Ты наповнена
ласки Божои, Ты Цариця неба и землѣ!
Ото болящіи черезъ Твое заступничество
получають здоровье, отягочені до Тебе
прибѣгающі, дѣзнають улукшеня; всѣ, що
Тебе въ молитвахъ почитаютъ и Твого
Покрова шукають, знамена ласки Твоєи
зрятъ. За тыхъ примѣромъ и я недостой-
ный и окаяный прибѣгаю до Тебе Пречи-
стая въ надѣѣ Твоего милосердія и неиз-
реченой Твоєи благодати. Подай менѣ,
якоже и прочимъ грѣшникамъ на тѣмъ
мѣсци удоволеня Твого помѣчь и заступи
мене недостойного передъ Сыномъ Твоимъ
единороднымъ, Господомъ нашимъ Іису-
сомъ Христомъ, щобы справедливо повзя-
тый свѣи гнѣвъ за мои прогѣшенія пере-
мѣнивъ въ милосердіє и ѡтпущенье. Не
дай менѣ погибати въ грѣхахъ моихъ, но
Ты, яко жерело ласки, подай богацтво
тоижь ласки менѣ просячому; дай окаян-

ному, котрый Тя молитъ, въ имени Сына Твоего едиnorodного, щобымъ удостоивши ся Твоей милости, съ Тобою мѡгъ Ёго славити во вѣки вѣчнй, аминь.

С о п р у г и.

В. К.

(Конецъ).

Одна побожна жена мала дуже перероротного и безбожного мужа. Одного дня той чоловѣкъ якъ звичайно напивавъ ся въ корчмѣ до пѡзної ночи. Пѡдпивши сказавъ до своихъ приятелѣвъ, що съ нимъ разомъ напивали ся: Слухайте! я не знаю, чи кто въ свѣтѣ має такъ добру жену, якъ моя. Она правдивый ангелъ. Все бы добре було, кобы лишъ не була такъ набожна. Заложивъ бымъ ся съ вами, що, если теперь о пѡвночи прійдемо до мене, она встане зъ постелѣ и прилагодить намъ вечерю, не сказавши нѣ одного слова анѣ ѡтворкнувши. На тоє пѡдняли ся братья по питю и сказали: „То не може бути!“ Нуже

заложи́мъ ся.“ Они заложи́ли ся, повста-
вали сейчасъ и съ повными головами, спѣ-
ваючи по дорозѣ и ухкаючи прійшли до
знанои имъ хаты. Прійшовши сюды, стали
гуркати костурами и каменьемъ до ôкна и
клика́ли бѣдну жени́цу, щобы зара́зъ
встала и постарала ся имъ о добру ве-
черу. Що же думаєшь Гану́сько або якъ
тамъ называєшь ся, чи встала зара́зъ тота
бѣдна же́нщина? Ты бы навѣрно кри-
вымъ поглянула окомъ, если бы тво́й мужъ
такъ пôзно верну́въ ся домôвъ и пробу-
дивъ тя изъ сну. Если не ведромъ воды
то певно мѣтлою ты бы прогнала изъ сво́ей
хаты такихъ гульта́въ, а на свого мужа
ты бы цокотала, доки бы не засну́въ и
grimнула бысь дверми, щобы все трясло
ся. Но кто ходитъ въ школу Христову,
той учить ся бути лагôдныхъ и терпе-
лымъ. Ся жена встала сейчасъ, не сказала
нѣ слова, поглянула на свого мужа ласка-
вымъ окомъ, пôйшла въ кухню и прилаго-
дила вечеру для него и его друзей. Друзя
поглянули съ укусомъ одинъ на другого
и не могли надивовати ся зъ такои терпе-
ливости. А не одинъ подумавъ: тото я
розкажу и сво́ей же́нѣ, щобы и она за-
дивила ся на сесю. Мужъ же сидѣвъ тихо
и задумчиво, бо вхопивъ го якійсь гдубо-
кѣй бôль и туга. Коли розôйшли ся его
прѣяте́ль, стану́въ передъ сво́єю же́ною,

заплакавъ якъ мале дитя и просивъ прощенія, що такъ часто ю засмучавъ. Оттакъ приобѣцявъ ей, що ѡтъ теперъ буде всѣмъ иншимъ чоловѣкомъ, що уже не буде волочити, нѣ напивати ся, а на карты и не погляне. Пообѣцявъ такожъ, що уже буде жити по христіянськи и въ страсѣ Божѡмъ. И дѣйстно перемѣнивъ ся совершенно.

Вотъ еще одна повѣстка.

Одна жена мала чоловѣка, що бувъ всѣмъ, — лишъ не мужемъ. Всѣ корчмы и горѣвчані мѣся обходивъ найменше 2 разы на день. Коли прійшовъ домѡвъ, лѣтали всѣ стѡлцѣ и горшки зъ одного кута въ другій. Дѣти убѣгали зъ дома, коли узрѣли, що батько иде. Бѣдолашна жена мала бѡльше синякѡвъ на плечахъ, якъ волося на головѣ. Но мимо того не була такою, якъ другі жены въ селѣ. Она не ѡтповѣдала мужеви на одно слово трема, но терпѣла, молила ся и трудила ся. Залляла ся неразъ слезами, но скоро завладѣла собою. Одного дня сидѣвъ ей мужъ на порозѣ и сперши ся замысливъ ся глубоко. Хотѣвъ щось сказати, но гейбы не важивъ ся. „Слухай, жено,“ сказавъ въ кѡнци, я живымъ ворогомъ для тебе, такъ не має бути, я або повѣшу ся або переиначу ся.“ Ѳтъ тогды не покушавъ нѣ горѣвки нѣ пива. Коли ишовъ по при корчму, не хотѣвъ нѣ

погляпути на ню. Ухилявъ ся ôтъ ней, якъ лихій кропила. Въ вечеръ всегда бувъ дома, а съ женою живъ въ спокою и любовѣ. Ёсли же бы жена була сварлива, то певно бы не поправивъ ся.

Но не лишъ съ мужомъ а и съ другими особамъ въ хатѣ треба бути терпеливою. Може у тебе свекруха або кто иншій уѣдливый. Що же съ тими робити? До св. Златоустого прійшла разъ жена и спытала ся о порадѣ. Не пытала ся, Богъ, знае що, но що робити, щобы зробити щось доброго на славу Божу. Св. Іоаннъ Златоустъ сказавъ: „Коли хочешъ зробити добре дѣло на славу Божу, прійми до дому якого бѣдака и корми его для Христа.“ Она такъ и зробила. Небавомъ зновъ прійшла до Святителя и сказала: „святый отче, дѣло котре вы менѣ порадили, не такъ тяжке, якъ я думала. Бѣдакъ принятый мною покôрный и вдячный, а я съ нимъ не крестикъ маю а радôсть и потѣху. Дайте ми якій крестикъ!“ Святитель сказавъ: „знаю я и крестикъ.“ Пôславъ до неи бабу уѣдливу и сварливу, язукату и зубату, якъ самъ лихій. Коли побожна жена робила добре, то она ёю лаяла и уѣдала якъ змій. Прійшла ся честна жена до святого мужа и промовила: „теперь уже все добре, я маю дѣйственный крестъ въ хатѣ, котрымъ могу заслужити си на небо.“ Що же тобѣ до

того? Вотъ не святой якій, а самъ Богъ по́славъ ти въ хяту такую у́дливу бабу. Богъ знає, що то за дѣльце. Отже хоче Богъ, щобы ты упражняла ся въ терпеливости и покорѣ и тымъ заслужила си на небо. Хочъ бысь ся въ тѣмъ уколола, щобы потекла кровь зъ раны а слеза зъ ока, то тото ничо, черезъ тоє заслужишь си вѣнецъ, котрымъ и самъ Богъ обрадує ся. Лишь троха потерпи. Не хоркочи и не нарѣкай!

Єще одно. Мужу и жено введѣть у себе, чого єще нема у васъ. Нехай у васъ буде що дня Богослуженье. Христіянський дѣмъ має бути капличкою. А якъ же то зроби́ти? Въ хатѣ гостить ся, спить ся и робять ся всякѣ работы. Такъ постановивъ самъ Богъ. Но щобы ваша ѣда и вашѣ дѣла були благословені, то освящайте ихъ молитвою. Молитва годує душу и тѣло. Отже помолѣть ся що дня рано и въ вечерѣ, передъ всякою роботою и ѣдою. А и кромѣ того частѣйше на день згадайте о Бозѣ. Такъ робѣть особливо, коли васъ непекоять зліи мысли и искушенія, згадуючи, що Богъ все знає и видитъ. Зліи мысли и искушенія якъ осы; ранять и душу и тѣло. Отже наставляйте на тоє, щобы ихъ ѡтогнати.

И єще одно. Не соромѣть и не надуживайте замужного стану... Побравши ся многіи думаютъ, що имъ уже все дозво-

лено. Тимъ то и грѣшати не разъ тяжко, а однакъ не сповѣдають ся и такъ гинуть въ тяжкихъ грѣхахъ. Но на судъ ужасне ся не одинъ, коли за тоѣ буде осужденый на вѣчну погибель. Тожъ если о чѣмъ не знаешь, чи може не такъ має бути межи мужемъ и женою, спытай ся якого совѣстнаго сповѣдника. Не стыдай ся, щобысь въ день суда не стыдавъ ся передъ своимъ судією, котрый все знае и видитъ.

Блескъ и суета.

Давно се було. Въ Абисиніи умеръ старый цѣсарь. Проклоны народу сопроводжали его до гробу, бо онъ провадивъ безнастаннй вѣйны и черезъ се стративъ богато вѣйска и край замѣнивъ въ пустыню. Наставъ новый цѣсарь. Нарѣдъ складавъ ему присягу и тогдѣ отбуло ся торжество ѡтдана почести новому володареви. Цѣсаря впроваджено на престолъ. На головѣ его блестѣла корона, въ руцѣ

державъ скиптръ а одѣтый бувъ ба-
 границею. Тогдѣ выступило зъ поме-
 же народу 4 державныхъ мужѣвъ съ
 патріархомъ на передѣ. Оденъ зъ нихъ
 нѣсъ въ рукахъ чоловѣчу чашку, дру-
 гій начинье съ землею, третій начи-
 нье съ огнемъ, четвертый голый мечъ.
 Они вклякнули, уцѣловали руки цѣ-
 саря а потому пѣднесли ся. Нарѣдъ
 закричавъ: Многая лѣта! и настала
 велика тишина. Тогдѣ патріархъ
 взявъ чашку зъ рукъ першого дер-
 жавного мужа, знизивъ ся до цѣ-
 саря и ставъ до него такъ говорити:
 „Памятай о цѣсарю, що колись и твоя
 голова стане такою чашкою. Кто знає
 чи на сей чашцѣ не спочивала колись
 корона! А коли певно, що смерть му-
 сить ѡдоброти тобѣ тую золоту корону
 то старай ся, о цѣсарю, щобысь не
 утративъ небесного вѣнця, бо земска
 корона єсть минуема, — небесна не-
 тратить свого блеску николи!“ По-
 томъ взявъ патріархъ начинье съ зем-
 лею и промовивъ: Землею єси и въ
 землю обернешь ся. Землею твоє тѣло

тожь не вважай его нѣ золотомъ, нѣ дорогимъ камѣнемъ, але пануй и надъ нимъ. Твои богатства, се мертва земля, тожь не привязуй ся до нихъ але дбай о дѣла такѣ, щобы завели тебе до неба.“ Опѣсля взявъ патріархъ начинье съ огнемъ и ставъ говорити: „Якъ сей огонь свѣтитъ, такъ ты просвѣчуи въ краю словомъ и чиномъ. Якъ теплый есть сей огонь, такъ нехай сердце твое тепломъ огортае всѣхъ по́дданныхъ. Огонь чиститъ золото и ты очисти своего духа ѡтъ пересудѣвъ, свое сердце ѡтъ пороковъ. Не дай ся побѣдити покусамъ маючи на гадцѣ вѣчный огонь.“ Въ кѡнци взявъ патріархъ мечъ и промовивъ до цѣсаря такъ дальше: „Не завдавай мечемъ жадныхъ ранъ своимъ вѣрнымъ по́дданнымъ. Держи мечъ въ похвѣ, якъ довго можешь, но бѡльше ѡтъ меча цѣни плугъ. Смѣло вытягай мечъ противъ пороковъ и несправедливости. Не забувай нѣколи, що сей мечъ може звернути ся и противъ тебе самого. Онъ висить надъ твоєю голо-

вою, и легко може бути, що упаде на тебе коли тільки панувати будешь несправедливо. Тодѣ повстануть чужі противъ тебе — крайне піднесуть такожъ бунтъ а хотяй-бысь и утѣкъ передъ одними и другими, то естъ Одиень, передъ котрымъ не зможешь утечи и котрого ударъ всегда поцѣ-лить.“ По тыхъ словахъ замовкъ до-стойный старецъ и поклонивши ся низенько ѡдѡйшовъ. А новый цѣсарь панувавъ довго на добро своихъ під-данныхъ. „При всѣхъ словахъ и дѣлахъ твоихъ памятай на послѣдні твои рѣ-чи (то е смерть, судъ, небо, пекло) и николи не согрѣшишь.“

Л.

Для старыхъ и молодыхъ.

Зѡ старыхъ и брудныхъ шмать вы-
рабляють люде бѣлый якъ снѣгъ папѣръ,
на котрѡмъ пишуть и малюють. Подѡбно
дѣсь и съ людьми, що мають брудну со-
вѣсть. Грѣшныхъ людей дотыкає Богъ
тяжкими злиднями и робить зъ нихъ чи-
стыхъ и красныхъ душею а тогды они не
одному стають въ помочи и прислузѣ.

Люде, що посѣдають сильну вѣру,
суть мовъ - бы сильнѣ дерева котрѣ, хотяй
буря поломить ихъ, мають еще досыть
жизненои силы, щобы ѡдродити ся и ѡд-
молоднѣти. Люде малои вѣры суть подѡ-
бнѣ до старыхъ спорохнявѣлыхъ деревъ,
котрѣ по бурѣ не можуть уже поправи-
тись.

Святѣ подають намъ дуже добрый
способъ на се, щобы все, що робимо,
зробити добре. А именно: кожде наше
дѣло такъ робити немовъ - бы се було уже
последне дѣло въ нашѡмъ житю. Св. Ва-

силій додає: Май на гадцѣ всегда послѣдну хвилю свого житя. Коли встаєшь зъ сну то сумнѣвай ся чи ты еще въ вечерѣ жити будешь, а коли кладешь ся до сну то не будь певный, що побачишь еще ранокъ. Тогды будешь успѣшнѣйше побѣджувати покусy до грѣха и о много лучше выповняти добрі дѣла.

Родичѣ, котрымъ смерть забрала дѣти въ цвѣтѣ житя повинні памятати на ті слова книги Премудрости: „Взятый бувъ, щобы злоба не ѡтняла му розуму а месть не звела души его. Угодна бо була Господу душа его, тому поспѣшила зъ посреди лукавства“. (4. 11. 14).

„Посланникъ“

одинокa церковно-народна часопись,
выходить 1. и 16. каждого мѣсяця. Предплата
на рѣкъ 2 злр., пѣвъ року 1 злр.

Книжочки мисійнѣ

выходятъ точно каждого мѣсяця. Цѣна 3 кр.
Оправный рѣчникъ книжочокъ 50 кр.

О наслѣдованіи Іисуса Христа

вѣкопомна книга Томи зъ Кемпіе, займае
перше мѣсце по св. писъмъ. Може служити
за молитвословъ въ церквѣ и за побожное
чтеніе въ дома. Цѣна безъ оправы: на звы-
чайнѣмъ папери 50 кр., на велиновѣмъ 70 кр.

Нѣчь Виолеемска

Ораторіумъ сценічне въ 4 актахъ съ мно-
гими спѣвами и колядами 45 кр.

Библіотека Посланника

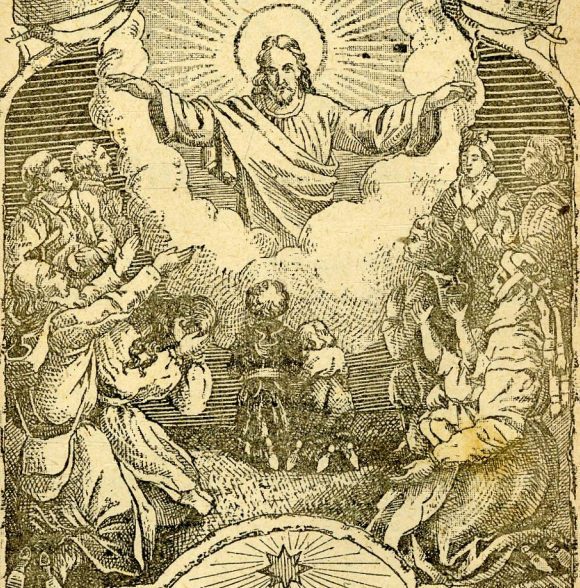
мѣститъ образки драматичнѣ для сельскихъ
сценъ. Число 1 и 2 по 20 кр.

Збѣрникъ церковно-народныхъ пѣсень
съ нѣтами. Цѣна 10 кр.

Всѣ

книги церковнѣ, Молитвословы,
Житія святыхъ и пр. просимо за-
мовляти тѣлько черезъ Редакцію
„Посланника“ въ Лапшинѣ почта
Бережаны. Всяка посылка книжокъ тѣлько
за послѣплатою.

ПРІЙДІТЕ КО МНѢ ВСИ

КНИЖОЧКА

МИСІЙНА

Рѣкъ 1896.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число осьме.

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНЬСКІЙ

РЕДАКТОРЪ „ПОСЛАНИКА“, „КНИЖОЧОКЪ МИСІЙНЫХЪ“
И „РУССКОГО АМВОНА.“

ВЪ ЛАПШИНЪ ПОЧТА БЕРЕЖАНЫ.

„КНИЖОЧКИ МИСІЙНІЙ“

выходятъ каждого мѣсяця и коштуютъ рѣчно :

по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.;

по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокі числа по 3 кр.

— Менше якъ 5 не посылаетъ ся. —

ПЕРЕМЫШЛЬ.

ЗЪ ДРУКАРНѢ Н. ДЖУЛЫНЬСКОГО,
1896.

Св. Ольга
царша християньска княгиня.

В Ъ Р А.

Безъ Бога и вѣры, товаришу милый
Не найдешь ты щастя, долѣ не зголу-
[бишь,

И марно безъ Бога пойдешь до могилы,
И скверно безъ вѣры душу ты погубишь!

Коли тобѣ сердце томить зловорога
Нужда и горе тисне тя безкрае,
Ты Христiянине помолись до Бога,
Бо то́лько вѣра несчастныхъ спасает!

Бо лишь молитва гоить сердца раны,
И по злыхъ годинахъ дастъ тобѣ спочати,
Коли око боже соненькомъ спогляне
Сплыне свѣтло щастя на рускіи хаты!...

Символъ вѣры.

Передне слово.

Коли Апостолы, послушнѣ приказови Господньому мали по Сошествію св. Духа розойти ся по цѣлѣмъ свѣтѣ и проповѣдати Слово Боже, постановили передъ своимъ ѡтходомъ выложити при помочи св. Духа цѣлу вѣру Христову въ короткихъ словахъ, щобы кождый мѡгъ легко въ памяти задержати се, въ що конечно вѣрити повиненъ. Зойшли ся разомъ и уложили Символъ вѣры або Складъ вѣры. Сей Апостольскій Складъ вѣры дѡставъ назву Символа вѣры с. е. Знака вѣры, бо по тѡмъ, кто сей Складъ знавъ и визнававъ, пѡзнавано уже втогды вѣрнаго христіанина.

Символъ сей (а именно першу половину его) розширено обьясненіями въ р. 325 на першѡмъ вселенскѡмъ соборѣ въ Нїкеѣ. Въ тѡмъ бо часѣ повставъ ложновѣрецъ Арії, та ставъ ширити ложну науку о божѣ-

ствѣ І. Христа. Треба було конечно науку о божествѣ І. Христа выяснити и заблудженъе Арія ѳткнати. Въ тѣй цѣли скликали папа св. Сильвестеръ І. и цѣсаръ Константинъ Великій: Першій вселенскій соборъ до Нікеѣ въ р. 325. Соборъ сей узнавъ науку Арія ложною и при помочи св. Духа выяснивъ mezi иншимъ и се, якъ мають ся розумѣти слова въ Складѣ Апостольскѣмъ: „Вѣрую въ Іисуса Христа Сына Божого единогодного, Господа нашего“ а именно, що І. Христосъ есть Сыномъ Божиимъ единогоднымъ, народженимъ ѳтъ Бога Отця передъ всѣми вѣками; що І. Христосъ походить ѳтъ Бога Отця, якъ свѣтло ѳтъ свѣтла, яко Богъ правдивый ѳтъ Бога правдивого, що есть роджениый, не сотворениый, одного существа съ Богомъ Отцемъ, та що черезъ І. Христа, рѣвно якъ черезъ Бога Отця зѣставъ сотворениый цѣлый свѣтъ.

Оцѣсля повставъ новій єретикъ Македоній, котрый ставъ перекручу-

вати и зле толковати науку І. Христа проповѣдану Апостолами, о третій Особѣ Божій, о св. Дусѣ; показала ся отже потреба выяснити слова Апостольского Символа: „Вѣрую въ св. Духа“ та торжественно оголосити правдиво апостольску вѣру. Тому збравъ ся ІІ. вселенскій соборъ въ р. 381 до Царгороду и ту обьяснено науку о св. Дусѣ, бо до Символа вѣры додано слова, що Духъ св. „есть Господомъ животворящимъ, походить отъ Отця и Сына и Ему належитъ ся рѣвный поклѣнъ и рѣвна слава якъ Богу Отцю и Богу Сыну, та що сей Духъ св. обьявлявъ старозавѣтнымъ пророкамъ будучи рѣчи“. Тутъ отже розширено другу половину Символа.

Розширений обьясненями Апостольскій Символъ вѣры называеься: Нікео-Царгородскимъ. Церковь захѣдна уживае въ щоденныхъ молитвахъ Апостольского Символа вѣры; Церковь восточна отже и мы, Нікео-Царгородского. Одинъ и другій роздѣляеься на 12 членѣвъ або частей и мѣ-

ститѣ въ собѣ всѣ правды вѣры Христовои. Звычайно называемо сей символъ однимъ словомъ „Вѣрую“ бо тымъ словомъ починаєсь ѡнъ и се слово має ся розумѣти при кождѣмъ зъ 12. членѣвъ его.

Символъ вѣры належить до нашихъ щоденныхъ молитовъ. Єсть се молитва славословна, бо мы исповѣдуючи вѣру въ Господа Бога въ Тройци св., славимо Его, та загрѣваємо ся до береженя св. вѣры въ житю своимъ.

„Не забувайте нѣколи“ каже св. Августинъ, „щоденно ѡтмавляти Символъ вѣры, повтаряйте его частенько, щобъ жадна зъ сихъ правдъ вѣры не выпала вамъ зъ памяти. Не кажѣть: я вчера и нынѣ моливъ ся, — я молю ся щодня и тямлю его добре, — але ѡтсвѣжуйте свою вѣру въ серцю своимъ та дивѣть ся на себе. Символъ вѣры має бути зеркаломъ для насъ, дивѣть ся добре чи вѣрите въ то все, що визнаєте въ Символѣ. Вѣра се наше богатство, се одежда нашої душѣ. Чи ты не одѣваєшь ся, коли встанешъ рано

зѣ снѹ? такъ и черезъ ѡтмовлюванье Символа, повинень ты одѣвати душу свою, щобы черезъ утрату вѣры не стала она нагою“.

Примѣромъ въ тѣмъ взглядѣ може бути для насъ св. мученикъ Петро зъ Вероны. Онъ походивъ зъ родичѣвъ ложновѣрцѣвъ що вѣрили, що не Г. Богъ, але злый духъ сотворивъ першихъ людей. Коли Петро пѣдрѣсь, ѡтдали его родичѣ до школы. „Що научивесь ся въ школѣ?“ спытали разъ въ дома молоденького Петра. „Символа вѣры“ каже онъ и съ утѣхою стае мовити его на память. Перестрашені родичѣ и родина стали вмовляти въ Петра, що се, що каже ся въ Символѣ не есть правдою, бо примѣромъ людей першихъ не сотворивъ Богъ. Але хлопецъ бувъ уже перенятый ласкою божою, онъ сердцемъ вѣрувавъ въ тоє, що визнававъ въ Символѣ, тому ѡтповѣвъ: нѣ, я вѣрую въ единого Бога и т. д. Не помогли нѣ прошеня нѣ грозьбы, Петро оставъ вѣрнымъ католикомъ. Опѣсля коли

ставъ священникомъ, провадивъ житье
 вельми святе а проповѣдями якѣ го-
 лосивъ о Символѣ вѣры наворачувъ
 многихъ на правдиву вѣру. Тымъ
 стягнувъ на себе ненависть ложно-
 вѣрцѣвъ и они постановили его убити.
 Подкупленный убійникъ напавъ на св.
 Петра въ дорогѣ и мечемъ убивъ его.
 Петро умираючи мовивъ Символъ вѣ-
 ры — ту саму молитву, яку такъ го-
 рячо боронивъ будучи еще школя-
 ремъ. Онь знавъ Символъ вѣры пра-
 вдиво: бо живъ пѣсля него!

А теперъ станемо вамъ за помо-
 чію божою выкладати сей символъ
 вѣры.

Л.

(Дальше буде).

Христіянство на Руси.

Св. Ольга, перша христіянська княгиня.

Після давного переказу мавъ на Руси голосити науку христову уже св. Апостоль Андрей. Кажуть, що онъ дѣставъ ся рѣкою Днѣпромъ ажъ до Кієвскихъ гѣръ, тамъ здвигнувъ три крести и предсказавъ що: „тутъ буде ширити ся слово Боже.“

Коли въ IX. вѣцѣ св. Кирилъ и Методій проповѣдували євангеліє въ земляхъ славянськихъ, тогдѣ лучѣ божого свѣтла дѣйшли и на Русь. Особливо ревно трудивъ ся въ нынѣшній Галичинѣ св. Методій, надъ рѣками Выслою и Днѣстромъ. Епархія Методія розтягалась до рѣкъ Буга и Стиру. Онъ поставлявъ ту священникѣвъ и разомъ со своими учениками оснувавъ єпископства.

Въ тѣмъ часѣ (въ р. 865) поплыли зъ Кієва два рускѣ бояре Аскольдъ и Диръ долѣ рѣкою Днѣпромъ и нацали на Царгородъ. Цѣлу нѣчь

моливъ ся нарѣдъ съ патріярхою въ церквѣ до Пречистой Дѣвы, на Влахернѣ. щобы упросити помочи бо- жои а на другій день взявъ патрі- архъ одѣжъ Пречистой Дѣвы, яка пе- реховувала ся въ церквѣ и середъ торжественного походу погрузивъ еѣ въ море. Наслѣдкомъ сего повстала буря такъ велика, що понищила ко- раблѣ Русинѣвъ а тымъ перераженій рускій бояре ѡтступили ѡтъ нападу, приняли св. крещеніе и взяли съ со- бою на Русь проповѣдникѣвъ христі- янской вѣры. Такимъ чиномъ прій- шли на Русь новіи силы проповѣдничіи.

Князѣ и многіи зъ народу стали христіанами, однакъ загальне навер- ненье Русинѣвъ не було еще довер- шене, бо бѣльша часть народу руского оставала и на дальше поганьскою.

Князь Олегъ, що рядивъ въ и- мени малолѣтного Игоря, бувъ цѣлою душею поганиномъ. Онъ однакъ не переслѣдувавъ христіанъ, тожъ хри- стіянство ширило ся на Руси и за

єго наслѣдника Игоря було уже много церквей. Въ Кієвѣ була престольна церковь св. Іліи.

Далеко красші часы для христіянства на Руси настали за нанованя вдовы Игоревой, великої княгинѣ Ольги. Ольга володѣла (945 — 957) въ имени малолѣтнього сына Святослава. Коли пересвѣдчила ся о правдивости вѣры Христовой, удала ся съ многими дворянами до Царгороду и ту маючи уже 67 лѣтъ приняла св. крещеніє зъ рукъ патріярхи Теофілякта. Въ крещенію одержала имя Єлены а крестнымъ отцемъ єѣ бувъ цѣсарь Константинъ Багрянородный. Патріярхъ окрестивши Ольгу сказавъ до неѣ: „Ты єси благословенна въ женахъ рускихъ, бо Ты полюбила свѣтло и покинула темноту“. За єѣ примѣромъ поѣшли рускі бояре - дворяне. Межи церквою восточною грецкою а захѣдною римскою була тогдѣ повна єднѣсть: Ольга отже а зъ нею прочі Русины прийняли христіянство по обряду греко - католицькому.

Велика княгиня Ольга вернула въ Кієвъ и старала ся намовити сына Святослава, щобы принявъ вѣру христіянську, що тымъ бѣльше лежало єѣ на серци, бо и нарѣдъ ишовъ за примѣромъ поганьского князя и оставъ въ идолопоклонствѣ. Щиро молила ся Ольга о наверненье цѣлои Руси. „Нехай дѣе ся воля божя“ казала она, „якъ Богъ змилосердить ся надъ моею рѣднею и надъ народомъ моимъ, то наверне серця ихъ до себе“.

Ольга умерла 11. Липня р. 969 а передъ смертію розпорядила, щобы на єѣ гробѣ не чинено поганьскои тризны (ихъ поминокъ). Єѣ похорони були христіянскіѣ. Мощѣ великой княгинѣ оказались въ коротцѣ нетлѣнными, тожъ церковь вчислила Ольгу межи святихъ и въ ХІ. вѣцѣ призначила на празнованье єѣ памяти день 11. Липня.

Свята Ольга зове ся въ исторіи зорею ранѣшною, що звѣщає прихѣдъ сонця, то єсть заведенье христіянства

на Руси а лѣтописецъ каже, що Ольга яснѣла mezi поганами якъ бѣлолицый мѣсяць середъ темной ночи. Христіянство на Руси стратило зъ єѣ смертію велику пѣдпору.

Найкрасшій спосѣбъ почитаня Святыхъ — се наслѣдованье ихъ чesноть. Стараймо ся и мы наслѣдувати св. Ольгу въ любви до своего народу руского, въ привязанію до св. вѣры и обряду св.

Л.

Для школярѣвъ.

„Испитайте писаній... и та суть свидѣтельствующая о мнѣ.“

Слова І. Хр. записані у св. Іоанна.

Разъ сказавъ І. Христосъ притчу : Одинъ господарь насадивъ виноградъ, обгородивъ его и ѣтдавъ его робѣтникамъ, щобы працювали въ нѣмъ та опѣсля здали рахунокъ зъ всего. Коли прійшовъ часъ збираня овочѣвъ, пѣ-

славъ господарь слугъ до робѣтниковъ,
щобы ѡтдали овочѣ. Робѣтники поуби-
вали тыхъ пѣсланцѣвъ. Господарь пѣ-
славъ другій разъ пѣсланцѣвъ а они
то само зробили съ ними а коли въ
кѣнци пѣславъ до нихъ сына свого, то
робѣтники вывели его за виноградникъ
и тамъ убили его. И щожъ — пытае
І. Христось буде тымъ робѣтикамъ
за се, тогдѣ коли прійде до нихъ самъ
господарь? Господарь укарае ихъ
строго а виноградникъ ѡтдасть ин-
шимъ робѣтикамъ, що будуть ста-
ранно працювати и овочѣ ѡтдавати.

Сею притчею дае намъ Спа-
ситель до пѣзнаня, що кождый зъ
насъ обовязаный працювати и що
прійде часъ, що будемо мусѣли здати
обрахунокъ зъ своєї працѣ передъ
Господомъ, бо виноградникъ, означае
свѣтъ, робѣтиками въ нѣмъ суть
всѣ люде. Пѣсланцѣ господаря се мужѣ
божї, якї Богомъ були пѣсланї на
землю на науку вѣры и обычаѣвъ.
Бувъ въ сѣмъ винограднику то есть у
насъ на землі и Сынъ Господаря

т. є. І. Христось и Ёго гакъ якъ и тамтыхъ люде убили. При кѣнци свѣта покарає Г. Богъ тыхъ, що не працювали за життя свого. Кождый зъ насъ зовесь робѣтникомъ, се-бѣ то кождый обовязаный працювати чи то тѣлесно чи умственно. Такою працею умственною єсть наука въ школѣ. „Читайте писмо святе, бо оно о менѣ свѣдчить“ сказавъ разъ І. Христось до жидѣвъ, що не хотѣли повѣрити, що Онъ єсть Спасителемъ свѣта. А тѣи слова заохочуючы до читаня, до науки, ѣдносять ся и до науки школьной. І. Христось неначе кличе до школярѣвъ: „Прикладайте ся до книжки а пѣзнасте лучше мене, Господа Свого.“ Ученики повинны бѣти послушны тымъ словамъ Іисуса и прилѣжно учить ся, бо черезъ науку пѣзнають безконечну доброту и неограничену мудрѣсть Господа, пѣзнають свои обовязки взглядомъ Него и своихъ ближнихъ.

Коли І. Христось мавъ 40 днѣвъ принєсла Ёго Пречиста Дѣва до церкви, щобы Ёго посвятити Г. Богу.

Тамъ стрѣтила Она побожного старця Сімеона и сей взявъ св. Дитя на руки та дякуючи Господу Богу за се, що давъ ему дочекатись приходу Спасителя, назвавъ Іисуса свѣтломъ науки, котре має просвѣтити цѣлый свѣтъ. Для науки, на се, щобы насъ учити, прійшовъ Іисусъ до насъ, тожъ кто зъ науки не хоче користати, наколи може, кто не любить науки — сей не повиненъ и зватись христіяниномъ. Памятаймо, що не богатство та слава земска суть цѣннѣ передъ Господомъ, але чеснота, святѣсть, праведнѣсть житя, терпеливѣсть и задоволенье малымъ — робять насъ цѣнными передъ Нимъ. Такихъ чеснотъ мають ученики набути въ школѣ и зможуть се зробити, наколи постановлять собѣ посвятити всѣ свои мысли, слова и дѣла — цѣле свое житье въ школѣ и по за школою на службу для Бога.

„Щасливѣ суть очи, котрѣ видять тоє, що вы видите, бо кажу вамъ, що многѣ хотѣли - бы були видѣти тоє, що вы видите и чути тоє,

що ви чуєте и не чули“ такъ казавъ. І. Христось а тїи слова Ёго ѡтносять ся и до ученикѡвъ. Щасливї суть тї, що мають случайнѡсть чогось красного и доброго научити ся, тожъ дякувати повиннї Господу за се добродѣйство и молити Ёго, щобы удержавъ ихъ въ здоровю и прилѣжности, щобы могли пѡзнати „якъ великій есть Господь и якъ чуднї дѣла Ёго.“

О молоденькѡмъ Іисусѣ розказує намъ св. письмо, що Онъ рѡсь „въ мудрости и ласцѣ у Бога и людей.“ Ученики повиннї взяти собѣ за примѣръ сего молоденького Іисуса и дбати, щобъ взростали въ мудрости, щобы присвоювали собѣ що разъ бѡльше вѣдомостей, конечно потрѣбныхъ въ будучѡмъ житю. Треба примѣрнымъ поведеньемъ и пильнымъ поступомъ въ науцѣ заслужити собѣ на ласку у Бога и любовь у людей. Іисусъ бувъ послушнымъ Матери Своѣй и Іосифу опѣкунові Свому. Кто отже слухавъ и кого? Іисусъ Христось, Самъ Богъ слухавъ людей — слугъ

своихъ и то лишъ длятого, щобы намъ дати примѣръ, якъ маємъ поважати и слухати родичей и учителѣвъ своихъ. „Повинуйте ся наставникамъ вашимъ, бо они чують надъ душами вашими и мають здати зъ сего отвѣтъ передъ Богомъ.“

Якъ учитель заступають ученикамъ родичѣвъ и навчають ихъ добра, такъ и ученики суть въ школѣ не наче дѣти одного ѳця и матери и якъ брата — сестры повиннѣ межи собою любити ся. Всякій гнѣвъ, не милѣ жарты, злѣсть, бѣйка, проклоны, обмовы, та такѣ иншѣ тяжкѣ грѣхи нехай не мають мѣсця въ життю ученикѣвъ. Ученики повиннѣ поведеньемъ своимъ показати: що школа — наука злучила ихъ въ одну велику родину, въ котрѣй спѣльно, разомъ хочуть набувати вѣдомостей, вѣбогачувати своѣй розумъ и ублагородняти своє серце на славу божу, на добро свого народу.

Тѣлько такѣ ученики, що такъ поступати будуть, почують колись

отъ Учителя небесного І. Христа слова: „Приходѣтъ дѣти до мене, бо вамъ належить ся царство небесне.“

Л.

СѢЛЕЦЪ БЕЛЗКІЙ въ окружѣ сокальскѣмъ.

Село Сѣлець - белзкій, положене при мурованѣй дорожѣ межи мѣсточками Кристинополемъ и Мостами, не стоитъ побудоване въ звязи, якъ то видати по другихъ селахъ, але оно розлягає ся на широкѣй просторѣ надъ закрутами рѣки Раты, донливающей подальше за селомъ до Буга. При назвѣ Сѣлець, означає додатокъ „белзкій“, що село стоитъ побудоване недалеко отъ мѣсточка Белза, та розрѣжняє ся отъ другихъ Сѣльцѣвъ, якихъ у насъ бѣльше. Рѣка Рата, vyplивающая зъ гористого жерела въ селѣ Верхратѣ, зъ отти ей назва Рата, єсть при выпливѣ малымъ по камѣняхъ журчачѣмъ поточкомъ,

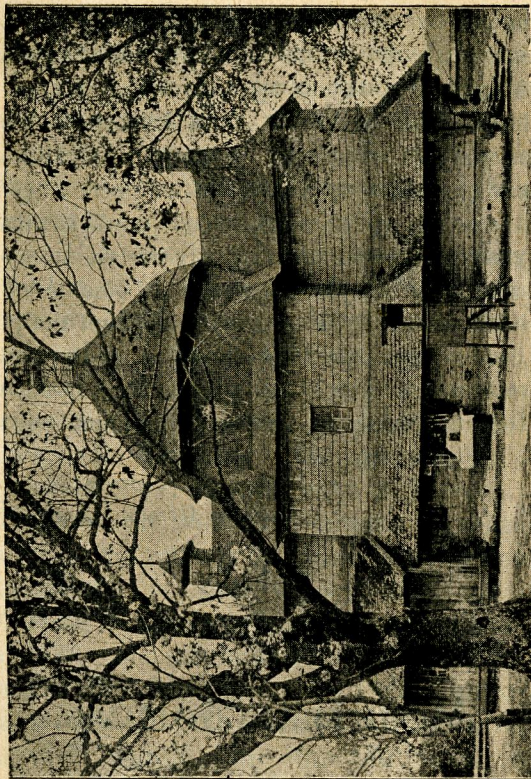
побѣдѣе ся въ дальшѣмъ бѣгу засиляна другими потоками; въ Сѣльци белзкѣмъ есть вже она ширшою рѣкою, по ней бо плынуть тратвы наладованіи деревомъ, котріи выдоставши ся на Бугъ та Вислу, пристановляють ся при берегахъ торговельного мѣста Гданьска. Зъ берегѣвъ Раты, мѣстами на кѣлька метрѣвъ высокихъ выстирчають зъ пѣдъ землѣ въ неладѣ поваленіи грубѣи, почорнѣли дубы, и русло той рѣки есть завалене дубами; пѣдъ дубами стрѣчають ся роги зъ оленѣвъ и зъ турѣвъ, одніи добре перехованіи, другіи зубомъ часу поспутѣи. Се наводитъ на здогадъ, що надъ Ратою мусѣли бути въ старину обширніи густіи лѣсы, въ котрыхъ проживали оленѣ и туры, що мусѣли бути ту и великіи перевороты, въ котрыхъ выкоренились та повалились въ неладѣ высокіи дубы на землю. Груба верства землѣ яка покрывае тѣ дубы и чорна ихъ краска всказують на се, що у берегѣвъ и въ руслѣ Раты почивають высказаніи дубы не лѣта, але вѣки. За для застеленного русла дубами, есть на Ратѣ утруднене рыболоство, хочъ пѣсля высказу знатокѣвъ натуралистѣвъ

причисляє ся Рата до рыбнѣйшихъ рѣкъ, она бо має всѣлякѣ гатунки рыбѣ, якихъ не мають другѣ хочѣ ширшѣ и глубшѣ краєвѣ рѣки.

Сѣлець - белзкій лежить на пѣскова-
тѣмъ пасмѣ, котре почавши зъ поза Сѣ-
нявы и Лежаньска тягне ся на широкой
просторѣ въ рѣжныхъ напрамахъ поза гра-
ницѣ Галичины и добѣгає ажъ до прибе-
режѣвъ Бальтицкого моря. За для непло-
дородной цѣлковитѣй почвы, єсть нарѣдъ
въ Сѣльци белзкомъ бѣдный и лише ма-
лый процентъ господарѣвъ обходитъ ся
безъ купна на преднѣвку хлѣба. Выпасы
худобы и зарѣбки въ лѣсахъ становлять
ихъ удержанье. О первѣстнѣмъ основанію
села нѣтъ слѣдѣвъ, переходує ся лише пе-
реказъ, що оно въ старину стояло побу-
доване съ церквою въ купѣ на поляхъ
званныхъ „копанями“ въ напрямѣ до тепе-
рѣшной шклянної гуты, тамъ бо выору-
ють ся черепы зъ глиняныхъ сосудѣвъ.
Подальше за селомъ була побудована кир-
ничка съ капицею, при котрой мали ме-
шкати пустельники. Се мѣсце зване „ба-
заромъ“ оточене грубыми дубами и ли-

памы, всказують люде; кирничка стоить до теперь, но що сталося съ капличкою, не знати. Коли при нападахъ татарскихъ зрабовано и спалено до корѣня село съ церквою, перенесли ся полишеніи при житію люде на нове мѣсце, де опѣся повстало село. Въ часѣ нападу выправили Татары таку рѣзню межи поймаными людьми безъ пощады вѣку, що зъ пролятой христіянскои крови мала зачервонѣти ся Рата. Пѣсковатый горбокъ де тота рѣзня ѡтбувалась, прозвано „Кровицею“, и до теперь выдувають вѣтры зъ пѣску на тѡмъ мѣсци то бѡльше то менше струпѣшлѣи кости людскѣи. Перенесенье села въ глубшій лѣсы въ мочаристу низину, помѣжь рамена крутой Раты, хочъ оно могло по части укрывати людей передъ дикунами татарями, то має теперь таки послѣдки, що при выливахъ Раты, стоить значна часть села пѡдъ водою, найблизшѣи сусѣды сообщаютъ ся съ собою на човнахъ, на якихъ и мертвѣхъ доставляютъ въ церковь. Щобъ лиху запобѣгти, усыпано по дворѡчной тяжкой працѣ високу греблю, побудовано фундами громадскими довшій мѡстъ на

Ратѣ 1893 р. бы при повѣняхъ, котрі суть въ Сѣльци дуже страшні, бодай съ деякою частею села пѣшу комунікацію удержати. По спаленю села съ церквою Татарами, побудовано деревяну капицю по за селомъ, при ней стояло кѣлька високихъ смерекъ, на нихъ мала пѣсля переказу въ день и въ ночи чувати варта, чи не приближають ся до села нехресты. На мѣсци высказаной капицѣ, побудовано по лѣтахъ деревяну церковь 1762 р., якъ на образку представлена, она стоить до теперъ. Въ краснѣмъ положеню, на самотнѣмъ горбочку, подальше ѣтъ села, стоить тота церковь при давнѣмъ цвинтари, окружена высокими деревами; побѣчь церковного горбка плыне быстро рѣчка „Заболотня“ засиляна допливомъ частины Раты. По при церквѣ мѣстить ся мурована звѣнница построѣна 1891 р., мурована гробова капиця родины Колтоновскихъ и Мадейскихъ, грѣбъ пок. мѣсцевого пароха о. Іоанна Лукасевича та и для мене приспособлена могила, у котрой почиває вже моя одина незабута доня, пѣдтята въ цвѣтѣ вѣку косою смерти 1888 р. Съ огляду, що

Церковь въ Сѣльци-белзкомъ.

высказана церковь есть для численнѣй мѣсцевой людности за мала, постарано ся о св. престолѣ при стѣнѣ на дворѣ, при котрѣмъ ѣтбула ся триднева духовна мисія въ праздникъ Сошествія св. Духа 1892 р. и ѣт того часу ѣтиправляе ся часто Богослуженіе при тѣмъ престолѣ, бо въ тѣсной церкви ледви третя часть людей помѣститись може, а прочіи завсѣгды лѣтомъ чи зимою стоять на дворѣ. Бы дойти до обширнѣйшѣй, ѣтповѣднѣй людности церкви, побудовано сего року цегольню и розпочато паленье цеглы, може колись при помочи Божой, стане въ мѣсци старинной нова мурована церковь.

Василій Чернецкій,
парохъ зъ Сѣльця белзкого.

Молитва убогихъ.

Голодного року 1836 жила въ о-днѣмъ маленькѣмъ мѣсточку въ Чехахъ

одна вдовиця съ 4 дѣточками въ великѡй нуждѣ. Коли докучавъ имъ голодъ, то они клякали передъ старымъ образомъ св. Єронима и молили ся а Богъ милосердивъ ся надъ ними. Але въ кѡнци дорожня змагала ся и бѣдна вдова мусѣла все попродаати, щобы хлѣба купити.

Господарь, у котрого мешкали, подавъ ихъ на ліцитацію, бо не получивъ ѡтъ нихъ чиншу за кѡлька мѣсяцѣвъ. Коли забирали имъ все, вдова и дѣти припали со слезами до образа св. Єронима и молили ся: „Святыѣ Єрониме, Ты всегда насъ ратувавъ, не опусти насъ и теперъ!“ Но ничъ не помогло, образъ выдерли имъ и поставили до ліцитаціи. „Три крайцарѣ за той образъ, кто дасть бѣльше?“ крикнувъ ліцитантъ. „Риньскій!“ сказавъ якійсь любитель образѡвъ. Всѣ здивували ся такою высокою цѣною. Но заразъ найшовъ ся другій маляръ, що приглянувши ся образѡви сказавъ: „10 реньскихъ,“ на що ѡтповѣвъ першій, що дае 50;

дальше подавъ маляръ 600 зл. а той першій любитель 1000 ринськихъ и коли никто бôльше не дававъ, онъ взявъ его за тѣ грошѣ. „Щастье мое — сказавъ онъ беручи образъ св. Єронима — що ту не було бôльше знатокôвъ, бо то правдивый, оригинальный образъ Рафаеля (найславнѣйшого маляря) онъ вартъ далеко бôльше!“

Кто зможе описати радôсть бѣднои вдовицѣ и єї дѣтей, що Г. Богъ выслухавъ ихъ молитвъ. І. Христось выразьно каже въ св. Євангелію: „Простѣть и дасть ся вамъ, шукайте а знайдете, пукайте а ôтворить ся вамъ (Лук. 11. 9.)

Л.

Згадка давно минувшихъ лѣтъ.

Давнѣйшими часами лекше було бѣдному школяреви жити на свѣтѣ. Бувало снѣшитъ такій убогій, але пильный хлоп-

чина съ горняткомъ до фурты монастыря або до брамы можлиаго пана, а отримавши страву вертавъ до дому и пильно прикладавъ ся до науки. Не було то для никого ганьбою ходити зъ горняткомъ за стравою; зъ такои милостинѣ можныхъ выйшло давнѣйше много школярôвъ на пожиточныхъ мужѣвъ краю и не одень зъ нихъ ставъ ся свѣтиломъ свого народа.

Одень убогій такий школярикъ, котрый зъ такого горнятка въ школахъ жививъ ся, по укôнченю наукъ зôставъ священникомъ, пôзнѣйше канонікомъ а наконецъ епископомъ. Горнятко тоє переховувавъ яко дорогу памятку а зôставши епископомъ, казавъ оправити въ срѣбло и ставивъ пôдчасъ обѣдôвъ передъ себе на столѣ. И не встыдавъ ся того горнятка але съ пріятностію оповѣдавъ гостямъ, що тоє горнятко пригадує ему єго добродѣѣвъ, котрыхъ память переховує въ своимъ серцю, за нихъ молитъ ся, бо они ему допомогли зôстати епископомъ.

Въ давныхъ лѣтописяхъ знаходимо такий случай записаний:

Въ однôмъ монастырѣ въ Краковѣ пôдчасъ дня ôтпустового сидѣло много гостей за столомъ. Убогій школяръ стоявъ и чекавъ покôрно съ своимъ горняткомъ на обѣдъ. Одень зъ панôвъ спостерѣгъ бѣдного хлопчину а що ему ôнъ сподобавъ ся та

виймивъ дукать зъ калитки и сказавъ : „Маєшь ту ѡтъ мене дуката ! Учи ся пильно а коли зѡстанешъ епископомъ Кракѡвскимъ, то дашь менѣ одно село въ посесію.“ Урадованый хлопчина подякувавъ сердечно за щодрый датокъ и запам'ятавъ собѣ имя сего можливого пана; сей же анѣ подумавъ о тѣмъ, що обдарувавъ бѣдного школяра.

Лѣта минали за лѣтами, богато а богато воды уплынуло за той часъ до моря. Панъ, що обдарувавъ школяра дукатомъ, черезъ рѣжнїй нещастя стративъ цѣлый маєтокъ. Спровадивъ ся до Кракова и мешкавъ въ малѡмъ домику за мѣстомъ. Цѣлый свѣй вѣкъ перебувъ при господарствѣ на селѣ ; нынѣ безъ занятія сумне провадивъ житье а журба и смутокъ угнѣтали єго душу.

Коли такъ одного разу, повернувши зъ церкви, усѣвъ передъ домомъ на лавочцѣ, побачивъ идучого до него льокая, убраного въ богату люберію. Льокай ставъ передъ нимъ и подавъ єму листъ. Здумѣвъ ся, коли вичитавъ, що епископъ запрашає єго нынѣ до себе на обѣдъ. Довго роздумувавъ надъ тымъ, зъ ѡтки ѡнъ, убогїй чоловѣкъ, приходить до такои чести. Але не було рады — убравъ ся въ найлучшу свою одежу и пѡйшовъ. Въ палатѣ епископской заставъ вже много гостей. Епископъ привитавъ єго прїязно

и посадивъ коло себе. При обѣдѣ тыми словами епископъ промовивъ:

„Я васъ для того, ласкаві гостѣ, за-просивъ нынѣ до себе, бо хотѣвъ въ ва-шій притомности вдоволити обовязкови вдячности, якій на мене вложивъ сей до-бродѣй школьныхъ моихъ лѣтъ. Яко убо-гому школяреви, дарувавъ онъ менѣ що-дробливо дуката пѣдъ тымъ условіємъ, щобымъ ему ѡтдавъ одно село въ посесію, коли зѡстану епископомъ. Богъ найдобро-тлившій учинивъ мене недостойного сво-имъ слугою. Я щасливый що вложеный на мене обовязокъ выповнити могу. Ѡтдаю тобѣ ласкавый добродѣю, одно зъ моихъ сель въ доживотье; нехай Г. Богъ тобѣ позволить еще довгій лѣта працювати на хлѣбъ насущный.“

Такъ сказавъ епископъ и подавъ го-товый записъ зъубожѣлому панови. Всѣхъ тая пригода до слезъ порушила а най-бѣльше обдарованого.

Кождый школяръ повиненъ вѣрно вы-повняти всѣ обовязки вдячности супротивъ своихъ родичей, опѣкунѣвъ, учителей и тымъ способомъ заслугувати собѣ на ласку у Бога а милость у людей.

Для старыхъ и молодыхъ.

Сохрани мене Господи ѿ грѣха, а не убоюся нѣ смерти нѣ пекла.

Тома зъ Кемпіеъ.

Якъ око чоловѣка, хотѣ-бы цѣлкомъ здорове не може ничѣ видѣти безъ помочи свѣтла; такъ и чоловѣкъ хотѣ-бы и справедливый, не може праведно жити и въ праведности остати безъ помочи божои благодати.

Св. Августинъ.

Кто ся молитъ и грѣшитъ, той ся не молитъ, але высмѣвае Бога.

Св. Іоаннъ Злат.

„Посланникъ“

одинокa церковно-народна часопись,
выходить 1. и 16. каждого мѣсяця. Предплата
на рѣкъ 2 злр., пѣвъ року 1 злр.

Книжочки мисійнѣ

выходятъ точно каждого мѣсяця. Цѣна 3 кр.
Оправный рѣчникъ книжочокъ 50 кр.

О наслѣдованію Іисуса Христа

вѣкопомна книга Тома зъ Кемпіе, займае
перше мѣсце по св. писъмѣ. Може служити
за молитвословъ въ церквѣ и за побожное
чтеніе въ дома. Цѣна безъ оправы: на звы-
чайнѣмъ папери 50 кр., на велиновѣмъ 70 кр.

Нѣчь Виелѣемска

Ораторіумъ сценічне въ 4 актахъ съ мно-
гими спѣвами и колядами 45 кр.

Библіотека Посланника

мѣститъ образки драматичнѣ для сельскихъ
сценъ. Число 1 и 2 по 20 кр.

Збѣрникъ церковно-народныхъ пѣсень
съ нѣтами. Цѣна 10 кр.

Всѣ

книги церковнѣ, Молитвословы,
Житія святыхъ и пр. просимо за-
мовляти тѣлько черезъ Редакцію
„Посланника“ въ Лапшинѣ почта
Бережаны. Всяка посылка книжокъ тѣлько
за послѣплатою.

2.9.
КНИЖОЧКА МИСІЙНА

ПАМЯТКА

ЗЪ МИСІИ.

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНЬСКИЙ

РЕДАКТОРЪ „ПОСЛАНИКА“, „КНИЖОЧОКЪ МИСІЙНЫХЪ“
И „РУССКОГО АМВОНА.“
ВЪ ЛАШИНЪ ПОЧТА БЕРЕЖАНЫ.

„КНИЖОЧКИ МИСІЙНІЙ“

выходятъ каждого мѣсяца и коштуютъ рѣчно:

по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.;

по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокі числа по 3 кр.

❖ Менше якъ 5 не посылаетъ ся. ❖

Цѣна 2 кр.

ПЕРЕМЫШЛЬ.

ЗЪ ДРУКАРНѢ Н. ДЖУЛЫНЬСКОГО.

Подъ Твою милость прибѣгаемъ!

Пѣдъ Крестомъ мисійнымъ.

Кресту Твоему, Спасе, святому
Поклѣнь и славу мы днесъ несемъ,
Бо мы спасенье по словѣ Твоему
Лишь въ Креста того силѣ найдемъ!

Святои ласки небесный здрѣй

Най оросить насъ черезъ Крестъ Твѣй.

Пѣдъ Крестомъ щиро мы обѣцали
Грѣха ся злобы все стеречи,
Слисьмо въ покусу знову попали,
Боже! въ любви Ты намъ прости!

Пѣдъ Крестомъ вносимъ молебный гласъ

Спасе разпятый, помилуй насъ!

Нашѣ обѣты днесъ понавляемъ:

Креста дороговъ пѣдемо все,

Най Крестъ святой лишь все въ серцю маемъ,

Крестъ най до неба всѣхъ насъ веде!

Вѣру, надѣю, силу любви
 Черезъ Крестъ Боже, Ты въ насъ скрѣпи!

А середъ смерти тяжелой години
 Наша надѣя, зновъ Крестъ святой!
 И Ты простишь намъ нашѣ провинны,
 Слѣ съ Крестомъ станемъ передъ тронъ Твоѣ;
 Тожъ молимъ щиро, щобы и тамъ
 Крестъ найсвятѣйшій все сіявъ намъ!

У. Н. Л.

І. МОЛИТВА

пѣдъ Крестомъ мисійнымъ.

О пречестный и животворный Крестъ Господень, освяченный Кровію Христа Господа, и освободившій насъ Его смертію ѿ смерти вѣчной! Ты еси знаменемъ побѣды на ворогѣвъ нашихъ видимыхъ и невидимыхъ; Ты маешь явити ся на небѣ въ день страшного и праведного суда Христоваго; Тебѣ поклоняю ся, Тебе славолю, и на Тебѣ роспятому праведному Господеви молю ся и Его благаю: О пресладкій и всецѣдый Господи Іисусе Хри-

сте запиши глубоко въ моей памяти и въ
 моёмъ сердцѣ тѣ вѣчны и святы правды,
 котрыя я чувствую на тѣй святой мисіи: „Щомъ
 сотвореный не для марностей того свѣта...
 але черезъ Тебе... а для Тебе мой Боже!..
 що не для землѣ... але для неба: повиненъ
 емъ жити... працювати... и терпѣти... що
 лѣьше все стерпѣти... все втратити... на-
 вѣтъ само житье... якъ добровольно со-
 грѣшити, и такъ Тебе... Найвыше Добро...
 Найдорожшого Господа и Бога моего обра-
 зити... а черезъ тое утратити вѣчне ща-
 стье въ небѣ... и заслужити вѣчну муку
 въ пеклѣ! О бо щожъ менѣ поможетъ въ го-
 динѣ смерти... що менѣ поможетъ черезъ всѣ
 вѣки... хотьбымъ цѣлый свѣтъ загорнувъ и
 посѣвъ... если душу... мою... одиноку... разъ
 на всегда утрачу!? а тота ласка Твоя, ко-
 трусь менѣ теперь давъ... тота кровь Твоя...
 тота Твоя мука и смерть Твоя... намнѣ марно
 пропаде!... и еще тяжше мене осудить“.

О не дай того преблагій и Всемило-
 стивый Іисусе! але дай менѣ ласку Твою
 святую, щобымъ черезъ цѣле свое житье
 каявъ ся и плакавъ моихъ грѣхѣвъ, якъ
 каялась и плакала своихъ грѣхѣвъ свята
 Магдалина. Отдавшій на крестѣ духъ
 Твоѣй пресвятой въ руки Бога Отца Твоего,
 прійми Іисусе и мой духъ въ годину
 смерти и сконанія моего. По смерти же
 дозвожь, Премилосердный, оглядати Тебе

Творця и Спаса мого, и величати Тебе спѣльно съ безначальнымъ. Отцемъ и съ пресвятымъ, благимъ и животворячимъ Твоимъ Духомъ — въ безконечнѣ вѣки. Аминь.

II. МОЛИТВА

пѣдъ крестомъ мисійнымъ.

О Іисусе мѣй преблагій! О Мати моя премилосердна! До Васъ прибѣгаю днесъ и смиренно молю: утихомирѣтъ сей огонь лукавыхъ пристрастей, що ненастанно пламенѣе въ душѣ моей! Глядавъ я щастя середъ людей, а люде завели мене; я ставъ молити ся, та лишъ устами тѣлько славивъ я Васъ, а сердце мое далеко було ѡтъ Васъ ѡтстояло, такъ якъ думки свѣтовѣ поселили ся въ немъ. Кожъ мя потѣшитъ въ тѣй превеликѣй заверусѣ житя моего? Коли Ты Господи мене ѡткинешъ, кожъ допоможе менѣ? Коли Ты, о Мати страждуща ѡткажешъ менѣ, своей помочи, кожъ потѣшитъ мене, коли смутокъ пригнете душу мою? О Іисусе мѣй премилостивый! Радо обѣймаю я днесъ крестъ той святой, котрый колись то Кровь Твоя найсвятѣйша оросила. Буду его придержувати ся всею душею моею, всѣмъ сердцемъ моимъ и всѣми гадками моими. На-

дѣю ся, що не ѡдтрутишь мене ѡтъ сего креста, бо пѡдъ симъ крестомъ єсть Мати Твоя, котра вставить ся за мною у Тебе. Утомленный довгою, тяжкою и болѣзненною дорогою живота, не маю где сердца при- тулити, мовъ птишина зъ гнѣзда выкинена. Страдала тяжко душа моя; я бо ставъ круглымъ сиротою середъ свѣта сего! И звернувъ я ся къ Тобѣ, о Іисусе, и пла- кавъ гѡрко, що ѡтрѣкъ - емъ ся Тебе и пѡйшовъ блудными стежками. А Ты почи- сливъ тѣ слезы, що пролявъ - емъ тишкомъ пѡдъ крестомъ Твоимъ святымъ. Ѳтъ днесъ вже пѡдъ крестомъ Твоимъ плакати, тер- пѣти и радувати ся буду. Довго сторо- нивъ я ѡтъ Тебе и оминавъ Твоѣй крестъ, бо не знавъ я єго. И двигавъ я радо крестъ свѣтовый, щобы тѡлько не двигати креста Твоего. Не любивъ я Тебе, бо злюбивъ свѣтъ; не любивъ я людей, бо злюбивъ себе. Лишь любовь тая нанесла пребогато шкоды душѣ моеѣ. Тенерь вже пѡдъ кре- стомъ Твоимъ радо хочу проживати. Не прошу, щобы ѡтнявъ Ты терпѣнія мои ѡтъ мене, лишь щобысь всѣ тѣ терпѣ- нія мои освятивъ хотяй одною каплею крови Твоеѣ Найсвятѣйшой зъ креста те- кучоѣ, щобымъ переставъ терпѣти для свѣта, а ставъ терпѣти для Тебе! Я живъ пѡдъ крестомъ свѣта, дай менѣ умерти пѡдъ крестомъ Твоимъ.

И прійшовъ я пѣдъ крестъ Твоѣй, о преблагій Іисусе! нужденный, тревоженный и тяжко страдающій, а Ты успокоивъ мене, потѣшивъ, поєднавъ съ собою и со мною. Честь и слава най Тобѣ буде за тоє!

О Мати премилостива! Ты умилосердила ся надъ терпѣніемъ души моеи, Ты очи, сердце и хѣдъ мѣй къ кресту звернула. Мати страдаюча! дай щобымъ вразъ съ Тобою пѣдъ крестомъ живъ, любивъ и страдавъ и Тебе и съ Тобою и Сына Твоего славивъ по вся вѣки. Аминь.

МОЛИТВА

до Пречистой Дѣвы Маріи.

Згадай, о всемилостива Дѣво Маріє, що ѡтъ вѣкѣвъ не чувано, щобъ кто прибѣгаючи пѣдъ Твоѣй покровъ, або благаючи о Твою помѣчь, або умоляючи Твоего заступленя, ѡтъ Тебе бувъ опущеный. Тымъ упованіемъ веденый, о Дѣво надъ Дѣвами и Мати Іисусова, удаю ся и я до Тебе, приступаю и стаю передъ Тобою, якъ грѣшникъ воздыхаючи: Не ѡткидай о Мати предвѣчного Слова, моихъ мольбъ, но послухай ихъ ласкаво и выслухай, аминь.

Черезъ Твое святе и непорочне Зачатіє о Пресвята Дѣво Маріє, очисти мое сердце, тѣло и душу!

Святыи Ангеле Хранителю мой, моли Бога за мною!

Святыи, великий Пророче, Предтече и Крестителю Христовый, Иоанне, моли Бога за мною!

Святыи Иосифе Обручнице Пречистой Дѣвы Марии, моли Бога за мною!

Святыи Апостоле Христовый Павле, сказателю тайнъ небесныхъ и учителю народовъ, моли Бога за мною!

Святѣ великѣ Отцѣ и свѣтила Христовои Церкви: Василіе Великий, Григоріе Богослове и Иоанне Златоустый, молѣть Бога за мною!

Святыи Отче нашъ Николаю чудотворче, моли Бога за мною!

Святыи священномучениче Иосафате, моли Бога за мною!

Святѣ Ангелы и Архангелы и всѣ Святѣ Божѣ, молѣть Бога за мною!

Святыи мой заступниче (которого имя носишь), моли Бога за мною!

Молитва за помершихъ.

Упокой Господи душѣ.... и всѣхъ отъ вѣка помершихъ, особливо тыхъ, що не мають нѣ зъ отки помочи. Отче нашъ... Богородице Дѣво.

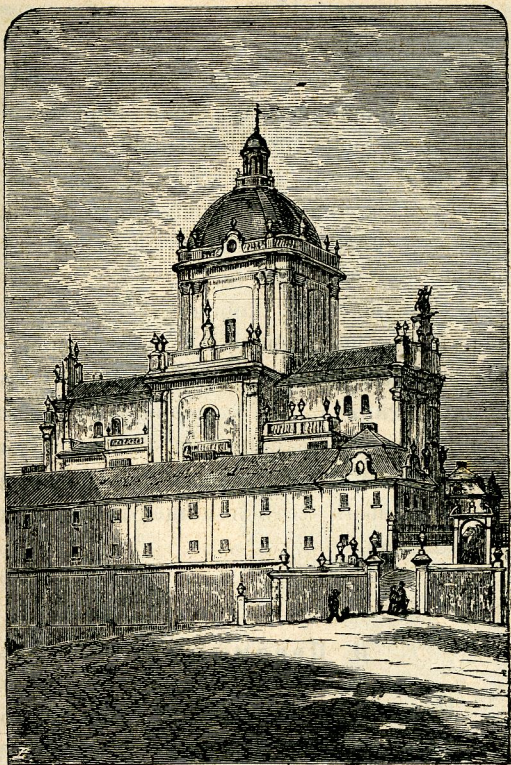

Катедральнѣ церкви

трехъ русскихъ владычѣхъ столицъ въ Галичинѣ.

І. Львовъ.

Церковь митрополита св. Георгія або Юрія во Львовѣ, есть безперечно найкрасшою зъ помежи всѣхъ святынь во Львовѣ. На той горѣ и на томъ мѣсти, где ю нынѣ бачимо, бувъ передъ 1280 рокомъ великій буковый лѣсъ, въ котрѣмъ проживали монахи. Року 1280 приказавъ князь рускій Левъ побудовати для нихъ деревяну церковь. Въ роцѣ 1341, коли церковця тая при нападахъ военныхъ зѣстала знищеною, взявъ ся игумень монастыря о. Евтимій до будованя монастыря и церкви мурованою. Того самого року вылято звѣнъ для той новой церкви, котрый и до нынѣ на звѣниці переховуеся. Церковь тая сто-

Катедральна церковь св. Юрія во Львовѣ.

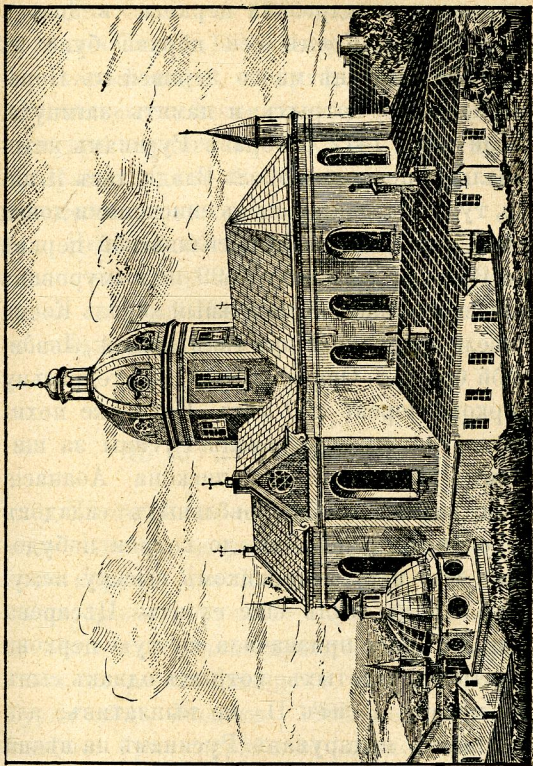
яла ажъ до року 1743, въ котрôмъ то роцѣ зôстала розôбрана.

Першій, котрый ся пôднявъ будовы тои величавои катедральной церкви св. Юрія бувъ Аѳанасій Шептыцкій, епископъ Львôвскій въ р. 1746. Але понеже его смерть заскочила, то докôнчивъ будовы его наслѣдникъ Левъ Шептыцкій, такожъ епископъ Львôвскій.

Церковь тая хоронить въ мурахъ своихъ дорогу памятку, а именно образъ чудотворный Пречистои Дѣвы Маріи, котрый зôставъ р. 1673, пôдчасъ нападôвъ турецкихъ черезъ епископа Іосифа Шумлянського ту зъ Теребовлѣ перенесений, где и до нынѣ есть помѣщений въ боchnôмъ олтари.

II. Перемышль.

Перемышль, то старинне руске мѣсто, основане, якъ кажуть, рускимъ княземъ Перемыславомъ и зъ ôтси має походити его назва. За часôвъ русскихъ князѣвъ стояла по при замку зъ тесаного камѣня

Катедральна црковь въ Перемышли.

мурована катедральна церковь св. Іоанна Крестителя. Кромѣ сей церкви було въ далекѣй старинѣ много церквей въ Перемышли, про котрыхъ и память загинула. Коли року 1412 ѡдобравъ Русинамъ катедральну церковь король Владиславъ Ягайло, тулились они вразъ съ епископами довгѣлѣта при Успеньскѣй василянскѣй церквѣ на Вѣльчу, доки року 1499 не вымуровавъ власнымъ коштомъ заможный коваль Косма невеличку церковь при такъ званѣй „Львѣвскѣй брамѣ.“ Она служила за катедральну церковь черезъ 250 лѣтъ. Коли вже похилилась до упадку, начали Русины за щирымъ занятіємъ ся епископа Аѳанасія Шептыцкого зъ добровѣльныхъ складокъ строити нову церковь, до котрой побудовано вже и съ годинникомъ високу вежу, котра и до нынѣ еще стоитъ. Цѣсарева Марія Тереса назначила на тую церковь 40 тысячъ золотыхъ, котрыхъ однакъ сынъ ей цѣсарь Іосифъ II. не выплативъ, але натомѣсть подарувавъ Русинамъ на вѣчный часы костель Кармелітѣвъ, побудованный 1630 р.

Дня 5. Липня 1785 року ôтправиласть ту перша Служба Божа по гр. кат. обрядови. За стараньемъ б. п. архидіакона Антонія Юзычиньского ôтновлено въ дорозѣ складокъ тую церковь зъ верха и въ серединѣ прекрасно а дня 6. Липня 1886 була она торжественно посвященою.

Церковь катедральна въ Перемишлі хоронить въ бôчнôй каплиці чудотворну икону св. Отця Николая, до котрого вѣрніи во всякихъ потребахъ прибѣгають.

III. Станиславôвъ.

Мѣсто Станиславôвъ основавъ воєвода кіевскій Андрей Потоцкій силою грамоты короля Яна Казиміра року 1663 на мѣсци давного руского села „Заболотье“, въ честь свого найстаршого сына Станислава, старосты Галицкого, котрого убили Турки пôдъ Вѣднемъ 1683 року. Станиславôвъ бувъ первѣстно крѣпостою, по котрôй до нынѣ остали єще слѣды.

Грамотою зъ року 1658 позволивъ Андрей Потоцкій побудовати Русинамъ

Катедрална црковъ въ Станиславовъ.

церковь, дарувавши пѣдъ ей будову поля. Тоту деревяну церковь, пѣдъ возваніемъ св. Отца Николая, при котрѣй мѣстилась дякѣвска школа и шпиталь, розѣбрано для старости въ початкахъ теперѣшного столѣтія. Була еще одна церковь въ Станиславовѣ пѣдъ возваніемъ св. Варвары, але она спалилась 1815 року и не ѡтбудовано ю бѣльше.

Року 1729 вымуровавъ для оо. Єзуитѣвъ Іосифъ Потоцкій, сынъ Андрея, на мѣсци где стоявъ старый деревяный замокъ и где ѡнъ родивъ ся, оказалый костель съ двома высокими вежами. По знесеню того закону черезъ цѣсаря Іосифа второго, призначено сей костель до ужитку учащей ся молодежи а коли ѡнъ по лѣтахъ зарисовавъ ся, перероблено єго на войсковый магазинъ. По єго реставраціи 1835 року, ѡтдано єго на ново до ужитку шкѣльной молодежи, поки рѣшеніемъ міністеріальнымъ въ Вѣдни зъ дня 21. Жовтня 1849 року не передано єго Русинамъ Станиславѣвскимъ на парохіяльну церковь, котру ѡтповѣдно до нашего св. обряда во внутри устроєно.

Наколи по силѣ буллѣ Его Святости Папы Льва XIII. зъ дня 26. Марта 1885 основано канонічно нове руске епископство Станиславѣвске, сталась высказана поєзуитска церковь, катедральною церквою. Першимъ Епископомъ Станиславѣвскимъ бувъ Преосвященный др. Юліанъ Пелешъ, котрый опѣсля переселивъ ся въ Перемышль, где померъ 22. Цвѣтня 1896 року.

Василій Чернецкій.

Ч. 4957.

Дозволено печатати.

Перемышль дня 7. жовтня 1896.

К. Чеховичъ

Вѣкарій капитулярный.

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНЬСКИЙ
Редакторъ „Посланника“
и „Киежочковъ иссїянскъ“
ВЪ ЛАНШИЦѢ ПОЧТА ВЪРЖАНЫ.

Святой Архангелъ Михаилъ.

„Посланникъ“

одинокa церковно-народна часопись,
выходить 1. и 16. каждого мѣсяця. Предплата
на рѣкъ 2 злр., пѣвъ року 1 злр.

Книжочки мисійнѣ

выходятъ точно каждого мѣсяця. Цѣна 3 кр.
Оправный рѣчникъ книжочокъ 50 кр.

О наслѣдованіи Іисуса Христа

вѣкопомна книга Тома зъ Кемпіе, займае
перше мѣсеце по св. писъмъ. Може служити
за молитвословъ въ церквѣ и за побожное
чтеніе въ дома. Цѣна безъ оправы: на звы-
чайномъ папери 50 кр., на велиновомъ 70 кр.

Нѣчь Виолеемска

Ораторіумъ сценічне въ 4 актахъ съ мно-
гими сцѣвами и колядами 45 кр.

Библіотека Посланника

мѣститъ образки драматичнѣ для сельскихъ
сценъ. Число 1 и 2 по 20 кр.

Збѣрникъ церковно-народныхъ пѣсень
съ нѣтами. Цѣна 10 кр.

Всѣ

книги церковнѣ, Молитвословы,
Житія святыхъ и пр. просимо за-
мовляти тѣлько черезъ Редакцію
„Посланника“ въ Лапшинѣ почта
Бережаны. Всяка посылка книжокъ тѣлько
за послѣилатю.

Число **10.**

1896.

Цѣна **3** кр.

ПРІЙДИТЕ КО МНѢ ВСИ.

КНИЖОЧКА

К. М.

МИСІЙНА

РѢКЪ 1896.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

❧ Число десяте. ❧

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНЬСКІЙ

РЕДАКТОРЪ „ПОСЛАННИКА“, „КНИЖОЧОКЪ МИСІЙНЫХЪ“
И „РУССКОГО АМВОНА.“

ВЪ ЛАПШИНЪ ПОЧТА БЕРЕЖАНЫ.

„КНИЖОЧКИ МИСІЙНІЙ“

выходятъ каждого мѣсяця и коштуютъ рѣчно:

по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.;

по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокі числа по 3 кр.

❧ Менше якъ 5 не посылае ся. ❧

ПЕРЕМЫШЛЬ.

ЗЪ ДРУКАРНѢ Н. ДЖУЛЫНЬСКОГО,
1896.

Св. Володиміръ Великій.

Апостолы Христа.

Во время то Учитель божій,
Созвавъ Апостолѣвъ своихъ,
И давъ имъ власть на духѣвъ ложи
И даръ цѣленія больныхъ.

И высылая ихъ вѣщати
О царствѣ божѣмъ на весь свѣтъ,
Велѣвъ имъ братьей изцѣляти
Отъ плотскихъ и душевныхъ бѣдъ.

И рекъ имъ: „Не возьмѣтъ ничего
Въ дорогу зъ своего добра:
Жезла, мѣшка, нѣ хлѣба своего,
Нѣ двое рызъ, нѣ серебра.

И до якой вѣйдете хаты
 Где васъ по братнему пріймутъ,
 Пребудьте тамъ во благодати
 Потомъ идѣте въ дальшу путь.

А где васъ не пріймутъ, — идѣте
 Съ презрѣньемъ ѿ мѣстъ оныхъ,
 И порохъ зъ вашихъ ногъ страсѣте
 Въ свѣдѣтельство напротивъ нихъ!“

И ученики обходили
 Селенія людей вокругъ,
 И слово божое вѣстили
 И исцѣляли ѿ недуговъ.

Д.

„Символъ вѣры.“

Вѣрую во єдинаго Бѣга, Отца, вседержителя, творца неба и земли, видимыхъ же всѣхъ и невидимыхъ. т. є.

Признаю за правду, що єсть одинъ Богъ въ трохъ особахъ Божихъ: Богъ Отецъ, Богъ Сынъ и Богъ Духъ святой — що Онъ єсть Сотворителемъ и Вседержителемъ неба и земли та всего свѣта видимого и невидимого.

1. Признаю за правду, що єсть одинъ Богъ, бо я знаю не лишъ зъ объявленя Божого т. є. не лишъ для того що Богъ самъ людямъ показывавъ ся, що учивъ людей черезъ пророковъ а въ концѣ приславъ намъ Сына Своего Единородного — але такожъ познаю се зъ цѣлои окружающей мене природы. Якъ земля, такъ и прочѣ тѣла небеснѣ не могли самѣ черезъ себе повстати. На земли бачимо чудовый порядокъ — змѣну дня и ночи — перемѣну поръ року, порядокъ въ будовѣ найменшого звѣрятка, ростики,

а особливо людского тѣла. Се все не може бути случайне, лишъ мусить бути дѣломъ Всемудрого Сотворителя. Коли до славного астронома Атаназія Кірхера прійшовъ-бувъ разъ его знакомый, що не вѣривъ въ Бога, побачивъ въ кутѣ комнаты дуже гарный гльобъ. Знакомый спытавъ астронома, чи се его власнôсть. Кірхеръ ôтповѣвъ: „Нѣ се не мôй гльобъ, та ôнъ взагалѣ не належить до нѣкого. Повставъ зовсѣмъ случайно, тай случайно самъ дôставъ ся до сего кутика моєї комнаты“. — „Вы шуткуете“ — ôтказавъ невѣруючій, але ученый мужъ обстававъ при своимъ. Коли однакъ побачивъ, що его знакомый стає уже злôснымъ, сказавъ до него: „Вы не вѣрите и уважаете се за неможливе, щобы сей маленькій гльобъ самъ зъ себе повставъ и сюда случайно дôставъ ся — и зовсѣмъ справедливо, — якжежь можете однакъ признати за правду що небо зô всѣми своими планетами и звѣздами слѣпымъ случаємъ повстало и єсть такимъ якимъ мы его

теперь бачимо“. Замокъ невѣрующій и чувъ, що зоставъ переконаний.

2. Богъ есть духомъ безконечно совершеннымъ, досконалымъ и есть одинъ во трохъ Особахъ Божихъ. Безконечного Бога неможемо поняти своимъ ограниченнымъ розумомъ, та скорше можемо сказати чимъ Богъ не есть, якъ чимъ Богъ есть. Такъ само понадъ нашъ розумъ есть таинство Пресв. Тройцѣ. Въ старинѣ розказувано байку про Ікара, що зробивъ обѣ крыла зъ воску и полетѣвъ до сонця, щобы его оглянути зъ блиська. Коли зближивъ ся до сонця, стопились его восковѣ крыла и онъ упавъ на землю. Такъ и мы розумомъ нашимъ не пѣймемъ Бога и скорше упадемо въ сумнѣвъ або въ невѣрство якъ пѣймемо Его безконечне совершенство. „Кто есть Богъ?“ пытавъ разъ одинъ князь мудрця Симоніда. Мудрецъ просивъ о день намыслу. На другій день просивъ еще о 2 дни часу а по тыхъ двохъ дняхъ сказавъ мудрецъ, що мусить еще надъ тымъ по-

думати 4 дни. Въ кѣнци высказавъ Самонідъ таку правду: „Чимъ бѣльше и довше надъ тымъ застановлююсь, тымъ тяжше приходить ся менѣ сказати: чимъ есть Богъ“

3. Богъ есть Сотворителемъ и Вседержителемъ неба и землѣ; всего свѣта видимого и невидимого. На початку сотворивъ Богъ „небо и землю“ читаемо въ св. писмѣ „На початку“ себѣ то на початку часу коли то кромѣ Бога не було єще ничъ и не було и часу, сотворивъ Богъ т. є. своєю всемогучою волею зробивъ зъ ничего: небо т. є. мѣстце перебуваня ангелѣвъ и праведникѣвъ, и землю т. є. свѣтъ видимый. На землѣ було пусто и темно, бо Богъ сотворивъ зъ початку лишъ первѣстки а зъ нихъ утворивъ опѣсля всѣ тѣла. Науки природнѣ кажутъ, що сей первѣстокъ, зъ которого Богъ сотворивъ свѣтъ мусѣвъ бути родомъ певного газу, що наповнявъ цѣлу вселенну. Церковь св. не супротивляєсь такому твердженю. Ученѣ и доказали що сонце, планеты и звѣзды

стали повстали зъ тыхъ самыхъ хемічныхъ первѣсткѣвъ, що и земля. Богъ сотворивъ свѣтъ въ протягу 6 днѣвъ и надавъ єму теперѣшний видъ. Тѣ 6 днѣвъ се правдоподобно окресы часу много тисячокъ лѣтъ — якъ каже св. Кипріянь а сему день, день супочинку Божого треває ажъ до страшного суду. Выбравъ Богъ на означеніе тыхъ періодѣвъ часу слово „день“ щобы тыждень твореня свѣта бувъ прообразомъ нашего тыждня працѣ.

Первого дня сотворивъ Богъ свѣтло т. є. особливый первѣстокъ свѣтла або огня. Другого дня: Звѣдъ небесный т. є. того дня роздѣливъ, урядковавъ и утвердивъ Богъ сотвореніи массы. Ученіи кажутъ, що массы тѣ были огнистыми, газовыми кулями. Такъ и наша земля була первѣстно огнистою кулею. Третьего дня зѣбравъ Богъ воды въ одно мѣстце — сотворивъ отже сушу и рослины. Земля, кажутъ ученіи, тратила свою теплоту, тоже мраки якѣ находили ся въ о-кругъ неї, стали спадати та такъ цѣла

поверхня землѣ покрыла ся глубокимъ моремъ. Пôдъ водами тими находивъ ся огонь, тожъ воды були кипячѣ, але опôсля стали они остужатись а тогды стали крѣпнути мѣнералы що не легко топились пôдъ водою. Такимъ способомъ повстала камѣнна и земельна верства землѣ. Въ тыхъ верствахъ землѣ повстали черезъ остуженье розвалины а въ нихъ дôсталась сей-часъ вода. Такимъ способомъ повстало незвычайно глубоке море. Коли тая вода дôйшла ажъ до середка землѣ, до огню, то замѣнялась въ пару, що силою своєю высаджувала поодинокѣ верствы землѣ въ гору. Такимъ способомъ повстали горы и суха земля. Четвертого дня сотворивъ Богъ сонце, мѣсяць и звѣзды. Ученѣ объясняютъ се въ сей спосôбъ: Коли кипячѣ воды остудились и перестали кипѣти, перестала зъ нихъ и пара виходити. Тогдѣ стававъ небосклôнъ що разъ яснѣйшимъ — въ кôнцѣ можна було побачити и небеснѣ свѣтила. Такимъ способомъ дôстало сонце впливъ на

землю, стало свѣтити на ню и огрѣ-
вати ю. т. є. повстали дни и ночѣ
и перемѣны порѣвъ року. Пятого дня
сотворивъ Богъ рыбы въ водѣ и птицѣ
въ воздусѣ а шестого дня звѣрята
земнѣ а въ кѣнцѣ и чоловѣка.

Звѣрята зѣстали скорше ѣтъ чо-
ловѣка сотворенѣ, щобы своимъ чи-
сломъ, своею рѣжнородностію, вели-
чиною силою и зручностію вказували
чоловѣкови на Мудрого Сотворителя.
Ихъ Богъ сотворивъ для помочи чо-
ловѣкови — они служать єму на
поживу, одѣнне, лѣкѣ и т. д. Чоловѣкъ
наймолодше существо зѣ помежи жи-
ючихъ, єсть коронсю всѣхъ сотворѣнь.
„Богъ сотворивъ чоловѣка тому такъ
пѣзно“ — каже св. Іоаннѣ Золото-
устый „щобы показати якъ єго любитъ.
Коли король має вѣзджати до мѣ-
ста, то передъ нимъ идуть тамъ слуги
щобы все потрѣбне приготувити. Тожъ
и Богъ сотворивъ найперше се, що
призначене на услугу чоловѣкови а
опѣсля самого чоловѣка. (Адама.)“

Богъ сотворивъ тѣло чоловѣка зѣ

землѣ и дунувъ въ него душу що нѣколи не умирає. Єѣ сотворивъ Богъ на образъ и подобу свою, бо подѣбно Сотворителеви має чоловѣкъ розумъ и волю а тыми обома опановує онъ видимый свѣтъ и єсть паномъ сотворѣнь, якъ Богъ єсть Паномъ Вселенной.

Цѣсарь Фридрихъ Рудобородый переѣзджавъ разъ черезъ маленьке мѣстечко епископства Констанціи. Мешканцѣ повиходили, щоби ѡтдати поклѣнь єму, тѣлько одинъ чоловѣкъ сидѣвъ на порозѣ свого дому а коли цѣсарь коло него ѣхавъ, онъ здоймивъ капелюхъ але не пѣднѣсь ся зъ мѣсця. Здивувавъ ся цѣсарь такимъ поведѣньемъ свого пѣдданого и розгнѣванный сказавъ до него: „Кто ты єси, що легковажишь собѣ мене-цѣсаря, та нехочешъ навѣтъ пѣднести ся зъ мѣсця, якъ се виненъ зрѣбити кождый слуга передъ своимъ паномъ“ На се ѡтповѣвъ чоловѣкъ сей сидячи: „Я звусь Кренхінгенъ — мій рѣдъ старинный и богатый а я самъ вѣльный чоловѣкъ.

Цѣсарь се свободѣдно выбранный началь-
никъ нѣмецкого народу есть моимъ
паномъ, коли есть моѣмъ вождомъ на
вѣйнѣ, але коли я въ дома, то я его не
узнаю своимъ володаремъ, бо онъ не
есть паномъ моихъ дѣбръ“. Такою
отповѣдію бувъ чоловѣкъ сей въ тог-
дѣшнихъ часахъ зовсѣмъ усправедли-
веный — тожь цѣсарь памятаючи на
послѣднїй слова его, прикликавъ его
до себе, давъ ему великї добра яко
ленно и позволивъ ему бити монеты
съ образомъ цѣсаря. Отъ сего часу
не бувъ уже той чоловѣкъ вповнѣ
свобѣднымъ, бо ставъ ленникомъ цѣ-
саря, тожь и въ своимъ домѣ бувъ
слугою его.

Подѣбно дѣсь съ нами. Чоло-
вѣкъ есть сотвореный на образъ Бо-
жїй и черезъ се есть неначе монетою
на котрѣй отбитый есть образъ Божїй.
Тому не есть чоловѣкъ своимъ влас-
нымъ паномъ, лишь ленникомъ Бога,
що душу съ тѣломъ и житьемъ давъ
ему въ ленно. Чоловѣкъ не есть анѣ

самъ для себе закономъ, а нѣ законодателемъ, лишь есть слугою Бога.

Лишь одинъ чоловікъ зъ помежи всѣхъ сотворѣнь на земли має душу, есть образомъ божимъ. Онъ одинъ може взнести очи свои къ небу и читати въ звѣздахъ и въ сеи природѣ имя Всемогучого Сотворителя. Тому нѣколи не повиненъ забувати на своє високедостоинство та не жити подôбно земскимъ сотворѣнямъ, що живуть тѣломъ лишь и лишь для свого тѣла. Наша цѣль не тутъ на земли. Се лишь мѣсце нашего родження а ôтчина наша въ вѣчности.

Семого дня ôтиочавъ Богъ с. є. ничъ нового не сотворивъ, окрôмъ сего що причину свого сущестованя мало уже въ сотворенôмъ свѣтѣ на подставѣ правилъ природы, якѣ Богъ установаивъ. Въ тôмъ отже 7 дни Богъ творить посредствомъ правъ природныхъ, удержує свѣтъ, та рядить нимъ, промышляє о нѣмъ.

Нехай отже до вѣчности, до Бога, стремять нашѣ гадки и чувства на-

ші. Якъ Богъ безперестанно творить и обсыпѹе добромъ свои сотворѣня, такъ и намъ треба все творити и трудити ся руками и умомъ нашимъ. Якъ Богъ старає ся о всѣхъ и милує праведныхъ и неправедныхъ, такъ и мы повинні бути милосердными для всѣхъ нещастныхъ и терпячихъ. Такъ и мы, образъ Божій, маємо уподобляти ся Богу во всѣхъ нашихъ мысляхъ и дѣлахъ нашихъ, умомъ волею и сердцемъ нашимъ.*

(Дальше буде).

Л. Л.

Загальне навернення Руси.

Св. Володиміръ Великій и Ярославъ Мудрый.

Велике дѣло загального навернення Руси на Христіянство довершивъ князь Володиміръ, внукъ св. Ольги (980—1015) Володиміръ вихованый ѡтъ св. Ольги, пѡзнавъ нестѡй.

но́сть, вѣры поганьскои, тожь коли въ р. 988 занявъ мѣсто Корсунь, що належало до всхѣдно-римскои державы, тогдѣ принявъ св. крещеніє разомъ со своею дружиною зъ рукъ епископа корсуньского Якова. На крещенію принявъ имя Василія.

Переданье подає, що Володиміръ передъ походомъ на Корсунь пріймавъ у себе проповѣдникѣвъ рѣзныхъ исповѣданъ. Найбѣльше припала єму до серця вѣра христіянська, яку проповѣдувавъ філѣзофъ грецкій. Володиміръ слухавъ єго проповѣдей о ѡткупленію и будучѣмъ житію, та бачивъ въ него картину и зображаючу страшный судъ. Своѣй намѣръ, впровадити вѣру Христову на Русь, заявивъ Володиміръ на зборахъ старшины народу и тутъ рѣшено выслати въ свѣтъ 10 тямущихъ людей, котрѣ-бъ наглядно оглянули всякѣ богослуженія. Послы тіи прибули въ своєй дорозѣ и въ Царгородъ та були на богослуженію яке ѡтправлявъ самъ патріярхъ. Обрядъ грецкій припавъ имъ дуже до вподо-

бы, они вернули на Русь та стали оповѣдати: „Коли мы були въ грецкѣмъ домѣ божѣмъ, то мы не знали чи мы на небѣ чи на земли; тамъ дѣйстно перебуває Богъ съ людьми“. Тогдѣ рѣшено на Руси пойти по примѣру Ольги, бабки Володиміровои та прийати християнство зъ Греціи. Одненаче князь не хотѣвъ приймати вѣры ѡтъ Грекѣвъ яко ихъ пѣдвластныѣ, лише яко ихъ побѣдитель, тому пустивъ ся съ численымъ вѣйскомъ на мѣсто Корсунь, занявъ его и пѣславъ пѣслѣвъ до грецкихъ цѣсарѣвъ Василя и Константина съ прошенъемъ о руку сестры ихъ Анны. Грецкѣ цѣсарѣ пристаи на тоѣ пѣдъ условіемъ, наколи Володиміръ прийме вѣру христову, на що сей и приставъ. Цѣсарѣ выслали до Корсуны свою сестру Анну и священникѣвъ. Въ той часъ ослѣпъ Володиміръ и за порадою царѣвны прискоривъ крещеніе и заразъ провидѣвъ. „Теперь пѣзнавъ я правдивого Бога“ сказавъ прозрѣвши такъ

чудно. Опѣсля оженивъ ся съ царѣвною Анною.

Володиміръ взявъ съ собою на Русь до Кіева, митрополита Михаила, епископѣвъ и священникѣвъ. Онъ казавъ окрестити своихъ 12 сынѣвъ, опѣсля велѣвъ нищити всѣ идола поганьскіи та оголосивъ, щобы всѣ Кієвляне приняли св. Тайну Крещенія въ рѣцѣ Днѣпрѣ одного означеного дня. Народъ услухавъ радо свого христіянського князя и окрестивъ ся громадно въ р. 988.

Опѣсля розѣйшли ся проповѣдники по всей рускѣй земли, учили и крестили нарѣдъ. Володиміръ будувавъ много церквей. Въ Кієвѣ на мѣсци божка Перуна станула церковь св. Василя Великого. Вельми величавою була церковь „десятинна“ въ честь Рождества Пр. Дѣвы а звалась она тому такъ, бо на еѣ удержанье призначивъ Володиміръ десяту часть всѣхъ своихъ доходѣвъ. По бѣльшихъ мѣстахъ основувавъ Володиміръ епископства а въ Кієвѣ заложивъ митро-

полію. Першимъ митрополитомъ Русинѡвъ бувъ Михайль. На Руси стало ѡтправляти ся богослуженіє зъ книгъ церковныхъ славянськихъ, якѣ перевели зъ грецкого, св. Кириль и Методій.

Володимірь дбавъ и про просвѣту народну и основавъ школу въ Кієвѣ а лѣтописецъ оповѣдає, що рускѣ матери, котрыхъ дѣти ишли въ первый разъ до школы плакали за ними мовъ за помершими.

Володимірь умеръ въ р. 1015 и єго поховано въ церквѣ десятинноѣ. Церковь вчислила єго до лика святихъ и назвала єго „Рѡвноапостольнымъ“ бо ѡнъ такъ якъ Апостолы причинивъ ся много до розповсюдненя вѣры Христової. Єго память обходимо 15. Липня.

Дѣло начате св. Володиміромъ Великимъ продовжавъ єго сынъ Ярославъ Мудрый (1019—1054). інъ збу-
 довавъ въ Кієвѣ храмъ Софійскій, въ честь Божої Премудрости (т. є. Сына Божого І. Христа), основувавъ новѣ епископства и монастырѣ. Яро-

славъ поставивъ въ Кієвѣ першого зъ руского роду митрополита, Иляріона, бо до сего часу були Греки митрополитами на Руси. Ревно дбавъ онъ и про просвѣту народа и заложивъ школу въ Новгородѣ, основавъ при храмѣ Софійскѣмъ першу бібліотеку и спровадивъ ученихъ зъ Греціи, щоби переводили недостаючі богослужебні книжки, зъ грецкого языка на рускій. Ярославъ Мудрый бувъ княземъ на вскрѣзъ християнскимъ; онъ умеряючи вzywавъ дѣти свои до любви Бога и ближнихъ та накликувавъ до братньої згоды.

Не слухали сеи мудрой рады послѣдуючі ему князѣ. Они вели безнастанно мѣжусобицѣ, одначе годились въ розповсюдненю християнства на Руси. Заходами русскихъ князѣвъ ширила ся щоразъ бѣльше вѣра христова, такъ що уже при концѣ XI. вѣку обняла цѣлу Русь.

Л. Л.

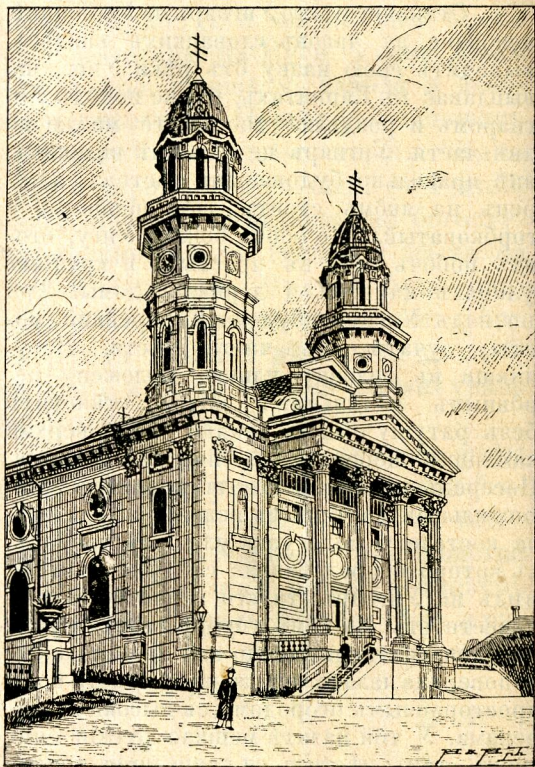

Руска катедральна церковь

въ Унгварѣ.

Старинне мѣсто Унгваръ на Угорщинѣ, основане за часѡвъ словацкихъ князѣвъ, выводитъ свою назву ѡтъ рѣки Унгъ, що vyplиває въ Карпатахъ, плыне попѡдъ Унгваромъ и роздѣляє тоє мѣсто майже на двѣ части. Унгваръ не єсть анѣ великимъ, анѣ правильно будованымъ мѣстомъ, а теренъ на якѡмъ стоить, єсть нерѡвный и горбковатый. По обохъ бокахъ Унгу, стоять побѡчъ себе въ простыхъ и крутыхъ улицахъ каменнѣи и деревяннѣи дома. Три по надъ Унгомъ збудованнѣи деревяннѣи мосты, лучать обѣ части мѣста. Вступивши въ головну улицу, выложену нерѡвнымъ камѣньемъ, котра становить безъ ратушу рынокъ, видко одноповерхннѣи камяницѣ переплѣтаннѣи низкими домами. Посередъ камяницѣ стоить латиньскнѣи парохіальный костель съ вежою, а подальше за костеломъ веде узка улица на горбокъ, зъ которого представляє ся дуже красный видъ на Унгваръ, та єго гористу, лѣсову окрестнѡсть. На тѡмъ горбку стоить руска катедральна церковь, до ней припирає одноповерхна палата, окружена зъ одного боку простороннымъ огородомъ съ высокими деревами. У тѡй палатѣ мешкає рускнѣи епископъ, тамъ мѣстятъ ся канцеляріи консисторскнѣи съ численною библіотекою. Пер-

вѣстно перебували руски епископы Ун-
гварскі не въ Унгварѣ, але въ Мункачи,

Руска катедральна црковъ въ Унгварѣ.

и потому полишила ся назва ихъ епархіи „Мункачѣвска“ до теперъ. До подальшого ѡтъ Унгваря Мункача спровадивъ бувъ литовскій князь Оеодоръ Корятовичъ, котрому даровавъ угорскій король Людвикъ II. трійцять селъ въ окресности Мункача, значне число Русинѣвъ зъ Подѣля, ѡнъ побудовавъ при Мункачи на горѣ званѣй „Чернекъ“ монастырѣ для монахѣвъ Василіянъ съ оказалою церквою 1360 року, а у тѣй церкви приспособивъ собѣ за житя грѣбъ. Въ тѣмъ монастырѣ мешкало въ старину двохъ рускихъ епископѣвъ, котрі радили епархією мункачѣвскою до часу поки не перенесено епископскій престолъ съ капитулою зъ Мункача до Унгваря. Рускї епископы епархіи Мункачѣвскои, були по принятю уніи 1649 року въ великѣй зависимости ѡтъ латиньскихъ архіепископѣвъ Ягерскихъ, они бо уважали ихъ за своихъ пѣдданныхъ. Помимо того що рускї епископы титулювали ся епископами и носили епископскї ѡтзнаки, не могли они безъ попередного повѣдомленя и позволеня лат. архіепископѣвъ Ягерскихъ анѣ ординовати презвитерѣвъ, анѣ благословити ново - побудованыхъ церквей, анѣ обсаджати опорожненї рускї парохїи. Зъ той причини повставали межи рускими епископами Мункачѣвскими и латиньскими архіепископами Ягерскими дуже частї

непорозумѣня и сварнѣ, опираючи́ ся о найвысшій духовній и свѣтски власти. Въ тѣхъ непорозумѣняхъ вдала ся великодушна цѣсарева Марія Тереса, а станувши по сторонѣ пониженныхъ рускихъ епископѣвъ, порѣшено спорну справу въ такій способъ, що рускихъ епископѣвъ Мункачѣвскихъ освобождено ѿ ярма латиньскихъ архіепископѣвъ Ягерскихъ, а по́дчинено ихъ по́дъ угорского латиньского примаса, архіепископа въ Гранѣ. За часѣвъ епископа Андрея Бачиньского, перенесено епископскій престолъ съ капитулою зъ Мункача до Унгвара 1775 р. а позаякъ посѣдали Русины унгварскій лише одну невелику муровану церковь, такъ звану „Цегольнянську“ за Унгомъ, котра доси становить парохіяльну церковь, тому подарила высказана цѣсарева Руси́намъ закрытый по-езуитскій костелъ, акій опѣсля перетворено на руску кате́дру, а притикаючи́ будынокъ на епископску палату. Цѣсарева Марія Тереса подарила Руси́намъ „старый замо́къ“, побудованный зъ грубихъ мурѣвъ стоячи́й близко катедральной церкви. Исторія сего старого унгварского замку, сягае далекихъ часѣвъ, тому не звѣстно, кто, коли его побудовавъ, но сей замо́къ свѣдчить о старинѣ мѣста. То е́сть певно, що у то́мъ замку мешкали въ старинѣ словацки князѣ. Коли Ма́дяры по́дъ Арпадомъ увѣйшли въ

Угорщину, они заняли унгарскій замокъ 894 року. Князь Ляборецъ оборонявъ той замокъ, але не будучи въ силѣ оперти ся Мадярамъ, лишивъ его и почавъ утѣкати. Мадяры дѣгнавши князя, повѣсили его надъ рѣкою Ляторчею. Оть часу Арпада, остававъ замокъ унгарскій при коронѣ угорской. Коли выгасъ рѣдъ Арпадѣвъ со смертію короля Андрея III. 1301 року, перейшовъ сей замокъ въ руки родини Другетѣвъ, потѣмъ Черченыхъ, а на конецъ Ракочихъ. По неудалѣй революці мадярскѣй противъ Австріи пѣдъ Францомъ II. Ракочимъ, припавъ онъ на власнѣсть австрійской камерѣ, а Марія Тереса даровала его якъ высказано Русинамъ, а въ тѣмъ замку мѣстить ся теперъ руска духовна семинарія. При замку нахсдить ся малый цвинтаръ, на котрѣмъ хоронять ся зъ давна рускѣй духовнѣй и руска интеллигенція зъ Унгару, хочъ єсть за мѣстомъ обширный загальный цвинтаръ званный „Кальварією“ съ служебною капицею, где повно красныхъ надгробныхъ памятникѣвъ. Пѣдъ катедральною церквою, украшеною двома высокими вежами съ зигаромъ, помальованою въ серединѣ, та гарно устроєною пѣсля нашего обряда, мѣстить ся обширна, видна пѣдземна крипта, у котрѣй хоронять ся епископы и катедральнѣй крылошане. До крипты замкнуеной желѣзными

дверми, входитъ ся зѣ двора шальоваными сходами. По обохъ бокахъ крипты суть въ грубыхъ мурахъ одна побѣчь другой квадратовѣ нѣши мовѣ вымѣренѣ, щобы мерцѣвъ съ домовинами выгѣдно до нихъ всувати. Скоро всунуть мерця въ нѣшу, замуруе ся челюсть нѣши цеглами и умѣщае ся таблица съ написею, кто почи-вае въ нѣши и коли упокоивъ ся. Наколи бы не було порожной нѣши, то ѣткрывають найдавніѣйшу пѣсля свѣдоцтва написей за-повиену нѣшу, выпрячуютъ зъ ней кости и всувають нового мерця, якъ я таке бачивъ наочно, будучи студентомъ въ Унгварѣ. Тутъ буде ѣнъ зновъ такъ довго лежати въ спокою, поки колись не прѣйде и на него черга зрѣбити кому то другому мѣсце. Въ тыхъ нѣшахъ почивають: Андрей Ба-чинскѣй, наибѣльше заслуженный епископъ для добра церкви и руской народности, епископъ Алексей Почи, основатель унгвар-ской бурсы для сирѣтъ по епархѣяльныхъ душпаствыряхъ, славный зъ глубокой на-уки крылошанинъ Балудянскѣй, авторъ исторѣи церковной и другѣ.

Василѣй Чернецкѣй
парохъ зъ Сѣльця-белзкого.

Отъ самъ Господь розсудивъ. (Правдиве).

Въ селѣ Г . . . , где мѡй отецъ
були священникомъ, мешкало заразъ
такой коло церкви, заразъ такой за
парканомъ зъ стороны ѡтъ полудня
двохъ жонатыхъ селянъ, рѡдныхъ бра-
тѡвъ на своѣй батькѡвщинѣ въ окре-
мыхъ хатахъ: молодшій побудовавъ
бувъ собѣ осѡбну хату а старшій та-
кой въ батькѡвскѡй и займавъ съ
своею родиною бѡльшу еи половину,
свѣтлицю а ихъ мама вдовиця зъ
наймолодшимъ сыномъ Стефаномъ мѣ-
стила ся въ меньшѡй половинѣ хаты.
Одѣдичинымъ по отцеви грунтомъ, по-
лемъ, огородами и садомъ, въ котрѡмъ
були и сликовѣ и вишневи дерева,
подѣлилися; но нѣякъ немогли подѣ-
лити ся одною грушою, що одна однѣ-
сенька въ цѣлѡмъ садѣ була. За для
тои то грушки бувало межи ними
безперестанна колотеча — неспокѡй.
Не разъ задля тои то грушки, а вла-
стиво задля овочѣвъ, коли зародили,

и доходили така повставала межи братьми сварка, що не дай Господи! ба не разъ приходило межи ними за черезъ грушку и до драчѣ. Якѣ лунали проклоны, лихословія, . . . ажъ мурашки поза шкѣрою ходили, ажъ дубомъ волосье ставало тому, кто зачувъ коли ихъ тую сварку-лайку! Выбѣжитъ бувало чи то одного, чи то другого дитина пѣдъ грушу, пѣдѣйме грушочку — дурнушочку, а най спостореже котре инше, ого вже и маєшь! Въ сей часъ заводить ся сварка лайка: А твой дѣти обносять, вже обнесли грушку! . . . „А чижъ твои нѣ?“ ѡтповѣдають. Тай ось зъ такого приходило до бѣльшого. Слово по словѣ то наторучовало ся такого, що страхъ! Пригадували собѣ при такой нагодѣ, що колись то мало статись и тому вже 10 або бѣльше лѣтъ а богато такой одні на другихъ выгадували и небувале. По такихъ то перепалкахъ сосѣдскихъ: милыхъ, любыхъ розмовонькахъ, розговорахъ братерскихъ — бодай бы вже поцезали

такі розмовы зъ помѣжъ людей! — брало братѣвъ пересердье, запановувала межи братьми и ихъ родинами злѣсть, ненавѣсть, завзятѣсть.

Бувало, якъ коли такъ дуже зажеруть ся, то приходили тѣ братчики до бл. п. отця и приносили свою справу, щобы ихъ розсудити. Промовивши до нихъ, погоджували стець ихъ и они ѣхали помирень. Але чи було то на довго? Ого! на два, три дни; а потѣмъ знову стара исторія. Особливо за черезъ дѣти приходило межи братними родинами до незгоды. Дѣти наслухалися неразъ и до волѣ сварки, проклонѣвъ прозвискъ ѣтъ родичѣвъ — умѣли такъ якъ старіи прозывать ся, проклинати, сварити ся. Бувало спостереже дитина дитину въ садѣ — давай, называть одно другого злѣмъ; назване, почестоване почетомъ тымъ именемъ бѣжитъ, спѣшитъ чимъ скорше чи до мамы чи до тата, жалуе ся, скаржитъ ся, а мама оскорблена тымъ, чи тато вылазить зъ хаги и суне до брата чи братовой

и ратує, обстає за славою своєю дитини и за своєю. И зъ того тай зъ такого знову язики въ обертасахъ.

„Возьмѣть силатѣть“, — казали отецъ до нихъ — „котрый тоту грушу; або ѡтпалѣ грушки зберайте а потому роздѣлѣть, розпаяйте межи себе, а якъ грушки дѡйдуть: обтрясѣть тай подѣлѣть ся. Волите навѣть зрубати дерево тай деревомъ подѣлитись на части межи себе“. . . Такъ радили имъ мѡй, отецъ — мирили незгѡдныхъ. На якійсь часъ притихала братня незгода; а по якѡмсь часѣ зрывала ся незгода мовъ шалена буря!

Одного року, но не пригадую собѣ докладно котрого, але здає ся що 1856 а бувъ я тогды въ школахъ; якъ приѣхавъ я на вакаціи приходитъ до отця стара . . . чиха съ плачемъ тай жалує ся на своихъ сынѡвъ, що ю дуже зневажили, кляли, прозывали . . . а она осьъ якъ провинила ся. Малачиха кромѣ трохъ тыхъ сынѡвъ ще дочку замужну, а въ тои були такожъ дѣти. Чи назбиравши чи нар-

вавши грушокъ взяла она занесла для унукѣвъ, доньчиныхъ дѣтей. Видѣли дѣти домашнѣй, якъ баба чи збирала чи рвала грушки и въ хусточцѣ кудысь понесла и повѣли родичамъ. Коли вернула баба до дому, причѣпили ся сыны, а особливо старшій, до матери, зачали ю грызти за тѣ грушки, выгадувавши, що она за горѣвку ѣтнесла, збезчистили ю. назвали ю, свою рѣдну маму шѣчкою, злодѣйкою. Казали отецъ прикликати тыхъ добрыхъ братчикѣвъ, и добрыхъ сынокѣвъ. Якъ поприходили, отецъ скартали, посварили ихъ, казали имъ перепросити матѣрь оскорблену старуху тай приказали имъ, абы тую прокляту грушку, за про котору тѣлько межи ними грыжѣ, и неспокою, злости гнѣву, лихословя, проклонѣвъ словомъ тяжка образа Господа, въ сей часъ стѣали, зрубали а деревомъ най подѣлять ся. Най вже буде спокѣй святый!

Колижъ сыны перепрошували матѣрь, цѣлювали въ руки и въ ноги и казали, просили: выбачте, простѣть

намъ мамуню — зривае ся наразъ буря, а бувъ то погôднѣй тогды день, надтягнула хмара, загремѣло, вдаривъ перунъ съ такою силою, що ажъ будынокъ стрясъ ся, земля здрôгнулась заколибала ся — грохôтъ грому нѣсь ся, гудѣвъ — грохотѣвъ поглушивъ! Въ сосѣднôмъ садѣ, въ садѣ тыхъ ось то сынкôвъ, що рôдну матѣрь теперь перепрошували, вдаривъ грôмъ въ ихъ тую грушку, — за черезъ котру тôлько грѣхôвъ було! — Розчерепивъ розсадивъ, розколовъ ю грôмъ на три части. Тай невелике дерево була тая груша. Цвинтаръ коло церкви бувъ обсаженный трепетами, а тѣ були разъ велетнѣ, токъ священника бувъ обсаженный ясенями а ясенѣ великѣ, великѣ, якъ на цвинтарѣ трепеты, блисько коло хаты пробоства росли превысочезнѣ тополѣ, а грôмъ не вдаривъ въ жадне зъ тыхъ высокихъ деревъ але выбравъ собѣ тую грушу!

Отъ самъ Господь розсудивъ!

Г. Г. Л.

MINUTES.

THE FIRST ANNUAL MEETING OF THE
SOCIETY OF THE FRIENDS OF THE
AFRICAN PEOPLE, HELD AT THE
MUSEUM OF NATURAL HISTORY, LONDON,
ON THE 14TH OF JANUARY, 1841.

PRESENT, MR. J. F. STURGEON, PRESIDENT;
MR. J. F. STURGEON, VICE-PRESIDENT;
MR. J. F. STURGEON, SECRETARY;
MR. J. F. STURGEON, TREASURER;
MR. J. F. STURGEON, CLERK.

THE MEETING WAS OPENED BY THE
READING OF A LETTER FROM THE
PRESIDENT OF THE SOCIETY OF THE
FRIENDS OF THE AFRICAN PEOPLE,
IN WHICH HE STATED THAT THE
SOCIETY HAD BEEN FORMED FOR THE
PURPOSE OF PROMOTING THE
WELFARE OF THE AFRICAN PEOPLE.

THE PRESIDENT THEN MADE A
STATEMENT OF THE WORKS OF THE
SOCIETY, AND OF THE NEEDS OF THE
AFRICAN PEOPLE, AND OF THE
NECESSITY OF THE SOCIETY'S
EXISTENCE.

MR. STURGEON THEN MADE A
STATEMENT OF THE WORKS OF THE
SOCIETY, AND OF THE NEEDS OF THE
AFRICAN PEOPLE, AND OF THE
NECESSITY OF THE SOCIETY'S
EXISTENCE.

MR. STURGEON THEN MADE A
STATEMENT OF THE WORKS OF THE
SOCIETY, AND OF THE NEEDS OF THE
AFRICAN PEOPLE, AND OF THE
NECESSITY OF THE SOCIETY'S
EXISTENCE.

MR. STURGEON THEN MADE A
STATEMENT OF THE WORKS OF THE
SOCIETY, AND OF THE NEEDS OF THE
AFRICAN PEOPLE, AND OF THE
NECESSITY OF THE SOCIETY'S
EXISTENCE.

MR. STURGEON THEN MADE A
STATEMENT OF THE WORKS OF THE
SOCIETY, AND OF THE NEEDS OF THE
AFRICAN PEOPLE, AND OF THE
NECESSITY OF THE SOCIETY'S
EXISTENCE.

„Посланникъ“

одинокa церковно-народна часопись,
выходить 1. и 16. каждого мѣсяця. Предплата
на рѣкъ 2 злр., пѣвъ року 1 злр.

Книжочки мисійнѣ
выходятъ точно каждого мѣсяця. Цѣна 3 кр.
Оправный рѣчникъ книжочокъ 50 кр.

О наслѣдованію Іисуса Христа
вѣкопомна книга Тома зъ Кемпісь, займає
перше мѣсце по св. писъмѣ. Може служити
за молитвословъ въ церквѣ и за побожное
чтеніе въ дома. Цѣна безъ оправы: на звы-
чайнѣмъ пацери 50 кр., на велиновѣмъ 70 кр.

Нѣчь Виолесмска
Ораторіумъ сценічне въ 4 актахъ съ мно-
гими спѣвами и колядами 45 кр.

Библіотека Посланника
мѣститъ образки драматичнѣ для сельскихъ
сценъ. Число 1 и 2 по 20 кр.

Збѣрникъ церковно-народныхъ пѣсень
съ нѣтами. Цѣна 10 кр.

Всѣ книги церковнѣ, Молитвословы,
Житія святыхъ и пр. просимо за-
мовляти тѣлько черезъ Редакцію
„Посланника“ въ Лавшевѣ почта
Бережаны. Всяка посылка книжокъ тѣлько
за послѣплатою.

ПРІЙДИТЕ КО МНѢ ВСИ

КНИЖОЧКА

МИСІЙНА

Рѣкъ 1896.

КНИЖОЧКА МИСИЙНА.

Число одинайцате.

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНЬСКІЙ

РЕДАКТОРЪ „ПОСЛАННИКА“, „КНИЖОЧОКЪ МИСИЙНЫХЪ“
И „РУССКОГО АМВОНА.“
ВЪ ЛАПШИНЪ ПОЧТА БЕРЕЖАНЫ.

„КНИЖОЧКИ МИСИЙНЫ“
ВЫХОДЯТЪ КАЖДОГО МѢСЯЦА И КОШТУЮТЪ РѢЧНО:
по 10 що мѢСЯЦА: 3 зл. 60 кр.;
по 5 що мѢСЯЦА: 1 зл. 80 кр. Поодинокі числа по 3 кр.
❖ Менше якъ 5 не посылае ся. ❖

ПЕРЕМЫШЛЬ.

ВЪ ДРУКАРНѢ Н. ДЖУЛЫНЬСКОГО
1896.

Св. Антоній и Тео́досій печерськіи.

Въ честь Дѣвы Маріи*)

Левадовъ долиновъ несе ся звено,
Съ щебетомъ пташины зливаєсь оно;
То Дѣвы Маріи днесъ празникъ святой
То сиропує церковь побожныхъ дѣтей.

*

Левадовъ долиновъ дѣтворя гуде,
Цвѣточки збирає — въ китицѣ кладе;
Для Дѣвы Маріи звине ся вѣнокъ,
Слави ся Маріе посередъ дѣтокъ.

*

*) Можна спѣвати подѣбно якъ: „Po górach
dolinach rozlega się dzwon...”

Левадовъ долиновъ росонька паде,
 Зелена пшеничка въ колосокъ поїде;
 То мольбу Маріи принявъ вышній царь
 Отъ дощикъ дробненькій росить зъ
 [тихихъ хмарь.

*

Левадовъ долиновъ несе ся звено
 На свято Маріи взыває оно,
 Все поле прибралось въ копы золоті
 Спѣшать Христіяне въ пороги святі:
 Для Дѣвы Маріи пшеничный вѣнецъ
 Несутъ благодарно, бо жнива конецъ.

Маріинъ.

Символъ вѣры.

(Дальше).

Першій люде були обдарені отъ Бога дарами природными и надприродными. Щобы добре порозумѣти рѣзницю дарѣвъ природныхъ отъ надприродныхъ возьмѣмъ собѣ примѣръ:

Вода складаєсь зъ кислороду и водороду. Наколи бракує одного зъ тыхъ двохъ складникѣвъ воды — то вода перестає бути водою, бо нестаетъ того що належить до природы єѣ с. є. бракує єѣ дару природного. Такими природными дарами чоловіка є безсмертність душѣ, розумъ и свободна воля; безъ нихъ переставъ бы чоловікъ бути чоловікомъ — тожъ Адамъ и Ева мали тіи дары отъ Бога.

Идѣмъ дальше въ своимъ примѣрѣ. Вода складаєсь зъ природныхъ своихъ складникѣвъ кислороду и водороду. Додаймо до воды цукру и вляймо до неѣ вина, настане змѣна, бо повстане новий напитекъ, що буде красше виглядати, сильнѣйше дѣлати,

и буде бôльше цѣннымъ. Подôбно и Богъ додавъ богато до натуры Адама и Евы, додавъ имъ дары надприроднѣи и сей додатокъ улѣпшивъ ихъ, украсивъ, ублагороднивъ, поставивъ ихъ выше.

И такъ посѣдали они св. Духа а черезъ него особлившѣи прикметы душѣи и тѣла. Св. Петро каже що они мали удѣлъ въ божôй природѣ. Святôсть и праведнôсть посѣдали они не зъ себе самихъ лише ôтъ Бога подôбно якъ людске око не выдає зô себе свѣтла але свѣтло мусить вперве дôйти до ока, щобы оно видѣло. Они не посѣдали склонности до злого, були дѣтьми божими а маючи ласку освѣчаючи, були наслѣдниками Бога а спôвънаслѣдниками Христа. Богъ сотворивъ ихъ безсмертными, бо смерть се кара за грѣхъ! Они и не хорували, були свободнѣи ôтъ хоробѣи, тыхъ вѣщунôвъ смерти. Они працювали въ раю, але праця була для нихъ прихотностію и не томила ихъ. Они якъ каже Левъ XIII. пожадали працѣи-прихотности.

И на зверхъ оказували перші люде свою перевагу и гôднôсть. Се вплывало и на всѣ звѣрята, такъ що они всѣ були взглядомъ Адама и Евы ласкавыми. Се бувъ наслѣдокъ святости першихъ людей, та и теперъ дае Богъ таке безвзглядне панованье надъ звѣрятами тымъ, котрі невинностію подôбні суть першимъ людямъ що ино сотворенымъ. Бачимо се въ житъєписахъ святыхъ, угоднико́въ Божихъ. Зъ того дару божого остали лишъ останки у насъ: люде можуть по довшôй працѣ уласкавити и найбôльше дикі звѣрята.

Тіи надприродні дары робили першихъ людей незвычайно подôбными Богу. Та и природні дары божі особливо безсмертнôсть душѣ дають намъ подобнôсть до Бога але якъ кажуть св. Отцѣ: природні дары се образъ Божій — надприродні се подобіє Боже.

Перші люде дôстали ôтъ Госп. першу заповѣдь: не їсти овочу зъ одного дерева въ раю. Заповѣди тои они не

выповнили; Ева приглядалась заказаному овочеву а тогды намовивъ еѣ до грѣха злыйъ духъ — она согрѣшила и намовила мужа до грѣха. Адамъ и Ева первіи наши родичѣ согрѣшили -- сей грѣхъ zove ся тому и первородный. Овочѣ зъ заказаного дерева не були зліи саміи въ собѣ — були лишъ шkodливіи тому, що були заказаніи. Хотяи вѣчна щасливость була у нихъ даромъ, то хотѣвъ Господь щобы они заслужили еѣ собѣ, бо заслужена щасливость справляе бо́льшу радость. Та не заслужили они еѣ собѣ — злыйъ духъ скусивъ ихъ и они переступили першу заповѣдь. „Богъ допустивъ“ каже св. Августынъ „покусѣ на нихъ, бо вже тогды були они кары годными. Они мало уважали на Бога и були розсѣянными а велике щастье зродило ихъ неоглядными.“

Переступленье сей заповѣди мало вельми зліи наслѣдки: Адамъ и Ева стратили св. Духа а съ Нимъ и надприродніи дары. Крѣмъ сего потерпѣли шкody и на тѣлѣ. Христосъ сказавъ

разъ притчу, що зъ Єрусалима до Єрихону ишовъ подорожний. Въ дорожѣ напали на него розбѣйники та не тѣлько обрабовали але и зранили его зѣставивши ледви живого. Подѣбно стало ся съ першими людьми: Грѣхъ первородный обрабувавъ ихъ зъ дарѣвъ надприродныхъ а въ дарахъ природныхъ зранивъ ихъ; стратили они надприродну подобу Божу та притьменый зѣставъ природный образъ божій. Адамъ и Ева стратили ласку освячающу, ту святѣсть и праведнѣсть, въ котрѣй були сотворені, а черезъ се и пріязнь божу. У нихъ повстали склонности до злого, якихъ передъ грѣхомъ не було у нихъ: зѣстали сказані на тяжку працю та стягнули на себе кару за сей грѣхъ: смерть и єѣ вѣщунѣвъ: хоробы. Въ кѣнци зѣстали выгнані зъ раю.

Дары природні зѣстали черезъ грѣхъ первородный ослаблені. Розумъ ихъ зѣставъ притьменый, они не пѣзнавали уже такъ добре Бога, Его волю и цѣли житя свого. Воля ихъ

зôстала ослаблена. Немовъ сей камень, що тяготою своєю тысне до землѣ, такъ и зôпсута воля людска склонюєсь бôльше до злого якъ до доброго. Съ грѣхомъ прийшли и злї склонности а вжежь особливо тїи, що-то ихъ сатана выкликавъ: невѣрство с. є. сумнѣвъ въ правдивôсть Бога, легкодушнôсть с. є. сумнѣвъ въ справедли-вôсть Бога, гордôсть и змысловї похоти.

Л. Л.

(Дальше буде).

Житѣ чернече на Руси, Кїєво-печерска Лавра.

Св. Антонїй и Θεодосїй Печерскїи.

Якъ у всѣхъ краяхъ такъ и на Руси були монастырѣ заборолами вѣры и духового образованя та найважнѣйшими чинниками въ розповсюдненю христїянства.

Найважнѣйшимъ монастыремъ на Руси бувъ Кїевскїй монастырѣ, котрый въ XII. вѣцѣ одержавъ назву Печерскои Лавры. Початокъ до сего монастыря положивъ св. Антонїй,

Антоній уродивъ ся въ р. 983 въ Любечи на Украинѣ. Онъ постригъ ся въ черницѣ на Атоньскѣй Горѣ, вернувъ на Русь и осѣвъ (1013) недалеко Кіева въ однѣй печерѣ, котру передше выкопавъ и въ котрѣй св. житѣ провадивъ Иляріонъ, священникъ зъ села Берестова, пѣзнѣйшій першій зъ Русинѣвъ Митрополитъ Кіевскій. Святость житя Антонія притягала до него много побожныхъ людей, та тѣи заявили намѣръъ вспѣльно съ нимъ служити Г. Богу. Они стали бѣля него копати и собѣ „печеры“ та зъ ѡтти и назва монастыря „печерского“. Черцѣ тѣи не мали однакъ вспѣльного устава.

Наслѣдникомъ Антонія т. є. игименомъ ставъ опѣсля св. Теодозій и онъ завѣвъ въ Кієво-печерскѣмъ монастыри уставъ. Головні точки устава були: вспѣльне житѣ, убожество, богослуженье и наука. Съ часомъ повставало щоразъ бѣльше келій и церквей пѣдъ землею а опѣсля стала и на поверхни землѣ величава церковь. Скоро розвивавъ ся сей монастырь та ставъ осередкомъ духового житя руского. Много монахѣвъ сего монастыря ѡтзначувало ся святостію житя, наукою и даромъ твореня чудесъ.

Въ тѣмъ Кієво-печерскѣмъ монастыри живъ при кѣнци XI. а зъ початкомъ XII. вѣку чернець Несторъ, першій ру-

скій лѣтописецъ. По нѣмъ дѣйшло до насъ описанье житя и смерти св. мученикѣвъ князѣвъ Борыса и Глѣба, сынѣвъ Володимировыхъ, що згинули зъ руки свого старшого брата Святополка Окаянного (1015); житьепись св. Теодозія печерского и вельми цѣнна руска лѣтопись, въ котрѣй Несторъ списавъ головнѣ подѣѣ Руси ѿ р. 852 до р. 1110.

Въ загальнѣ народѣ рускій ѣтносивъ ся до монастырѣвъ съ великою почетомъ; князѣ и бояре приймали на старѣсть монаше постриженье а монастырѣ одержали съ часомъ важне историчне и моральне значѣнье на Руси.

Л. Л.

Укарана ложь — неправда.

(Школярска пригода.)

Настала весна, прѣйшли и великоднѣ свята. Довго то люди чекали на тую пору прекрасну, довго и съ жаждою очѣкували и выглядали еи и того великого, свѣтлого свята. А

щожь то за радѣсть, а що за утѣха для дѣтей, они то майже що дня клопочуть головы родичамъ, старшимъ, дошытуючи ся, чи ще далеко до весны, чи довго ще ждати, чекати до святъ.... Якажь то радѣсть для молодѣжи по мѣстахъ, що тамки учить ся, ходить до шкѣль. Отъ и свята! Великдень вже за кѣлька день... Подивѣть ся на дѣты, подивѣть ся на молодѣжь! На лицахъ малюе ся тая ихъ радѣсть а зъ очей такъ бѣе, сыпле ся, плыне утѣха, — въ ходѣ, въ рухахъ, въ мовѣ ѡтбивае ся... Розпущено школарѣвъ-ученикѣвъ зо шкѣль до дому на свята. Порозѣздились до дому правѣ всѣ, а лышились тѣи въ мѣстѣ, котрыхъ родичѣ такой тамъ мешкають.

Поѣхавъ и я до дому, до ѡтця на свята. Прїѣшли свята со всею своею красою, любостію, прелестію, веселостію, радостію и втѣхою... И ми нае день по дневи и проминули свята, ой и проминули дни веселї, дни утѣхи. Кобы то еще хотъ кѣлька хвиль, коли вже не годенъ продовжити хвиль

святочныхъ веселыхъ Алежь бо то не-
встримати ихъ и не продовжити, не при-
точити. Минули свята, а наступили дни
роботы, працѣ; тай для школарѣвъ на-
стала пора працѣ-науки. Тра до школы
повертати, ѡтѣздити; а ту мовбы щось
тягнуло, непускає, нехочесь съ до-
момъ розставати ся.. Ще були якійсь
домові перешкоды, томужь то я о-
пѡзнивъ ся со своимъ поворотомъ до
школы щось о 2 дни. Приходжу до
школы, а професоръ господарь клясы
пытаєсь мене, що за причина, що я
перепѡзнивъ ся, що я скажу на своє
оправданье. Слабѡсть, хороба лишень
одна усправидливляла опущенье го-
динъ науки. Алежь я бувъ якъ най-
здоровѣсенькій! Толкуватись тымъ,
що въ дома дуже приємно, добре:
негодилося, неможь. На тоє булабы
ѡтподѣдь: „коли такъ дуже добре въ
дома, то заберай ся до дому!“ А въ
дома такой дуже, дуже приємно, лю-
бо, мило, добре, хочъ и сего и того
недѡстає. Де а де въ дома такой най-
лѣпше! каже ся въ приповѣдцѣ. Отъ

хочьбы наприкладъ при войску: не оденъ бѣдака не має въ чомъ въ дома ходити, немає що їсти, а при войску уберуть го мовъ панича, їсть ладно и смачне, бо въ дома хибань на Великдень зобачить мясо — а такой тужить той бѣдакъ за своєю лѣпянкою съ подертою стрѣхою, съ поцѣдираными стѣнами; такъ и тягне щось его до своего села, бануе за своими людьми. Або знову возьмѣмъ гостину, празникъ. Та люде честують такъ радо, такъ щиро своихъ гостей що найкрасшимъ, що наилучшимъ, найсмачнѣйшимъ: а побудешъ день а вже тобѣ вкучить ся гостина — сприкритъ ся, забануєшь за домомъ. И вертаєшь.

Неможъ було толкувати ся, що въ дома було приємно, добре; неможъ було наводити, що якѣсь тамъ були перешкоды, не було на часъ фѣры або небуло за що наняти, бо коли такъ, то не було рушатись до дому, та при- спорювати выдаткѣвъ непотрѣбныхъ, неможъ було казати, що або одежи

або шматя не було готове, бо то
 можна було напередъ або пѣзнѣйше
 достарчити, зладити — то вже не
 втече: а часть а наука не стоить! —
 Не мавъ я нѣчо на своє оправданье:
 И щожъ ту робити? Кажу що бувъ-
 емъ слабый. Кажу, повѣдаю першій
 разъ въ моимъ житію неправду-ложь.
 Професоръ допытує ся, що менѣ хи-
 бувало, бракувало. — Я на тоє знову
 дальше неправду: що то въ ночи зъ
 великои Суботы на Недѣлю на Ве-
 ликдень читавъ-емъ „Діянія Апостоль-
 скѣ“ въ церквѣ (То була правда що
 я бувъ въ церквѣ, читавъ Діянія съ
 дякомъ и що тогды падавъ дощъ)
 Повѣдаю дальше: ѡтъ дощу ослызли
 сходы передъ церквою а я вертаючи
 до дому посовгнувъ ся на сходахъ,
 упавъ и потовкъ ся бувъ и бувъ-емъ
 слабый. Що менѣ дѣяло ся пѣдчасъ
 того оправданя мого! И гранею об-
 сыпало мене и морозомъ морозило
 и млѣсть млоила мене и встыдъ бравъ
 мене, що не знавъ-емъ где я стою:
 и стемнѣло ся було менѣ въ очахъ,

щомъ нѣкого и нѣчо передъ собою и коло себе не бачивъ и нѣчо не чувъ. Самъ не знаю якъ я вернувъ на свое мѣсце до своєї лавки!

Скѣнчила ся наука; выпускають зъ школы, идемо до дому. Пустивъ ся я до склену, щобы собѣ купити, чого менѣ потреба. Вчинивъ ся на рускѣй улиці во Львовѣ. Дощикъ помрачує, на улиці грязюка болотище розкисле, розмѣшене. Не тревавъ той мѣй хѣдъ и 3 чи 4 хвилѣ — а ту вѣ ходѣ посовгую ся и падаю якъ довгій въ болото на камѣньє. Потовкѣ ся я такой добре а якъ я обвалявъ ся — а въ додатку падаючи потрутивемъ ногами кѣлька кошѣвъ та стѣльцѣвъ перекупнѣвъ съ яблоками, грушками, фігами и булками. Жида рейвахъ наробили, але менѣ не дѣсталось ѣгъ нихъ ничо, бо видѣли, що я посогнувъ ся. Але стало ся менѣ то, чимъ я передъ професоромъ по неправдѣ уневиннявъ ся!

І. Л.

Коляда.

Умѣренно.

гарм. В. Матюкъ.

Дискантъ:
Альтъ:Контра
Альтъ:*)

Ви-тай Ии-су-се

зъ Пре-чи-стой Дѣ-вы зро-д-жен-ный,

Ви-тай намъ Бо-же у людско-мъ тѣ-лѣ

*) Можно заступити: басомъ.

Витай Иисусе
 Зъ Пречистой Дѣвы
 Зродженный!

2. Витай намъ Боже
 У людскѣмъ тѣлѣ
 Зъявленный!

Ты добротою
 Надъ всѣми краспій
 Сынами,

2. А милосердье
 Границъ не має
 Надъ нами...

Ты въ славѣ рѣвный
 Отцу и Духу
 Святому,

2. Чомужь зôйшовъ есь
До насъ въ смиреню
Такому...

Днесъ Твоей славы
Никто не видитъ
Въ яскини,

2. А Твоя сила
Сухой не зломить
Билины...

Но Ты про тое
О Божій Сыну
Не дбаєшь,

2. Що ся въ убогій
Стайни на сѣнѣ
Раждаєшь...

Ты товъ покоровъ
Зъ насъ грѣшныхъ здôймешъ
Оковы

2. И въ нашихъ сердцахъ
Заложить царство
Любови.

О Агнче Божій
 Мы Тя о тоє
 Днесь просимъ,
 2. И нашій сердца
 Тобѣ на жертву
 Приносимъ...

Не позбавляй насъ
 'Твоей святои
 Опѣки
 2. Царствуй въ нихъ радо
 Съ Отцемъ и Духомъ
 Во вѣки !..

Все добре що Богъ зсылає.

Чоловѣкъ не повиненъ николи забувати, що все єсть добре, що Богъ зсылає, хотьбы ся єму выдавало тоє зломъ. Одинъ побожный мудрець прій-

шовъ до мѣста, которого брамы були замкнені; никто не хотѣвъ ему ихъ ѿтворити. Голодный и жаждучій мусѣвъ переночувати пѣдъ голымъ небомъ, сказавши: „Що Богъ зсылає, есть добрымъ“ положивъ ся и заснувъ. Около него стоявъ по однѣй сторонѣ его осель, а по другѣй лѣхтарня для непевности тыхъ околицъ. О пѣвночи зѣрвала ся буря и загасила свѣтло въ лѣхтарнѣ, прійшовъ левъ и розшарпавъ осла. Мудрецъ обудивши ся, спостерѣгъ съ перераженъемъ, що нѣ осла вже не було, нѣ лѣхтарня не палила ся и сказавъ: „Що Богъ зсылає, есть добрымъ.“ Очѣкувавъ спокѣйно дня. Коли зѣ всходомъ сонця прійшовъ до брамы, заставъ всѣ брамы ѿвертѣ, мѣсто опустошене, злуплене и зрабоване. Банда розбойникѣвъ впала була той ночи до мѣста и мешканцѣвъ въ неволю упровадила або поубивала. Мудрецъ, спасеный съ очевидного небезпеченьства, сказавъ: „Не говоривъ-емъ, що все есть добре, що Богъ зсылає. Але звичайно

видимо доперва рано, длячого намъ чогось Богъ ѡтмовивъ вечеромъ.

Подавъ Теофанъ.

Сопѣлка пастуха.

Одинъ король мавъ пѣдскарбого, котрый ся зъ пастуха дѣставъ на той высокій урядъ. Того пѣдскарбого обвинено передъ королемъ, що скарбъ публичный окрадає, а забрані грошѣ и дорогі камѣня ховає въ скрытѣмъ мѣстци за желѣзными дверми. Король пѣйшовъ до пѣдскарбого, оглянувъ єго палату, а коли прійшовъ до желѣзныхъ дверей, казавъ собѣ ихъ ѡтворити. Але якже здивовавъ ся, коли вѣйшовши до склепу, узрѣвъ тѣлько чотыри голі стѣны, селяньскій стѣлъ сосновый и соломяне крѣсло. На стѣлъ лежала сопѣлка, а при ней палиця пастуха и торба. Зъ ѡкна бувъ видъ на луги и горы. Пѣдскарбій ѡтозвавъ ся: „Въ молодости моеѣ

я пась ѡвцѣ. Ты, королю, завѡзлавъ-
 есь мене до своего двору. Тутъ до
 того склепу приходжу ѡтъ того часу
 щодень на годину; пригадую собѣ съ
 радостію мѡй давній станъ, тутъ по-
 вторяю тѣ пѣсни, котрѣ колись на
 честь Спасителя спѣвавъ емъ, колимъ
 спокѡйно пась мою череду. Ахъ! позволь
 менѣ вернуть до моихъ родинныхъ
 нивъ, где мимо бѣдности моеѣ далеко
 бувъ емъ щаслившій, якъ теперь въ
 палатѣ середъ богатствъ и достаткѡвъ,
 котрыми мене ласка твоя обсипувала.

Тиха побожность, що сердце оживяе,
 Бѡльше, якъ майна, людей ущасливяе!

Пер. Теофанъ.

Кто дае убогому милостыню самому І. Христу дае.

Одинъ чоловѣкъ въ Константи-
 нополи бувъ дуже милостивый. Хо-
 дячи по улицахъ мѣста, здибавъ ѡнъ
 много убогихъ, и хотъ ихъ ѡтганявъ
 и кричавъ на нихъ, но въ руки да-
 вавъ милостыню, а се дѣлавъ такъ

для того, щобы утаити ся ѿ людей. Одинъ его великій пріятель запытавъ его, длячого ѿнъ такъ робить? На тоє той ему такъ ѿповѣвъ: Маючи десять лѣтъ, я поѣшовъ до церкви и почувъ проповѣдь священника, котрый сказавъ, що кто дає убогому, самому І. Христу въ руки дає. Я не хотѣвъ тому повѣрити, бо думавъ-емъ, если І. Христось сидить на небѣ одесную Отца, якже можна находить ся на земли, и брати тоє, що дають убогимъ. Такъ думаючи. ишовъ я до дому, коли увидѣвшемъ убогого въ лохматяхъ, а надъ головою его образъ Спасителя нашего І. Христа. Якійсь милосердный, увидѣвши его, давъ ему хлѣба. Убогий простеръ руку свою по хлѣбъ, и образъ Спасителя простеръ такожь руки свои, а взявши хлѣбъ зъ рукъ даючого, удѣливъ томужь благословеніє. Узрѣвши тоє, я повѣривъ, що кто убогому дає, самому І. Христу дає. И теперь всегда, коли даю милостыню, вижу той же образъ надъ головою убо-

гихъ, и страхомъ перенятый, творю милостыню по силѣ и по возможности.

Ө. В. Копытцакъ.

Якъ маємо Г. Бога любити?

Якъ повинни мы любити Бога, учить насъ праведный Іовъ. Св. письмо розповѣдає, що Іовъ боявъ ся Бога, живъ чесно та тихо зô своїми семома синами, и трема доньками та любячою женою, стережучи ся всякого грѣха та беззаконія. Ёго богатство було дуже велике: 7.000 овецъ пасло ся на ёго поли, 3.000 верблюдо́въ двигали на своихъ горбахъ ёго достатки, 500 паръ волóвъ ходило въ ёго ярмахъ, 500 ослиць стояло въ ёго стайни. Богъ любивъ Іова за ёго праведно́сть. Однакъ сатана станувши передъ божимъ престоломъ, посмѣвъ сказати, що Іовъ тóлько въ щастю любитъ Бога, если бы однакъ Господь

спустивъ на него якусь тяжку недолю, Іовъ тогды переставъ бы Бога любити, переставъ бы єму служити, та приставъ до діавола. Тогды Богъ ѿдавъ того праведника въ руки страшного діавола. Въ правдивою діавольскою злобою кинувъ ся сатана на величезный добутокъ Іова, поубивавъ ѱвцѣ, верблюды, воли та ослицѣ. Ба, тогды, коли всѣ дѣти Іова середъ утѣхи и радости сидѣли за столомъ у свого найстаршого брата, частували ся смачными стравами та виномъ, лютий сатана повѣявъ страшнымъ вѣтромъ-ураганомъ, потрясъ основами дому, кинувъ нимъ на дѣти праведника та поубивавъ ихъ. Однакъ Іовъ довѣдавъ ся про тоті страшні нещастя, якѣ постигли єго, роздеръ на собѣ одежу, упавъ на землю та сказавъ: „Нагимъ уродивъ ся я, нагимъ и верну. Богъ давъ, Богъ взявъ. Най буде слава Єму.“ (Іоан. I. 22).

„Р. А.“

Жіймо справедливо.

Разъ король англійскій Рішардъ полювавъ въ своихъ лѣсахъ и зблукавъ ся въ лѣсѣ, такъ що его захопила нѣчь. Не було що робити, лишь почувати у якогось лѣсника. Коли бо и той не хотѣвъ чомусь приймати на нѣчь якогось заволоку, бо король бувъ убраный якъ звычайный стрѣлецъ; тожъ колибъ и бувъ хотѣвъ ѡткрыти лѣсникови свое королѣвске достоинство, той не бувъ бы ему повѣривъ. Наконецъ приймивъ лѣсникъ стрѣльца на нѣчь, налаявши ему до сыта. Король переночувавъ и надъ раномъ забравъ ся. Прийшовъ въ свою палату, убравъ ся въ всѣ свои ѡтзнаки и ордеры и окруживъ себе своимъ цѣлымъ дворомъ. Коли такъ вже все приладили уставили, закликали того лѣсника до королѣвской палаты. А король запытавъ теперь лѣсника поважнымъ строгимъ голосомъ: „А теперь мене пѡзнаєшь, кто я вчера бувъ, а

кого Ты не хотѣвъ переночувати.“
Тѣ слова такъ застрашили бѣднаго
чоловѣка, що ѡнъ впавъ на землю
и бѣльше не вставъ...

Щожъ буде съ нами, коли колись
станемъ на страшнѡмъ судѣ Божѡмъ,
коли Иисусъ сяде на престолѣ славы,
окруженный Ангелами и Святыми и ста-
не насъ судити, що мы не то не вы-
повняли дѣла милосердія, якъ сей
лѣсникъ, ще не хотѣвъ подорожного
переночувати, але переступали такъ
тяжко и часто заповѣди божіи! Для-
того щобы сего страшнаго дня не
дуже боятись : ж і ї м о с п р а в е -
д л и в о ! ...

Ю. Дз.

Для старыхъ и молодыхъ.

Мысли св. Отцевъ.

Для чего есть 10 заповѣдей закона,
а 9 блаженствъ?... Число 10 пригадує 10
каръ Египетскихъ (за непослухъ воли Бо-

жой), а число блаженствъ есть трикратнымъ изображеніемъ св. Троицы, перебуваючой въ вѣчнѣмъ блаженствѣ. (Епифаній, епископъ Кипрскій).

Жена Хананейска взыває — и Господь выслухавъ ю; жена кровоточива мовчить, и Господь ю исцѣливъ. Противно же фарисей взыває — и буває осужденый; мытарь мовчить, однакъ ѣтходить оправданный до дому своего. Зъ того ясно, що Богъ не смотритъ, чи голоснословно, чи съ удареньемъ себе въ груди возносится до Него молитва, а вымагає сокрушенного сердца и совершенной надѣи на Ёго помѣчь. (Епифаній, епископъ Кипрскій).

Нема звѣрята, котре бы такъ сильно було, якъ левъ; но для догодженя чреву и левъ попадає въ сѣти; вся сила ёго тутъ погибаетъ. (Іоаннъ Колова, учитель св. Арсенія Вел.)

Дѣмъ не можна строити ѣтъ верху въ дѣлъ, но ѣтъ основы иде будова въ гору. Основоу ёсть ближній; трудячи ся на користь ёго, мы дѣлаемъ несокрушимо начало (початокъ): на немъ то утврджують ся всѣ заповѣди Христовѣ. (Іоаннъ Колова).

Если начальникъ вѣйска хоче здобути осадженный городъ, предовсѣмъ стараетъ недопустити тамже жизненныхъ припасѣвъ и вороги погибаючи зъ голоду, бу-

дутъ принужденъ по́ддати ся. Поставъ се-
бе на мѣстѣ начальника вѣйска; тѣлеснѣ
страсти — твои вороги. Жій же воздержно,
а вороги воюючи на душу, ослабнуть и
падутъ. (Іоаннъ Колова, учитель Арсенія В.)

Бути скупымъ, есть невѣровати, що
Г. Богъ о насъ промышляє. (Преп. Исаія).

Всѣ честноты зарѣвно добрі и Богу
милі. Св. письмо заявляє, що Авраамъ
бувъ страннолюбець и Господь возлюбивъ
его. Ілія провадивъ житъе пустынне и Го-
сподь возлюбивъ его. Давидъ бувъ лагѣ-
дний и смиренномудрый и Господь возлю-
бивъ его. Нееманъ бувъ праведный вель-
можа, а Господь возлюбивъ его. Іуда Мак-
кавей проливавъ кровь свою за ѡтчину, а
Господь возлюбивъ его. Мардохей бувъ
вѣрнымъ слугою царя Персидского, а Го-
сподь возлюбивъ его. И такъ къ якой чест-
нотѣ бѣльше склонна душа твоя, въ той
упражняй ся въ славу Божу и — спасень
будешь. (Авва Нистерій, другъ св. Анто-
нія В.)

Люди кожного дня, рано и вечеръ,
повинні роздумовати сами надъ собою, що
здѣлали они, а чого не здѣлали — милого
Богу, щоби въ слѣдующій день могли бути
поправнѣйшими. (Авва Нистерій, другъ св.
Антонія В.)

Розбѣйникъ бувъ на крестѣ и одна
молитва оправдала его; Юда бувъ кѣлька

лѣтъ Апостоломъ и въ одну нѣчь потерявши всѣ труды, ѡтъ неба зѡйшовъ до ада. Не возноси ся честнотами твоими, — ты слабый, смиренный: всѣ бо надѣючіи ся на самыхъ себе погибали. (Авва Нистерій, другъ св. Антоніа В.)

Мы подѣбнѣ тому, кто по лѣвой сторонѣ мае огонь, а по правой сторонѣ воду; если палить его огонь, бере воду и гасить огонь: огонь — зліи помыслы, а вода — молитва. (Преподоб. Пимень).

Дымомъ ѡтгоняють пчолы и забирають солодычъ трудѡвъ ихъ; такъ само порочнѣ страсти ѡтганяють ѡтъ души страхъ Божій. Тогда добрый дѣла прашайте.... (Преподоб. Пимень).

И. А. Г.

„Посланикъ“

одинокa церковно-народна часопись,
выходить 1. и 16. каждого мѣсяця. Предплата
на рѣкъ 2 злр., пѣвъ року 1 злр.

Книжочки мисійны

выходятъ точно каждого мѣсяця. Цѣна 3 кр.
Оправный рѣчникъ книжочокъ 50 кр.

О наслѣдованіи Іисуса Христа

вѣкопомна книга Тома зъ Кемпісь, займає
перше мѣсце по св. письмѣ. Може служити
за молитвословъ въ церквѣ и за побожное
чтеніе въ дома. Цѣна безъ оправы: на звы-
чайнѣмъ папери 50 кр., на велиновѣмъ 70 кр.

Нѣчь Виолесмская

Ораторіумъ сценічне въ 4 актахъ съ мно-
гими спѣвами и колядами 45 кр.

Библиотека Посланика

мѣститъ образки драматичны для сельскихъ
сценъ. Томикъ по 20 кр.

Збѣрникъ церковно-народныхъ пѣсень
съ нѣтами. Цѣна 10 кр.

Всѣ книги церковны, Молитвословы,
Житія святыхъ и пр. просимо за-
мовляти тѣлько черезъ Редакцію
„Посланика“ въ Лапшинѣ почта
Бережаны. Всяка посылка книжокъ тѣлько
за послѣплатою.

Число 12.

1896.

Цѣна 3 кр.

ПРІЙДІТЕ КО МНІ ВСІ.

КНИЖОЧКА

МИСІЙНА

РѢКЪ 1896.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число дванайцате.

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНЬСКІЙ

РЕДАКТОРЪ „ПОСЛАННИКА“, „КНИЖОЧОКЪ МИСІЙНЫХЪ“
И „РУССКОГО АМВОНА.“
ВЪ ЛАПШИНЪ ПОЧТА БЕРЕЖАНЫ.

„КНИЖОЧКИ МИСІЙНІЙ“
выходятъ каждого мѣсяця и коштуютъ рѣчно:
по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.;
по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокі числа по 3 кр.
❖ Менше якъ 5 не посылаетъ ся. ❖

ПЕРЕМЫШЛЬ.

ЗЪ ДРУКАРНЪ Н. ДЖУЛЫНЬСКОГО
- 1896.

Найсвятѣйшая Родина.

Кто мати и братя Христу?

Собралась тьма людей внутрь хаты,
Христось же въ притчахъ мовивъ къ
А внѣ стояли братя, мати, [нимъ:
Желая говорити съ Нимъ.

И ктось зъ народу рекъ: Се мати
И братія Твои въ толпѣ
Передъ дверми стоятъ у хаты
И мовити хотятъ къ Тобѣ.

Христось же такъ въ своемъ отвѣтѣ
Заговоривъ передъ людьми:
Ктожь мати есть моя ту въ свѣтѣ?
И кто суть братія мои?

И руку Онъ свою святую
Простеръ на ученикъ своихъ,
И рекъ: Се мать ту рѣдную
И братьей видите моихъ.

Кто убо повнитъ волю моего
Отца, що есть на выжинѣ,
Кто признае Отца одного —
Той мати, братъ, сестра менѣ!

Символъ вѣры.

(Дальше.)

Черезъ одного чоловіка, каже св. Павло, прийшовъ грѣхъ въ свѣтъ а черезъ грѣхъ смерть такъ и на всѣхъ людей смерть прийшла, бо въ нѣмъ всѣ согрѣшили. Нужда яку першій родичѣ стягнули на себе, перейшла на весь рѣдъ людскій зѣ всѣми своїми нещасними наслѣдками такъ, що всѣ мы родимо ся въ грѣсѣхъ первороднѣхъ. Грѣхъ первородного не мали Іисусъ Христосъ, Богочоловѣкъ — и Пречиста Дѣва Мати Ёго. Наколибъ були перві родичѣ не согрѣшили, булибы люде подѣбно якъ Пречиста приходили на свѣтъ въ станѣ святости а колибъ були въ тѣй святости вытревали, булибъ разомъ съ тѣломъ до неба взяті.

Моглибы однакъ и грѣшити, тогды умерлибы якъ Адамъ, однакъ грѣхъ пѣзнѣйшихъ людей не бувбы переходивъ на потомкѣвъ — на весь рѣдъ

людскій — бо се не бувбы грѣхъ
 первыхъ родичей — грѣхъ перво-
 родный.

Разъ одень дроворубъ ставъ въ
 присутности князя, у которого працю-
 вавъ, нарѣкати на первыхъ людей,
 що они черезъ грѣхъ своѣй стягнули
 такъ велику нужду на цѣлый свѣтъ.
 „Я и моя жѣнка“, каже онъ „певно
 не булибысьмо такъ глупыми“. Добре,
 каже князь, побачимо. Отъ нынѣ бу-
 дете обоє жити у мене немовъ въ
 раю. Я вамъ и всѣмъ вашимъ по-
 томкамъ надаю шляхоцтво але вва-
 жайте що прийде такожь день испиту.
 Обоє дѣстали красне мешканье, до-
 рогу одѣжь, не потребували працю-
 вати, ѣли разомъ съ княземъ, словомъ
 они забули про пѣть и слезы. Але
 прийшовъ день пробы. Въ одно вели-
 ке свято казавъ князь давати на о-
 бѣдъ самѣй дорогѣй стравы а въ кѣнци
 принесли слуги послѣдну „страву“
 — прикрыту полумискомъ. Зѣ всѣхъ
 стравъ можете ѣсти, сказавъ князь, лишь
 той прикрытой не смѣете дотикати ся.

Не послухаєте мене, то конецъ вашо-
му панованю. Въ тѣй хвили прийшовъ
слуга и попросивъ князя до огорода.
Князь вийшовъ и довгий часъ не вер-
тавъ. Чоловѣкъ и жѣнка стали дуже
цѣкаві — забули при тѣмъ на грозь-
бы, якѣ князь имъ давъ. Жѣнка не
могла повдержатись, сягнула ру-
кою и пѣднесла полумисокъ. Въ тѣй
хвили склало ся цѣле нещастье: зъ
пѣдъ полумиска вылетѣла красна пти-
чка, та ѡтвертымъ ѡкномъ полетѣла
въ огородъ. Побачивъ єѣ сейчасъ
князь, що проходжувавъ ся по ого-
родѣ и порозумѣвъ, що стало ся зъ
єго шляхтичами. Прийшовъ до нихъ
— гнѣвавъ ся що не послухали єго,
та не були єму за тѣлько добродѣйствъ
єдячнѣ, ѡдобривъ имъ шляхоцтво и вы-
гнавъ ихъ зъ палаты своєї, даючи
имъ мудрі рады на будучнѡсть. И
зновъ попали они въ нужду — въ
горю жили и ихъ дѣти и внуки. Цѣ-
лый рѡдъ бѣдувавъ изъ-за поступку
своихъ баткѡвъ. И ничъ несправе-
дливого не збуло ся съ сею парою

людей — насупротивъ князь поступивъ собѣ зовсѣмъ слушно. Зрозомѣлою отже для насъ стае и наука св. Церкви о тѣмъ, що грѣхъ Адама и Евы переходитъ на весь рѣдъ людскій. Кто отже умераетъ въ грѣсѣхъ первороднѣмъ, сей не може достигнути огляданя Бога, хотяй не есть засуженый на пекло. Папа Инокентій III. каже: „Карою за грѣхъ прародичей е неогляданье Бога — карою за грѣхъ особистый е вѣчна кара въ пеклѣ.“

Тяжка була кара за грѣхъ первыхъ родичей, бо и легко було имъ сего грѣха уникнути. Тяжка кара, бо и тяжкій грѣхъ ихъ а великѣсть его пѣзнаемо уже зъ сего, що треба було щобы ажъ Богочоловѣкъ умеръ, щобы сей грѣхъ поправити. Зѣ силы лѣкы, каже св. Бернарды, вносимо на небезпечнѣсть хоробы а понеже лѣкъ бувъ такъ дорогимъ, то видко якъ небезпечною и тяжкою була хвороба цѣлого роду людского. Сего Ѡткупителя обѣцявъ Богъ уже въ раю.

На нужду сходять народы черезъ грѣхъ — каже св. писмо и се мусимо мати все на памяти, наполи хочемо охоронити ся ѿтъ вѣчной погибели. Причиною великого нещастя прародицей нашихъ було непослушеньство ихъ. „Чижь се называєсь вѣрити въ Бога,“ повтарявъ часто цѣсарь Кароль Великій „наполи легковажимо собѣ его грозьбы та переступати хочемо безкарно заповѣди Его.“ Не вѣрити въ Бога, каже св. Тереса є яснымъ зъумашествомъ, але вѣрити въ Бога а однакъ легковажити собѣ Его заповѣди и зухвало ображати Его, се вже найбільшій степень непонятного заблудженя змыслового.

Тожь жиймо пѣсля заповѣдей Божихъ, коли хочемо користати зъ ѡткупленя Христового. Не лишъ словами але дѣлами показуймо, що єсьмо исповѣдниками божой науки. Испанцѣ мерзкимъ поведеньемъ своимъ въ Америцѣ збудили до себе таку ненависть, що тамошнїй Индіянцѣ часто повтаряли, що нехочуть такого раю

себто неба, гдебы Испанцѣ разомъ съ ними були. Индійцѣ не могли поняти, щобы релігія Испанцѣвъ була добра, наколи исповѣдники єѣ суть грѣшниками. И дѣйстно — наколи дѣла твои суть грѣшнѣ, на ничь не придасть ся тобѣ се, що ты словомъ признаєшь ся до релігії христіянсько-католицкой.

Л. Л.

О родинѣ христіянскѣй.

Коли Г. Богъ сотворивъ чоловѣка въ раю, сказавъ: „Не добре єсть жити чоловѣкови самому“ и сотворивъ єму жену. Самъ отже Г. Богъ основавъ родину. Зъ волѣ божѣй жена мала бути помѣчницею своего мужа, але чоловѣкъ здѣлавъ ю по многихъ вѣкахъ своєю невѣльницею. Потреба було, щобы ажъ Сынъ божій наново пѣднѣсь достоинство невѣсты

и жены черезъ установленъе тайны супружества. „Що Богъ злучивъ, чоловікъ нехай не розлучає“, сказавъ І. Христось; тыми словами злучивъ мужа съ женою „въ одно тѣло“ и зацѣпивъ спокѣй и щастье такъ поодинокыхъ родинъ, якъ и цѣлого роду людского.

„Тайна сія велія єсть“, а для выповнення сихъ великихъ и тяжкихъ обовязкѣвъ удѣляє Г. Богъ супругамъ ласкъ небесныхъ, щобы ними уоружені доходили до святости въ житю супружескѣмъ. Супружество єсть тайною великою, достойною и святою, оно єсть символомъ союза І. Христа съ церквою: якъ бо Христось возлюбивъ церковь, такъ подѣбно мужъ має любити свою жену, любити любовію святою а не грѣшною. Якъ церковь своему Основателеви и Головѣ єсть послушною, такъ подѣбно жена має бути послушною и уяглою своему мужеві. Якъ Христось николи не опускає свою церковь а церковь николи не ѡтлучає ся ѡтъ божого Жениха, такъ

и христiанське супружество повинно такъ въ добрѣй, якъ и злѣй доли, въ незломнѣй вѣрности вытревати при собѣ ажъ до смерти.

Супокѣй домашній єсть найбѣльшимъ щастьемъ и добромъ въ родинѣ христiанськѣй. Основою того супокою єсть любовь взаимна. Тая любовь має опиратись на Бозѣ. Любовь безъ Бога не устоитъ ся. Безъ религiи не будутъ ся взаимно любили, не будутъ щасливими або ихъ щастье не буде тревалымъ. Дятого мужъ и жена о тое передовсѣмъ старатись повиннѣ, щобы Г. Бога щиро и зъ цѣлого сердца любили и зъ любви ку Богу вѣрно заховували заповѣди божѣ и церковнѣ. Въ тѣй мѣрѣ повиннѣ они взаимно надъ собою чувати, заохочувати ся и допомагати собѣ.

Великѣсть и важнѣсть обовязкѣвъ родительскихъ зъ того ся показує, що родичѣ суть для своихъ дѣтей заступниками Г. Бога, котрый єсть жереломъ всякой власти и всякого ѡтцѣвства. Онъ перелявъ на нихъ всѣ пра-

ва въ справѣ воспитаня дѣтей. Онъ хоче, щобы дѣти виннѣ були родичамъ не тѣлько житѣе, але и всяку добродѣтель, мудрѣсть, науку житя и побожнѣсть. Потреба, щобы родичѣ дѣти свои любили по божому, розсудно, старались трѣскливо о ихъ здорѣе. розвѣй ихъ силѣ душевнѣхъ и тѣлеснѣхъ а передовсемъ мають они старатись о ихъ освященѣе и спасенѣе, стерегучи ихъ якъ зрѣницю въ оцѣ, щобы не попали въ грѣхъ. Мати св. Людвика говорила до своего сына: „Сыну мѣй! люблю тебе цѣлымъ серцемъ, але волѣлабымъ тебе видѣти трупомъ, якъ щобысь мавъ поповнити хоть бы тѣлько оденъ грѣхъ смертельный“.

Честь и почитанье для родины, любовь для отца, для матери: ото залогъ невинности и щастя дитины, молодця а навѣтъ дозрѣлого вже мужа.

Такою мае бути християньска родина!

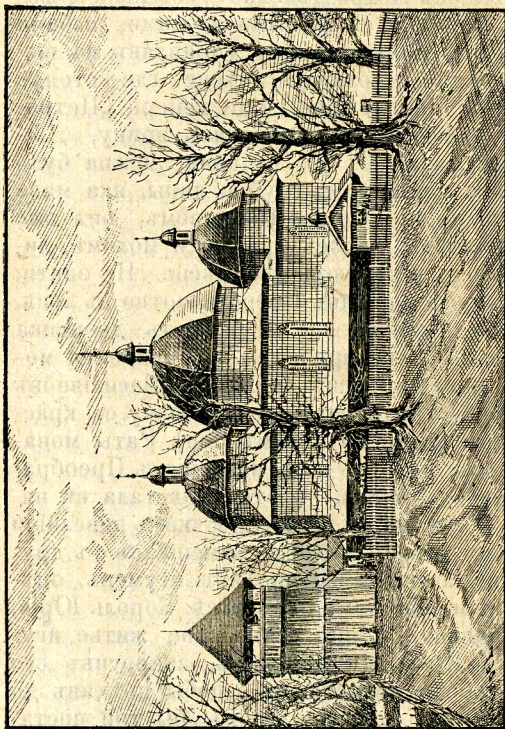
Село Двôрцѣ

въ окрузѣ жолкôвскôмъ.

По смерти Льва, верховного князя Руси, упокоившого ся въ василіянськôмъ монастырѣ въ Спасѣ 1301 року, вступивъ на опорожненный княжій престолъ его сынъ на имя Юрій І. Сей князь прилучивши до княжества галицкого землю Волинську та звѣнчавши ся короною свого храброго дѣда Данила, принявъ титулъ Короля и ставъ пôдписувати ся „Королемъ всей Малой Руси“. Щобы пôднести славу свого королевского престола, мати по при собѣ митрополита, загадавъ король Юрій основати въ Галичи митрополію, ôтъ котрой залежалибы всѣ рускіе епископы въ его державѣ. До теперь бувъ лишъ одинъ митрополить въ далекôмъ Кіевѣ и ôнъ мавъ власть надъ епископамн въ Галицко-Волинської земли. Коли Татары розбурили Кіевъ, а митрополить мусѣвъ переселити ся въ подальшій ôтъ Кіева стороны, стали ся ôтносины межи духовенствомъ и митрополитомъ дуже утяжливі, бо во всякихъ духовныхъ потребахъ треба було удаватись до митрополита въ далекіе стороны. Въ часахъ где король Юрій думавъ о основаню новой митрополіи въ Галичи, а се не могло статись безъ попереднѣйшого

порозумѣня и позволеня патріярха царь-городского, проживавъ въ монастырѣ василіаньскѣмъ въ Двѣрцяхъ игумень на имя Петро, котрый задля побожности, глубокой покоры та острого монастырскаго житя, бувъ ширше звѣстный, и загально поважанный. Петро родивъ ся на Волини зъ бѣдныхъ хлѣборобѣвъ. Услугуючи ѡтъ мала въ монастыри, ему дуже сподобало ся монашеске житье, тому въ 13-ѣмъ роцѣ натягнувъ на себе монашеску одежду и постригъ ся въ монахи. Маючи врожденый талантъ до малярства, занимавъ ся Петро въ свободныхъ хвиляхъ малюнками святыхъ иконъ, якими окрашавъ монастырскій церкви. Любячи самоту, просивъ Петро духовну старшину, щобы она зволила ему опустити монастырь, та вынайти собѣ яке то самотне мѣсце, где бы мѣгъ провадити пустельниче житье. Скоро старшина на се пристала, лишивъ Петръ монастырь, пустивъ ся въ дорогу и по бѣльшихъ трудахъ передераючи ся черезъ лѣсы, винайшовъ для себе ѡтповѣдне тихе самотне мѣсце въ лѣсахъ Дворецкихъ и ту приѡстановивъ ся. Въ тыхъ лѣсахъ по правѣмъ боцѣ Роты, выкорчовавъ Петро полянку и побудовавъ на ней власными руками маленькій домокъ, на котрый мавъ на плечахъ зносити потрѣбный до будовы матеріялы.

Мешкаючи самотно посередь лѣсѣвъ провадивъ Петро дѣйстно пустельниче житѣе, кормячи ся лѣсними ягодами, рыбами зъ Раты и яриною, яку управлявъ на выкорчованой полянцѣ. Мѣсце где стоявъ домокъ Петра, зове ся до теперъ „Петровый лѣсъ,“ а где управлявъ ярину, „Петрова полянка.“ До недавна, можна було бачити пенюкъ зъ грубои липы, яка мала рости по при домку Петровѣмъ, онъ вже спорохнѣвъ, порѣсъ травою и мохомъ, лише люде всказують его мѣсце. Не знати, якъ довго мешкавъ Петро самотно въ лѣсѣ. Скоро пѣзнавъ, що мѣсцевѣсть дворецка була бы дуже придатна для основаня монастыря, запросивъ кѣлькохъ Василианѣвъ до себе, збудовавъ на горбочку съ краснымъ видомъ по лѣвѣмъ боцѣ Раты монастырскую церковь пѣдъ вѣзваніемъ Преображенія І. Христа, зъ ѣтки повстала єѣ назва „Спаська,“ а пѣдъ горбочкомъ невеликій монастырь, въ котрѣмъ замешкавъ съ другими Василиянами, яко ихъ игумень, опустивши свѣй домокъ въ лѣсѣ. Король Юрій, дѣзнавши ся про святобливе житѣе игумена Петра въ Двѣрцяхъ, запросивъ его до себе и представивъ, щобы поѣхавъ до патріярха царьгородского, бы той поставивъ осѣбного митрополита яко Галицко-Волиньской Руси. Петро, сповняючи волю короля, взявъ съ собою запечатане коро-

Церковь въ Дворцѣхъ.

левске письмо, отъѣхавъ зъ Дворецъ въ Царгородъ не знаючи о тѣмъ що король просивъ въ листѣ патріярха, щобы той не кого другого, лише Петра поставивъ на митрополита Галицкого. Патріярхъ прочитавши доручене єму королевске письмо, порозумѣвъ отъ разу волю короля, а познавши близше Петра лично, посвятивъ его на митрополита. Зайшли однакъ обставины задля нападѣвъ Татарскихъ на Русь, що не сповнило ся бажанье короля Юрія. Епископства Галицкого не перемѣнено на метрополию, Петро не засѣвъ на митрополитальнѣмъ престолѣ галицкѣмъ, лише на Кіевскѣмъ и померъ 1326 року въ далекихъ сторонахъ отъ Дворецъ.

Село Двѣрць окружали въ старину зѣ всѣхъ бокѣвъ густѣ лѣсы, котрі перетинала долина; по ней плила рѣка Рата поросла по берегахъ лозами, шуварами та високою тростыною. Понадъ долиною розлягалось село, у котрѣмъ въ самѣй серединѣ стояла побудована парохіяльна церковь. Пѣсля церковныхъ записокъ бувъ на початку 17-го столѣтія парохомъ въ Двѣрцяхъ о. Мармашъ. Сей ѣтступивъ своему сыну дякови при мѣсцевой церкви, третью часть ерекціональныхъ грунтівъ и на нихъ стоитъ теперь 12 будынкѣвъ господарскихъ его наслѣдникѣвъ. При нападахъ Татарскихъ, спалено высказану церковь

и не побудовано новою, на ей мѣсци званомъ теперь „старымъ цвинтаремъ,“ стоитъ памятный крестъ. По ограбленю села, мали Татары переправляючи ся лугомъ на противный бѣкъ выдоптати такую дорогу, що опѣсля выбрала собѣ Рата той переходъ за русло, по якѣмъ плыне. Не знати, якъ довго стояла первѣстна, подальше ѡтъ села, игуменомъ Петромъ побудована монастырска церковь и що съ нею стало ся. Голосить народный переказъ, що якій то Солодивый Буйнякъ переходячи съ товаришами черезъ Дворецъ, спаливъ монастырску церковь, вырѣзавъ монаховъ, и потому ѡдѣйшовъ черезъ Прусиновъ до Белза. Що на томъ переказѣ правды, годѣ близше дослѣдити. Щобудъ съ первѣстною Петровою церквою сталось, на ей мѣсци побудовано, чи то першу чи другу зъ ряду деревяну церковь 1680 року. По знесеню монастыря Василянскаго въ Двѣрцахъ, перетворено монастырску на парохіальну церковь и передано ю до ужитку мѣсцевыхъ свѣтскихъ пароховъ. По розѣбраню сей церкви, выставлено обширнѣйшу нову, о трехъ баняхъ, бляхою крыту 1884 року, котра стоитъ до тѣперъ. Церковь окружае площа зѣ старыми, грубыми, дупловатыми липами, котры памятають сли вже не Петровѣ, то безъ сумнѣву стариннѣ Василянскѣ часы.

У тѣй церквѣ надъ хорами, переховує ся въ почести гранчасти дубове дерево, кѣлька метрѣвъ довге, мѣсями спорохнѣле, котре має походити зъ домку Петрового, якъ о тѣмъ свѣдчить слѣдуюча записка перехована въ церковныхъ актахъ. „Сіє дерево остало ся зъ обителя игумена Петра. Оно хоронило ся, якъ посвѣдчають зъ рода въ родъ найстаршій люде въ церквѣ Дворецкой созданой 1680 года. Найхоронить ся и въ будущину, яко памятка зъ древныхъ часѣвъ.“ Въ день праздника церкви на Преображеніє Іисуса Христа, ѡтбубають рѣкъ рѣчно въ Двѣрцяхъ ѡтъ непаматныхъ часѣвъ ѡтпущы, на котрыхъ являють ся численно окрестніи богомѣльніи люде, стараючи ся при сповѣдницяхъ, примиритись съ Богомъ.

Василій Чернецкій
парохъ зъ Сѣльця Белзкого.

Коляда.

Весело.

гарм. В. Матюкъ.

Дискантъ:

Альтъ:

Басъ:

First system of musical notation. It features three staves: Diskant (treble clef), Alto (treble clef), and Bass (bass clef). The key signature has two sharps (F# and C#), and the time signature is 3/8. The tempo is marked 'Весело.' and the arranger is 'гарм. В. Матюкъ.'. The first staff has a 'гр.' (grace) note. The lyrics 'Ну — те, ну — те' are written below the staves.

Second system of musical notation. It continues the three-staff arrangement. The lyrics 'бра-тя, су — сѣ — ды, Часъ вже за-' are written below the staves. A 'т.' (trill) mark is placed above the final note of the second measure.

Third system of musical notation. It continues the three-staff arrangement. The lyrics 'бу-ти про вся-кій вѣ-ды, Часъ по-не-' are written below the staves.

Нуте, нуте братья, сусѣды,
 Часъ вже забути про всякѣ бѣды,
 Часъ повехати смутки, печали.
 Вже бо до сыта мы ихъ зазнали.

Нынѣ, нынѣ най намъ витає
 Радѣсть, що вѣчный Богъ ся
 [раждає!

Въ Виолеємѣ диво надъ дивы,
 Тамъ народивъ ся зъ чистои Дѣвы
 Міра Спаситель, Богъ необнятый,
 Въ шопѣ на сѣнѣ помѣжъ быдляти...
 Тое, тоє зоря звѣщає,
 Свѣту голосить Богъ ся раждає.

Зъ всѣхъ пастырѣ найпершій були,
 Що то такій спѣвъ ангельскій чули:
 „Слава во вышнихъ Богу най буде,
 „А на земли вамъ миръ добрій люде
 Днесъ вамъ, днесъ вамъ доля сви-
 [тає,

Тамъ бо въ вертепѣ Богъ ся раждає!“

Вчувши тоє бѣднїй пастырѣ,
 Кождый спѣшить тамъ съ даромъ офірѣ
 И припадають всѣ на колѣна,

Кара за криву присягу.

Посперечали ся князѣ рускѣ Юрій Довгорукій съ Ізяславомъ Мстиславичемъ. Захланнôсть була причиною до того. Изъ суперечки прійшло до вôйны. Нашъ князь Володимирко, що князювавъ - господаривъ въ своѣй столиці Перемышлі, бувъ такожъ сварливои вдачі. Коли прійшло до вôйны загадавъ ôнъ похôснуватись способностію. Почавъ и ôнъ воювати на Ізяслава и захопивъ въ вôйнѣ кôлька мѣстъ пôдъ свою власть. Захопивши тѣ мѣста, заразъ запровадивъ своѣй зарядъ: понастановлювавъ своїхъ людей, управителѣвъ, урядникôвъ. Але вôйна має то до себе; маєшь ты оружіє, має єго и противникъ. Бьєшь ты, бьє и противникъ. Перемôгъ Ізяславъ Мстисловичъ Володимирка. Побивъ, вигравъ. По вôйнѣ заключили миръ-спокôй. Тай уложили ся, що Володимирко мавъ вернути Ізяславови забрані мѣста. Тую умову, подтвердили

присягою. Вернули князѣ до дому — порозпускали вѣйска свои. Чекає Изяславъ на ѡтданье захопленихъ мѣсть, а Володимирко и не думає о томъ: не выводитъ своєї залогы, не одкликує ѡттамъ своихъ намѣстникѡвъ-посадникѡвъ и урядникѡвъ.

Выславъ Изяславъ посла своего до Володимирка съ письмомъ и съ речею. Ёде посолъ, переѣздить доли и горы, мѣста и села, нарештѣ приѣздить до Перемышля на самъ праздникъ Успенія Пр. Д. Маріи по полудни. Володимирко, що по выбравъ ся со свитою своєю на вечѣрню. Бувъ вже передъ церквою, ажъ ту приводятъ до него посла ѡтъ Изяслава. Поклонивъ ся посолъ князеви, ѡтдає письмо грамоту. Князь читає и смѣє ся. Перечитавши звертає ся съ глумомъ до посла и каже: вертай небоже съ тымъ съ чимъ приѣхавесь: Я забравъ мѣста то не на тоє, щобы звертати. Упавъ посолъ на колѣна со слезами просить, молить и пригадує князеви присягу. Наводить слова присяги, при-

гадує, що князь цѣлувавъ крестъ на подтвержденіе даного слова, просить, щоби не стягавъ кары на себе и на бѣдну Русь за недотриманье присяги. Але князь смѣе ся, глумить ся зъ речи посла, нарештѣ розяривъ ся, ганьбить и кричить, выганяє посла: „Досыть наплѣв-есь! Заберай ся вонъ!“ и пошовъ на вечѣрню. По вечѣрни вийшовши зъ церкви, упавъ трупомъ на тѣмъ самѣмъ мѣсци, где заперечивъ присягу и смѣявъ ся зъ упомнѣня. Дѣяло ся то 1153 року. *І. І. Л.*

Для старыхъ и молодыхъ.

При концѣ року.

На три рѣчи дивѣмъ ся нынѣ при концѣ року, а то щоби сей Новый рѣкъ съ Богомъ зачати, съ Богомъ опровадити и съ Богомъ скѣнчити. Будемо тѣ три рѣчи всегда на серцю мати, будемо о

нихъ дбати, то и Богъ о насъ буде памя-
тати. Г. Богъ дасть намъ съ чистымъ сер-
цемъ и спокѣйною совѣстею зъ дня на
день проживати и при тѣмъ всѣмъ побла-
гословить насъ, нашу родину, нашъ дѣмъ
наше поле, щобъ намъ все черезъ цѣлый
рѣкъ добре вело ся. Дастъ намъ въ здо-
ровлю и въ щастію другого Нового року
дочекати, щобъ дальше щиро и неутомимо
працювати для славы Бога и спасенія
душъ нашихъ.

Нынѣ молѣть Всевышнѣго, щобъ его
ласка черезъ цѣлый рѣкъ не опускала насъ,
стерегла насъ ѿ всякого грѣха и дала
намъ жити такъ якъ Богъ приказавъ. Бла-
гайте новонародженого Спасителя, щобъ
поблагословивъ всѣ труды, дѣла и замы-
слы, щобъ давъ намъ и цѣлѣй нашѣй ро-
динѣ въ щастію и здоровлю той рѣкъ о-
провадити, щобъ хоронивъ насъ ѿ вся-
кои нужды, хоробы и терпѣня, щобъ если
Его воля така есть, поблагословивъ и на-
шѣ дома, поля и нашу худѣбку. Памятай-
те, що каждый день, каждая година то
крокъ ближше до гробу, тожъ користайте
зъ того Нового року для спасенія души

нашой. Не ѡткладаймо покаянїя и добре житє ажъ на пѡзнѣйшїй лѣта, бо кто знае, чи не буде то вже для насъ остатный рѡкъ, кто знае, чи буде вже часъ для насъ до покаянїя. Молѣмъ ся щиро и покѡрно, жїймо прикладно и богобоязливо, стараймо ся всегда впередъ о спасенїе души нашой, памятаючи на слова Спасителя, „Ищите прежде царствїя Божого а прочїя приложать ся вамъ,“ а Богъ насъ не опуститъ, бо Онъ знае що кому потреба, Отець нашъ небесный дастъ намъ тогды добре и сей рѡкъ опровадити, многихъ лѣтъ ся дочекати а коли воля Ёго свята покличе насъ до себе, то воздасть намъ тогды вѣчну надгороду въ царствѣ небеснѡмъ, чого вамъ всѣмъ съ тымъ Новымъ Рокомъ ѡтъ серця желае

Редакторъ.

СОДЕРЖАНЬЕ.

Рѣкъ 1896.

Ч. 1. Оть хаты до хаты, зъ рукъ до рукъ (стихъ); Коже дѣло начинай съ благословеніемъ; Послѣдна молитва св. Андрея; Мѣсто Белзъ; О церковныхъ и богомольныхъ походахъ; Царю небесный (пѣснь съ нотами); Митарь и Фарисей; Чорнѣ хлѣбы; Слова ѡтвѣчної правды; Для старыхъ и молодыхъ.

Ч. 2. Страстнѣ пѣсни; Кара божя; Першій звѣтъ; Добра рада; О церковныхъ и богомольныхъ походахъ; Кто спѣзнавъ? О судахъ божихъ неисповѣдимыхъ; Для старыхъ и молодыхъ.

Ч. 3. Велика пятница; Марія Єгипетска; Церковь въ Турынцѣ; Повѣстка о Игуменѣ; Наука о захованю ся въ церквѣ.

Ч. 4. Канонъ воскресный ; Христосъ воскресе ; Найкраспій великдень ; Любовь ближнего ; Для старыхъ и молодыхъ.

Ч. 5. Молебень до Пр. Д Маріи и до Слад. І. Христа ; Пѣсни.

Ч. 6. Що то єсть жертва або офіра ; Св. Макарій ; Село Гута рожанецка ; Палець божій ; Куля ; Супруги ; Для старыхъ и молодыхъ.

Ч. 7. Право або законъ ; Зарваниця ; Молитвы до І. Христа и Преч. Дѣвы Маріи въ чудотв. иконѣ въ Зарваници ; Супруги ; Блескъ и суета ; Для старыхъ и молодыхъ.

Ч. 8. Вѣра (стихъ) ; Символь вѣры ; Христіянство на Руси : св. Ольга ; Для школярѣвъ ; Сѣлець белзкій ; Молитва убогихъ ; Згадка давно минувшихъ лѣтъ ; Для старыхъ и молодыхъ.

Ч. 9. Памятка зъ Миссіи.

Ч. 10. Апостолы Христа (стихъ) ; Символь вѣры ; Св. Владиміръ и Ярославъ мудрый : Церковь катедральна вх Унгварѣ ; Самъ Богъ розсудивъ.

Ч. II. Въ честь Дѣвы Маріи; Символь вѣры; Житѣе чернече на Русы; Кієво-печерска Лавра; Укарана ложь неправда; Коляда; Все добре, що Богъ зсылає; Со-пѣлка пастуха; Кто дає убогому милостиню, самому І. Христу дає; Якъ маємо Г. Бога любити; Жіймо справедливо; Для старыхъ и молодыхъ.

Ч. 12. Кто мати и братья Христу (стихъ); Символь вѣры; О родинѣ христіянської; Село Двѣрць; Коляда; Кара за криву присягу; Для старыхъ и молодыхъ.

Образки въ томъ рѣчнику :

Св. Ап. Андрей ; Церковь въ Белзѣ ;
 Митарь и Фарисей ; Зложенъе І. Христа
 до гроба ; Св. Марія Египетска ; Церковь
 въ Турынцѣ ; Воскресеніе Христово ; Пр.
 Д. Марія, неуст. помочи ; Св. Макарій ;
 Церковь въ Гутѣ рожанецкой ; 4 образки
 Зарваницѣ ; Св. Ольга ; Церковь въ Сѣлци
 белзк. ; Церковь св. Юрія ; Церковь катед.
 въ Перемышли ; Церковь катед. въ Стани-
 славовѣ ; Св. Владимѣръ ; Церковь катед.
 въ Унгварѣ ; Св. Антоній и Θεодосій пе-
 черскіи ; Найсвятѣйшая Родина ; Церковь
 въ Дворцяхъ.

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНСКІЙ
 Редакторъ „Посланика“
 и „Извѣстїе иносїянскѣ“
 въ ~~Казани~~ ПОЧТА ВЕРЕЖАНЫ.

„Посланникъ“

одинокa церковно-народна часопись,
выходить 1. и 16. каждого мѣсяця. Предплата
на рѣкъ 2 злр., пѣвъ року 1 злр.

Книжочки мисійнѣ
выходятъ точно каждого мѣсяця. Цѣна 3 кр.
Оправный рѣчникъ книжочокъ 50 кр.

О наслѣдованію Іисуса Христа
вѣкопомна книга Томи зъ Кемпісь, займає
перше мѣсце по св. писъмѣ. Може служити
за молитвословъ въ церквѣ и за побожное
чтеніє въ дома. Цѣна безъ оправы: на звы-
чайнѣмъ папери 50 кр., на велиновѣмъ 70 кр.

Нѣчь Виелесмска
Ораторіумъ сценічне въ 4 актахъ съ мно-
гими спѣвами и колядами 45 кр.

Библіотека Посланника
мѣститъ образки драматичнѣ для сельскихъ
сценъ. Томикъ по 20 кр.

Збѣрникъ церковно-народныхъ пѣсень
съ нѣтами. Цѣна 10 кр.

Всѣ книги церковнѣ, Молитвословы,
Житія святыхъ и пр. просимо за-
мовляти тѣлько черезъ Редакцію
„Посланника“ въ Лапшинѣ почта
Бережаны. Всяка посылка книжокъ тѣлько
за послѣплатою.

Ж-6004

В 2017

КНИЖОЧКА
МИСИЙНА

1896.